COLECTIA ROMANTIC

406

Genevieve Lyons

MAREA EVADARE

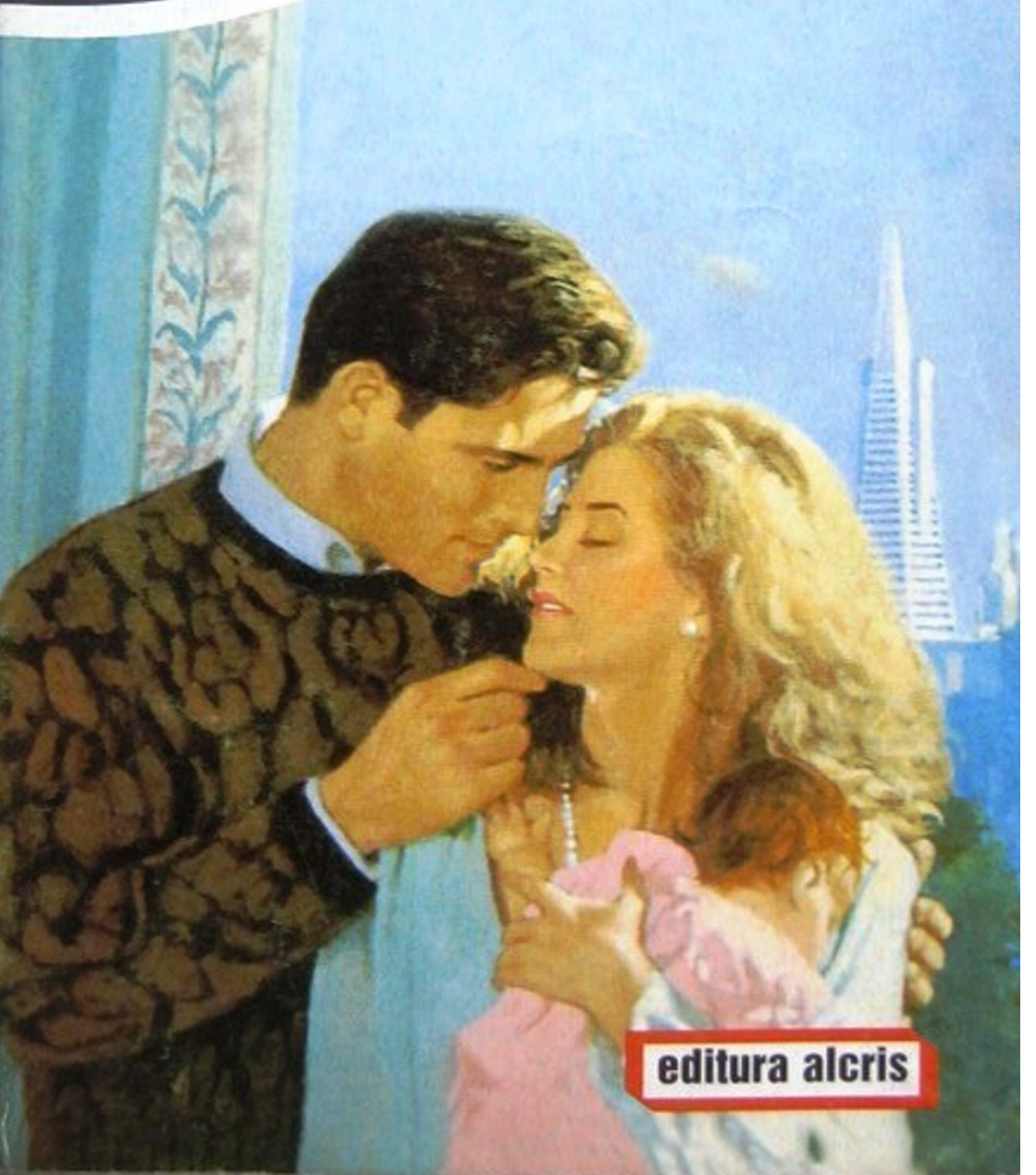

editura alcris

După moartea părinților ei, viața tinerei bogătaşe Dee numai fericită n-a fost, iar când în sfârşit totul a devenit prea greu pentru ea, a evadat – sau, cel puțin, aşa a crezut ea… Fiindcă, deşi traversase jumătate din Statele Unite, Mike Carridine a reuşit s-o ajungă din urmă. El era vânătorul, urmăritorul, duşmanul – sau… chiar aşa să fi fost…? Căci, în timp ce aventurile se succedau una după alta, Dee a constatat că se baza pe el din ce în ce mai mult – şi ținea la el tot mai mult. Dar ce interes avea Mike, în afara aceluia de a o trimite înapoi la viața ei dinainte?

Titlu original: The great escape

Marea evadare / Genevieve Lyons;
trad. Mihnea Columbeanu .
─ Bucureşti : Alcris, 2002
ISBN: 973-646-121-1
821.111-31=135.1

Colectia Romantic

GENEVIEVE LYONS

Marea evadare

Traducere din limba engleză de:
Mihnea Columbeanu

ALCRIS

Capitolul 1

Dee dădu colţul zidului care ferea partea din spate a restaurantului de ochii clienţilor, derapând un moment pe pardoseala udă, proaspăt spălată. Apoi, când tălpile de cauciuc ale pantofilor ei aderară la duşumea, se catapultă pe lângă zona de recreere a angajaţilor, năvălind în vestiarul pentru femei, cu părul blond-argintiu înfoindu-i-se în jurul capului ca o aureolă de bucle încâlcite. După ce-i aruncă o privire surprinsă, Kim, ospătăriţa-şefă, care stătuse fumând la masă, se ridică în grabă şi se duse grăbită la uşa pe care dispăruse Kim, ciocănind îngrijorată.

— Ei, fetiţo, e totul în regulă? strigă ea.

Era o tânără înaltă şi destul de masivă, cu păr lung castaniu strâns la ceafă. Cocul începea să-i alunece într-o parte, dându-i o înfăţişare neîngrijită.

— Nu! strigă Dee, cu vocea sunându-i înfundat prin uşă.

Kim îmcercă uşa şi constată că era încuiată. Bătu din nou, mai tare.

— Haide, Dee! Deschide şi lasă-mă să intru. Cu clienţii cum a rămas, se ocupă Kathy de ei în lipsa ta?

— Da! strigă din nou Dee.

După o secundă de tăcere, uşa se deschise fără zgomot. Dee o privi pe Kim cu ochii ei mari, albaştri, holbaţi.

— Intră aici! şuieră ea, iar Kim se pomeni smucită pe neaşteptate de bretea, în vestiar. Uşa se trânti în urma ei.

După ce-şi trăsese înăuntru colega într-un mod atât de precipitat, Dee se retrase, privind-o cu prudenţă. Dulapul ei era larg deschis, iar din el i se revărsau hainele de stradă. Un rucsac de prelată zăcea pe jos. Dee se răsuci în loc, trase pe ea o pereche de blugi decoloraţi şi le închise fermoarul. Apoi duse mâna la spate să-şi descheie fusta de uniformă, aruncând-o neglijentă într-un colţ, pentru a trage pe ea o bluză simplă de bumbac. Îşi aruncă pantofii albi de lucru şi începu să se încalţe cu tenişii. Între timp, Kim începuse să-şi revină din şoc.

— Dumnezeule, Dee! exclamă ea neîncrezătoare, holbându-se la fata scundă şi zveltă din faţa ei ce naiba faci? Vrei să te concedieze?

— Mă duc acasă, sunt bolnavă! se răsti Dee, trăgând înnebunită de un şiret care se înnodase. Toate mişcările ei sugerau urgenţă şi grabă, iar colega ei începu în sfârşit să observe acest lucru, ceea ce o îngrijoră şi mai mult.

— Ascultă, puştoaico, dacă ai vreun necaz, mai bine spune-mi, îi ceru ea încet, îngustându-şi ochii, cu sprâncenele coborâte.

Dee se aşezase pe lada care servea drept scaun şi-şi ţinea capul aplecat peste nod, în timp ce degetele ei subţiri se chinuiau cu furie să-l desfacă. După ce şiretul se dezlegă, îşi trase pantoful, apoi ridică privirea, cu părul blond căzându-i în ochi şi făcând-o s-o arate ca un pui de ciobănesc englez ciufulit. Privi o clipă cu ochii ei albaştri printre şuviţele de păr, apoi şi le dădu la o parte, nervoasă.

— Kim, trebuie să mă scuzi faţă de Brett. Spune-i că mi s-a făcut foarte rău dintr-o dată şi a trebuit să plec acasă, o rugă ea grăbită. Spune-i c-am murit – nu-mi pasă ce-i spui, numai lasă-mă să mă duc acasă!

Colega ei se rezemă de perete, gânditoare, fără să-şi desprindă ochii dinspre faţa lui Dee.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

— Nu… nu pot să-ţi spun totul, se bâlbâi nervoasă Dee, moşmondind la micul rucsac. Am o problemă. N-am făcut nimic rău sau ilegal, dar am necazuri, şi e un individ care mă caută de multă vreme. Tocmai a intrat în restaurant şi… nu-l pot lăsa să mă găsească! M-am uitat întâmplător afară şi l-am văzut, aşa că i-am putut cere lui Kathy să-i spună că am plecat acasă, fiind bolnavă, înainte de a veni înăuntru… Kim, vreau să plec, nu ştiu dacă e bine sau nu, dar… Trebuie să plec! Cheam-o pe Sherry, va veni ea să lucreze în restul schimbului meu. Sunt sigură că Brett n-o să se supere prea tare dacă o găseşte lucrând, când se întoarce.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Kim, rozându-şi buza de jos. La întoarcere, când n-o să te găsească, o să se urce pe pereţi. Nici nu va mai conta dacă eşti bolnavă cu adevărat sau nu, o să se înfurie că ai plecat fără a-l aştepta, ca să-i ceri voie.

Dee începu să-şi îndese lucrurile în rucsac şi-n dulap, pe care îl închise apoi cu cifrul. Nu se aşteptase să mai simtă starea aceea îngrozitoare de a fi vânată, iar acum familiarul gol din stomac îi revenise. Ridică bărbia cu îndărătnicie.

— Puţin îmi pasă dacă se înfurie sau nu, declară ea înverşunată. Trebuie să plec. Nu mai am mult timp!

Kim o privi nedumerită.

— Nu pot să spun decât că ai mare noroc să fii o favorită de-ale lui Sammy, replică ea sec, referindu-se la administratorul restaurantului; Brett era adjunctul acestuia şi nu putea concedia pe nimeni fără aprobarea lui Sammy. S-ar putea să nu-ţi pierzi slujba, după toată nebunia asta.

— Of, fir-ar să fie!

La auzul cuvintelor lui Kim, Dee se opri, patinând iar pe pardoseala lustruită.

— Mai bine să-i scriu lui Sammy un bilet explicativ, în caz că… Pot să-

mi împrumuţi şi mie pixul? Pe-al meu mi l-am încuiat în dulap, cu uniforma.

Luă pixul din mâna lui Kim şi mâzgăli înnebunită ceva pe un şerveţel de hârtie, muşcând din când în când capătul pixului şi strâmbându-se.

— În caz că ce? o întrebă curioasă cealaltă ospătăriţă.

Deşi n-ar fi recunoscut-o niciodată, o invidia pe colega ei mai tânără. Dee era un mister pentru majoritatea angajaţilor restaurantului şi, cu toate că nimeni nu ştia prea multe despre ea, cu excepţia lui Sammy, toţi o simpatizau mult pentru firea ei veselă şi glumeaţă şi hărnicia cu care muncea.

Dee ezită o clipă înainte de a răspunde. Voise să spună: „în caz că nu mă mai întorc", dar nu-i putea spune aşa ceva lui Kim.

— Păi, în caz că se supără, bineînţeles.

Sammy era singurul căruia-i dezvăluise tot adevărul, pentru că dorise ca el să ştie şi să înţeleagă, în caz că se întâmpla ceva în genul incidentului de-acum. Sammy era un om trecut de patruzeci de ani, blând şi înţelegător, care avea răbdare cu carul. Instinctiv, Dee avusese încredere în el încă de când se angajase. Simpatia şi înţelegerea lui însemnaseră mult pentru ea, în trecut. Când termină de scris, lipi biletul, pentru a evita privirile curioase ale altora, şi i-l dădu lui Kim, ca măsură suplimentară de precauţie.

— Ai putea avea tu grijă să nu-l vadă nimeni, decât Sammy?

Kim înţelese la ce se referea şi zâmbi. Pe lângă Sammy, ea era persoana care ştia cel mai mult despre Dee, deşi asta nu însemna mare lucru. Dee o considera loială şi demnă de încredere, iar dacă uneori era prea necioplită pentru gusturile ei – mă rog, asta era viaţa în restaurante, şi i-o putea trece cu vederea în numele prieteniei.

— Vrei să spui, să am grijă să-l citească Sammy, nu Brett, asta e? replică ea, râzând scurt. Plăcerea mea, scumpo. Şi-acum, lasă-mă să mă duc în faţă şi să văd dacă mai e acolo tipul ăla, înainte s-o ştergi.

Se întoarse să iasă şi dădu piept în piept cu Kathy, care intrase în urma lor.

— Tu ce cauţi aici? Acum cine mai e pe raion?

Kathy, o fată înaltă şi deşirată, cu un zâmbet lătăreţ cât toate zilele, răspunse:

— Jerry vede de uşă, în timp ce şterge pe jos. Tipul de-adineaori a plecat, Dee. Acu' câteva minute s-a dus, dar n-am putut veni să-ţi spun, fiindcă aveam de dus o comandă. Cred c-o să se-ntoarcă imediat ce află că nu eşti acasă, aşa cum i-am spus eu. L-am minţit şi i-am zis că n-ai telefon.

Se uită de la una la alta, curioasă.

— Pleacă fără să-i ceară voie lui Brett? N-am deloc chef să fiu pe-

aproape când o să aibă loc explozia.

— N-are ce face, oftă Kim, privind-o în continuare pe Dee; apoi zâmbi. Mai bine tunde-o, scumpo. Aş zice că ai douăzeci de minute până va fi înapoi aici, cu întrebări jenante. Dacă vorbeşte cu Brett, s-a zis cu noi.

Lui Dee îi venea să lase baltă orice autocontrol, cedând panicii care o ameninţa, dar nu-şi putea permite. Ajunsese prea departe ca să mai facă greşeli prosteşti şi cel mai important era să-şi păstreze sângele rece.

— Vă mulţumesc la amândouă, spuse ea şi, pradă unui impuls, le cuprinse în braţe, strângându-le cu putere.

Surprinse, încurcate şi destul de mişcate, cele două chelneriţe o îmbrăţişară scurt şi ele, înainte de a o împinge de lângă ele.

— Hai, puştoaico, lasă-te! Cine te vede-acum ar zice că te duci la execuţie, după cum te porţi! râse Kim, deşi nu-şi putu stăpâni o privire intrigată spre Kathy. Ai… nevoie de bani, sau ceva? Am ceva depus la bancă, aş putea să te-ajut. N-ai datorii, nu?

Ironia involuntară a acestor cuvinte o făcu pe Dee să râdă fără veselie.

— Nu, am bani destui, mulţumesc. Trebuie numai să-l evit pe omul ăla pe care l-am văzut… Kathy, vei ţine minte cum arată, în caz că mai vine să mă caute?

Cealaltă fată chicoti cu poftă.

— Dee, ce prostii spui uneori! L-aş ţine minte oricând… să nu-mi spui că nu-l găseşti atrăgător! Tare bun ar mai fi, la o adică, nu?

Kim scoase un geamăt.

— Şi eu, care l-am pierdut! Va trebui să mă uit neapărat în faţă, poate mai apare!

Râseră amândouă, în timp ce Dee se strâmba.

— O fi arătând el bine, dacă vă place genul dur. Cred că eu m-am obişnuit să-l văd cape un duşman. Nu prea are sens pentru voi, ştiu, şi ne pierdem vremea. Se numeşte Mike Carridine, în caz că se va prezenta, şi e detectiv particular. I-aţi putea spune că am apendicită, sau ceva, şi eventual să mă caute prin spitale, din moment ce nu m-a găsit acasă? I-ar da de lucru pentru un timp, nu credeţi? Am nevoie de un avantaj cât mai mare… Pa, Kim, şi-ţi mulţumesc!

Peste câteva minute, Dee scoase capul pe după colţul intrării angajaţilor, prudentă, privind în jur cu mare grijă. Când văzu că parcarea din spate era goală, alergă spre maşina lui Kim, o descuie şi se aşeză la volan, răsucind repede cheia în contact. Motorul vechii maşini dudui gros, semn că toba de eşapament era cam ruginită, iar Dee ştiu că urma să aibă dureri de cap de la gaze, până ajungea la apartamentul ei.

Era drăguţ din partea lui Kim că-i împrumutase maşina. Stabiliseră ca

ea să ia un taxi (plătit de Dee) până acasă la prietena sa, pentru a-şi recupera cheile de la proprietăreasă, care locuia la parter. Astfel, Dee putea să plece imediat, fără a mai aştepta taxiul.

Avea timp destul ca să se gândească, în timp ce străbătea centrul oraşului Akron spre cartierul cu locuinţe ieftine. Iar trebuia să fugă. Într-un fel era trist, pentru că începuse să se aclimatizeze în acel oraş. Petrecuse aproape nouă luni lucrând la Dandy's şi o durea să se despartă de prietenii ei. Reuşise să pună ceva bani departe, după cheltuielile strict necesare, şi începuse să spere că în toamnă se putea înscrie la colegiu, dar aşa ceva era acum exclus, desigur. Avea nevoie de toate economiile pentru a-şi găsi o nouă locuinţă. Îi puteau ajunge la limită până când împlinea optsprezece ani, peste două luni, dacă sărea peste mese. Ştia că sfârşitul era aproape, dar era prea obosită de-atâta fugă şi atât de descurajată, încât nu părea să mai conteze.

Mâinile îi tremurau. Fugea… mereu fugea. Cu o izbucnire de furie, îl blestemă pe individul acela, Mike Carridine, folosind o serie curgătoare de expresii pe care le prinsese în timpul muncii la restaurant. Apoi râse, amintindu-şi cât de tare o şocaseră unele dintre lucrurile auzite la Dandy's. Într-o asemenea atmosferă, nici nu e de mirare că te deprinzi cu grosolăniile şi te-apuci destul de repede să înjuri.

Carridine era un profesionist bun, trebuia să recunoască. Orice om capabil să cearnă mulţimea de indicii şi piste false pe care o lăsase în urmă, în timp de numai nouă luni, nu putea fi decât foarte bun. Nu se aşteptase să-i dea de urmă atât de repede. Pesemne era un dulău cu nasul foarte fin. Trebuia să rămână cu capul pe umeri şi cu picioarele pe pământ ca să scape şi de data asta.

Nouă luni… Conducea automat, cu gândurile în trecut şi buzele răsfrânte amarnic, înverşunat. Parcă trecuse o viaţă de om, o mie de vieţi. Gândul de a renunţa şi a se întoarce era intolerabil.

Schimbă vitezele şi, în ciuda gândurilor ei serioase, chicoti la auzul geamătului aproape omenesc al motorului.

Se apropia de strada ei, cu ochii atenţi, prudenţi, iscoditori. Încetini, apoi, avertizată de instinct, intră la o benzinărie pentru a suna repede la restaurant. Kim răspunse imediat, iar Dee trecu direct la subiect:

— Eu sunt. Carridine a trecut pe-acolo, Kim?

— Da, răspunse veselă cealaltă, servim şi pentru acasă. Cu ce vă putem ajuta.

Dee se gândi o clipă la acest răspuns ciudat.

— E lângă tine, la tejghea, şi nu poţi să vorbeşti?

Cu atât mai bine. Însemna că putea să intre liniştită în casă.

— Exact, cafeaua o livrăm la ceaşcă, fără suplimente, sosi răspunsul.

Îşi dădea seama că se anunţa o convorbire frustrantă.

— A… a cerut o cafea? Asta vrei să spui? Fir-ar a dracului, ce mai conversaţie! bombăni ea, trecându-şi mâna prin părul blond, care ui se ciufuli şi mai rău. Un benzinar trecu pe lângă ea, hlizindu-se sugestiv, iar Dee îi întoarse spatele.

— Exact.

— Bine, voi încerca să-ţi pun numai întrebări la care să răspunzi cu da sau nu… I-ai spus că s-ar putea să am apendicită?

— Da.

— Şi ce-a zis…? Fi-ţi-ar! A părut să creadă?

Dacă Mike Carridine nu credea povestea, nu ştia ce soluţie-i mai rămânea.

— Nu cunosc preţul. Administratorul adjunct încă nu s-a întors de la bancă, aşa că nu pot să-l întreb. E o specialitate şi n-o avem pe listă. Puteţi reveni peste câteva minute, dacă doriţi.

— Ce Dumnezeu mai înseamnă şi asta? replică Dee, exasperată.

De la celălalt capăt al firului se auzi un râs înfundat.

— Nu ştii dacă a înghiţit gogoaşa sau nu şi vrei să sun mai târziu? Cum voi şti dacă a plecat sau nu? M-ai putea suna acasă, imediat ce pleacă. Ai numărul meu?

— Da, aşa cred. Atunci am să vă sun, când voi şti sigur. Cred că se întoarce peste vreo cinci minute.

— Zău că-mi vine să urlu, spuse Dee pe un ton de conversaţie. Vrei să zici că aproape şi-a terminat cafeaua?

— … Gata, v-am notat numărul, spuse Kim cu un tremur în voce.

Dee scrâşni din dinţi, frustrată.

— Vă sun imediat ce aflu preţul. Şi vă mulţumesc.

Imediat ce puse receptorul în furcă, Dee se repezi afară din cabina telefonică. Avea atât de puţin timp! Scoase maşina în marşarier, cu un huruit asurzitor, şi se repezi spre casă. După o cotitură la dreapta, intră pe strada ei şi parcă în faţa unei case mari şi vechi, cu zugrăveala albă scorojită, unde coborî şi o luă la goană spre uşă. Nu avea un avantaj prea mare şi începea s-o apuce panica. Senzaţia de a fi urmărită îi toca nervii. Putea duce foarte uşor la paranoia.

Intrând în casă, o strigă pe proprietăreasă şi în curând îi auzi paşii târşiţi pe hol. Doamna Gordon îi zâmbi veselă.

— Ei, bună ziua, dragă. Ai venit mai devreme de la serviciu? ciripi ea voios. Acu’ vreo jumătate de oră a trecut pe-aici un tânăr foarte drăguţ, întrebând de tine…

Dee trase aer în piept, încercând să-şi păstreze calmul.

— Ştiu, doamnă Gordon, m-a căutat şi la slujbă. Ascultaţi, nu mă simt prea bine… Mi-aţi putea face o favoare?

— Desigur, draga mea.

— O mai ţineţi minte pe colega mea, Kim, de la restaurant? Astea sunt cheile maşinii ei. Va trece să le ia, mai târziu. Puteţi să i le daţi dumneavoastră?

— Sigur că da, răspunse bătrâna, luând cheile cu o mână butucănoasă. Dar nu rămâi acasă? Dacă nu te simţi bine, ar trebui să…

— Am consultaţie la doctor, minţi Dee, încrucişându-şi copilăreşte degetele la spate. Trebuie să mă pregătesc… Vă mulţumesc, doamnă Gordon!

Nu-i lăsă bătrânei timp să reacţioneze, urcând grăbită scara în micul ei apartament. Acesta era de fapt convertit din două dormitoare, cu o baie minusculă şi o chicinetă. Baia conţinea o boxă de duş, fără cadă, şi se putea sta pe taburet, întinzând o mână până la robinetele duşului şi pe cealaltă spre cele de la lavabou.

Bucătăria era la fel de mică şi ea, cu un frigider până la talie, un aragaz şi o chiuvetă, doar la un pas distanţă. Ambele anexe fuseseră construite în spaţiul unuia dintre dormitoare, iar celălalt servea drept living, cu un pat de o persoană pe post de canapea şi câteva perne mari rezemate de perete, cu rol de spătar. În partea cealaltă a camerei se afla un televizor portabil, pe un stativ, şi peste tot se vedeau ghivece cu plante verzi.

Nu era chiar ca la Ritz, dar preţul ieftin se înscria bine în bugetul ei, iar Dee decorase locuinţa în tonuri galbene, portocalii şi maro, contrastând armonios cu verdeaţa plantelor. Un perete întreg era acoperit cu colecţia ei de romane în ediţii de buzunar, singura distracţie pe care ţi-o permisese cu banii rămaşi după achitarea facturilor. Restul banilor erau depuşi la bancă.

După ce intră, Dee nu pierdu vremea. Se mişca repede, vioi şi economic. Alergă prin micul apartament, scoţându-şi valiza şi toate hainele de pe umeraşe. Le aruncă pe patul-canapea, apoi se duse să dea un telefon la o companie de taxiuri, comandând o maşină peste o jumătate de oră. În sfârşit, începu să îndese lucrurile în valiză, activată de adrenalină.

Pe cât de ocupate îi erau mâinile, tot pe-atâta-i erau şi gândurile, pline de imagini vii din trecut. Oare ar mai fi fugit, dacă ştia cât de greu avea să-i fie? Cine ar fi putut şti cu siguranţă acest lucru? Totuşi, credea că ar fi procedat la fel. Din câte-şi amintea, nu avusese nicio altă soluţie.

Oricum, avusese numai şaptesprezece ani, fără nicio idee cum să se descurce sau cum să facă faţă vieţii. Îşi amintea numai că îi devenise prea insuportabil să rămână pe loc. Senzaţia aceea îngrozitoare de a fi prinsă în

capcană, de singurătate, de izolare – toate îi erau la fel de prezente în minte ca atunci.

Îşi amintea îndeosebi, cu o limpezime de coşmar a durerii şi a disperării, noaptea când ajunsese la limită.

* * *

Dee privea afară, spre întunericul umed şi deprimant. Înăuntru era la fel de întuneric, căci lăsase luminile stinse în dormitorul ei spaţios. Deprimarea îi forfotea prin minte ca un păianjen mare şi negru. O durea inima. Era obosită şi, în ultima vreme, i se părea că oboseala n-o mai slăbea o clipă. Ştia că deprimarea putea să aibă acest efect. Deprimarea şi nefericirea.

Ceea ce voia să fac acum era să plângă până se descărca de toate temerile, de toată durerea din suflet. Voia să fie ţinută în braţe ca pe vremuri, să se simtă iar ca o fetiţă, iubită şi în siguranţă. Dar aşa ceva era imposibil. Mama ei murise, era moartă de trei ani. Murise o dată cu tatăl lui Dee, când un tren deraiase şi dăduse peste maşinile care aşteptau la barieră. Maşina lor se transformase literalmente într-o grămadă de fiare contorsionate, iar Dee nu-şi mai văzuse niciodată părinţii, căci înmormântarea avusese loc cu sicriele închise. Fantezia ei plăsmuise imagini cumplite, pe care le completaseră visele. Dee visase luni de zile că trupurile lor fuseseră sfârtecate în bucăţi şi se trezea urlând din răsputeri, de groază. I se recomandaseră somnifere. N-o ajutaseră decât puţin.

Moartea lui Charles Janson şi a soţiei lui apăruse în toate ziarele cu tiraj naţional, căci tatăl ei fusese multimilionar, iar dispariţia lui crea o adevărată senzaţie. Când totul îşi revenise în sfârşit la o aparentă normalitate, Dee se pomenise locuind împreună cu mătuşa şi unchiul ei, în casa imensă care cândva păruse abia destul de mare ca să conţină toată iubirea şi voia bună din familie. Realist vorbind, cel mai mult îi lipsea mamei, căci tatăl fusese plecat mereu în călătorii de afaceri şi la întâlniri importante. Dar şi el fusese bun şi iubitor, când era acasă, iar mama reprezentase o adevărată rază de soare în viaţa fetiţei.

Acum, casa părea doar o enormă carapace goală.

Tatăl şi mama ei îi lăsaseră aproape totul, iar Dee presupunea vag că era foarte, foarte bogată, dar nu avea idee la ce cifră se ridica averea ei. Oricum, nici nu-i aparţinea cu adevărat ei până la împlinirea vârstei de optsprezece ani, şi abia la douăzeci şi unu de ani urma să-i revină controlul deplin asupra tuturor proprietăţilor.

Dar începuse să-şi urască banii. Începea să urască tot ceea ce avea

legătură cu banii ei.

Mătuşa fusese sora mamei ei, iar ea şi cu soţul său fuseseră numiţi ca ocrotitori legali, căci nu avea pe nimeni altcineva. Cei doi nu întârziaseră să se mute în casă, imediat după funeralii. Puţin le păsa de ea. Dee era foarte inteligentă şi sensibilă la emoţii şi atmosferă, însă nici chiar aşa Judith nu făcuse niciun efort de a-şi disimula sentimentele. Howard, soţul lui Judith, era un om destul de slab, care nu părea s-o deteste pe Dee, dar nici nu căuta să se apropie de ea.

Dee n-avea să uite niciodată cum se albise Judith la faţă, cu gura crispată de furie, când fusese citit testamentul părinţilor. Faţa dolofană a femeii devenise dintr-o dată suptă şi tăioasă, în pofida bărbiei sale duble. Reuşise să-şi păstreze calmul până la plecarea avocaţilor, iar atunci se descărcase cu furie pe soţul ei. Dee rămăsese neluată în seamă, stând ghemuită într-un fotoliu, cu faţa palidă şi trasă de epuizare şi durere, fără să înţeleagă prea bine ce se întâmplase.

— Nicio para chioară! ţipase Judith la Howard, care se afundase în fotoliu ca pentru a scăpa de toată situaţia.

Dee se îndreptase de spate, uluită.

— N-am primit nicio para chiară şi nenorocită! Nu ne-alegem, ca să vedem de amărâta asta, decât cu alocaţia! adăugă ea, dezgolindu-şi dinţii. Şi până şi pe-aia o să ne-o taie când face majoratul! Până şi registrele financiare ale casei a trebuit să i le predăm unui contabil, pentru plata facturilor! Dumnezeule, am ştiut eu dintotdeauna că soră-mea era o zgârie-brânză, da’ nu m-am aşteptat să ne uite aşa de complet! Atâţia bani, şi noi ne-alegem cu-o nimica toată, în timp ce o puştoaică slăbănoagă de…

Se întrerupse dintr-o dată, când o observă pe Dee privind de după spătarul mare, voltat, al fotoliului, cu ochi mari şi şocaţi.

— Du-te la culcare! Imediat! se răsti ea când Dee ezită, uitându-se de la Judith la Howard. Acesta se grăbi să-şi ferească ochii, lăsând-o să se ducă singură în camera ei.

Pentru o fată de paisprezece ani, care tocmai îşi pierduse ambii părinţi, aşa ceva era o lovitură zdrobitoare. Săptămâni de zile rătăcise prin casa aceea imensă, cu o expresie năucită şi abulică în ochii ei albaştri, măriţi şi cu privirea pierdută. În timp ce Dee îşi revenea încet din şoc, Judith începuse, treptat şi metodic, să schimbe personalul casei, concediind salariaţii care lucraseră pentru soţii Janson ani de zile şi angajând oameni pe placul ei. Până la urmă, Dee se pomenise înconjurată de străini.

Îi mai rămăsese un singur prieten, şi anume, profesorul ei particular. Până în toamna celui de-al şaisprezecelea ani de viaţă.

Profesorii competenţi şi pretenţioşi pe care-i avusese Dee de-a lungul

anilor fuseseră aleşi cu mare grijă de părinţii ei şi, deopotrivă cu inteligenţa ei nativă ageră, făcuseră ca învăţătura ei s-o ia cu mult înainte faţă de nivelul normal al majorităţii adolescenţilor. Dee iubea studiul şi cunoaşterea şi devora vorace cărţile. Era o tactică evazionistă foarte eficientă, să se cufunde în lectura unei cărţi interesante şi bine scrise. De asemenea, aşa nu stătea în calea lui Judith. Ca rezultat, Dee luase examenele de admitere la colegiu fără să clipească din ochi, cu o uşurinţă ce mergea mână-n mână cu intelectul ei.

De aceea, Judith şi Howard hotărâseră că cel mai bine pentru toată lumea era s-o trimită pe Dee cu arme şi bagaje la colegiu. Îi aleseseră o prestigioasă universitate din Est, trimiseseră cererea şi-i împachetaseră lucrurile fără să mai stea pe gânduri. Howard o condusese pe Dee la aeroport, strângându-i mâna înainte de a se îmbarca în avion, şi cu asta se despărţiseră.

După viaţa ocrotită pe care o dusese, învăţând cu profesori particulari şi având în general o existenţă izolată, Dee resimţise contactul cu colegiul ca un şoc intens şi zguduitor. Fusese cel mai greu an din viaţa ei.

Era prea tânără şi lipsită de experienţă, şi atât de singură şi dornică de companie, încât îi venea să moară de disperate. Se dusese vestea că avea bani, iar asta se combina cu sfiala ei instinctivă care celorlalte fete le părea înfumurare, ţinându-i pe toţi departe de fata scundă şi tăcută din Kentucky.

Primise numai A pe linie în amândouă semestrele şi se apropia de un colaps, când vacanţa de vară îi dăduse posibilitatea de a se întoarce în Kentucky. Încetase de câtva timp să se mai gândească la acel loc ca fiind „acasă”. Nu se simţea deloc uşurată să părăsească şcoala pentru a se întoarce la ostilitatea crescândă şi comentariile tot mai caustice ale lui Judith, dar cel mai trist moment din viaţa ei fu acela când nimeni nu-şi aminti că era ziua ei de naştere, în cincisprezece mai.

Peste câteva săptămâni, Dee stătea singură pe întuneric, cu privirea în gol, şi se gândea serios să se sinucidă.

Mai târziu, în aceeaşi seară, coborâse să-şi facă un sandviş şi, pradă unei inspiraţii, intră în bibliotecă după o carte. Se simţea puţin mai bine dacă se adâncea într-o existenţă fictivă, cu intrigi înfiorătoare şi deznodăminte fericite, sau poate într-o aventură poliţistă care să-i stimuleze imaginaţia.

Acea vizită pe furiş în bibliotecă fusese punctul de răscruce al vieţii lui Dee. Pentru că, întâmplător, luase o carte în care era vorba de o fată care dispărea fără urmă.

Inteligenţa şi fantezia ei făcuseră restul.

Avea să fugă. Urma să realizeze cea mai mare evadare a tuturor

timpurilor. Se hotărâse să scape de toată nefericirea, ostilitatea şi apatia acelei vieţi, pentru a se distra, aşa cum făcuse cu mama şi tatăl ei. Inteligenţa ei o putea ajuta să elaboreze cea mai abilă, mai şireată şi mai înşelătoare cale de a-şi încurca urmele astfel încât nimeni să n-o mai găsească vreodată. În loc de a mai vedea lumea ca pe un duşman, avea să şi-o facă terenul ei de joacă. Nu lumea era duşmanul, ci oamenii ca Judith şi Howard. Oameni care nu ştiau cum să gândească singuri, sau să-şi asume riscuri, sau pur şi simplu să se bucure de viaţă cu elan şi entuziasm – aceia erau genul de oameni pe care trebuia să-i evite, după ce ani de zile trăise într-o atmosferă înveninată.

Cu mintea dintr-o dată activă, Dee îşi făcuse toate planurile. În timp ce privea şi aştepta, plătise un benzinar ca să telefoneze la ei acasă, cerând cu ea, ceea ce-i convinse pe Judith şi Howard că avea un prieten. De asemenea, folosea toate ocaziile posibile pentru a ieşi din casă, refuzând să-i spună lui Judith unde fusese, ceea ce era totuna cu a agita o cârpă roşie pe sub steagul mătuşă-sii. Judith tuna şi fulgera, acuzând-o pe Dee de toate blestemăţiile, că se întâlnea cu cineva pe furiş, că se ducea la petreceri dezmăţate şi cine ştie ce-i mai trecea prin minte. Dee asculta în tăcere toate predicile, cu un zâmbet ascuns în suflet.

De asemenea, scrise o scrisoare de rămas-bun pentru toată lumea, cam incoerentă şi cu o caligrafie intenţionat copilărească, spunând că fugea în California cu iubitul ei. Stropise pagina cu câteva picături de apă, încheind misiva cu un lacrimogen nimeni-nu-mă-iubeşte, urmat de semnătura ei cu tot numele. Când lipi plicul, chicotea necontrolat. Realizase o capodoperă a absurdului!

În vinerea când urma să se ducă la o petrecere cu Judith şi Howard, Dee îşi scosese de la bancă toţi banii economisiţi din alocaţie – o sumă frumuşică. Apoi se îmbolnăvise subit, vomând violent (treabă dificilă şi, după cum constată, foarte neplăcută). Era clar că nu se putea duce la petrecere într-un asemenea hal, aşa că Judith îi puse în vedere servitoarei să aibă grijă de ea în lipsa lor. Dee aşteptă ca mătuşa şi unchiul să plece, apoi îşi începu pregătirile, umblând prin dormitor în cămaşă de noapte, gata să sară în pat dacă servitoarea venea să vadă ce mai făcea. Îşi împachetă într-o geantă mică de prelată lucrurile de care nu voia să se despartă, împreună cu câteva confecţii strict necesare, şi telefonă la aeroport pentru a rezerva două locuri la o cursă de seară spre California, pentru a încurca şi mai mult iţele. Evident, nici nu se gândea să ia avionul.

Singurul loc din tot statul Kentucky unde nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să caute era propriul ei dormitor, care avea atât o debara, cât şi o baie privată. Casa era foarte veche, iar Dee cunoştea camera aceea de-o

viaţă, inclusiv mica deschizătură pătrată din tavanul debaralei. Aceasta dădea într-o boxă din pod, izolată de restul spaţiului printr-o reţea de bârne, care o făceau să fie invizibilă. În copilărie, aceea fusese ascunzătoarea ei favorită, iar mama ei s-ar fi putut gândi în cele din urmă s-o caute acolo, dar nici Judith şi nici servitorii cei noi nu ştiau de existenţa ei. Chiar dacă descopereau trapa, ar fi presupus că ducea în pod, aşa că s-ar fi uitat acolo. Dacă cineva încerca s-o deschidă, Dee putea s-o blocheze stând deasupra.

Dădu chepengul la o parte şi urcă în boxă tot ce voia să ia cu ea, plus o canistră cu apă şi mâncare sustrasă de la bucătărie. Apoi coborî în bibliotecă şi-şi alese câteva cărţi de buzunar, descuind cu aceeaşi ocazie şi uşa din faţă. În camera ei, aranjă patul astfel încât să dea impresia că era culcată sub pătură, rezemă scrisoarea de adio pe masa de toaletă, în faţa oglinzii, şi urcă în boxă cărţile, o lanternă puternică şi câteva baterii de rezervă.

Imediat după aceea, cu mişcări repezi, îşi scoase cămaşa de noapte şi luă pe ea nişte haine rezistente. Ca să-şi asigure o cale de fugă, ieşi pe fereastră şi se coborî prin rămurişul unui stejar din apropiere. Crengile rezistau, iar Dee reuşi să ajungă jos fără probleme. Intră pe uşa din faţă, o încuie în urma ei şi se furişă înapoi la etaj. Era gata să evadeze.

Oricât era ea de zveltă, fu nevoită să se chinuiască pentru a-şi strecura şoldurile prin mica trapă. Descoperi că se distra nemaipomenit, cum de ani de zile nu i se mai întâmplase, iar emoţia şi fiorul aventurii o înviorau.

A doua zi dimineaţa, când i se descoperi lipsa, zarva stârnită în casă o distră copios. Mâncă la micul dejun mere, ascultând totul, cu mâna la gură pentru a nu râde zgomotos de reacţia mătuşii şi a unchiului ei. Erau stupefiaţi, nu le venea să creadă, iar Judith turba de furie. Dee auzi nişte epitete la adresa ei cum niciodată nu i se mai atribuiseră, ceea ce o făcu să redevină serioasă, dar curând recunoscu hazul întregii situaţii, întrucât puţin îi păsa de părerea mătuşii sale. Din camera ei se auzea un tărăboi asurzitor, căruia îi urmară câteva discuţii între poliţişti şi membrii personalului. Toţi erau de acord că trebuia să caute prin casă şi câţiva oameni veniră în pod, luminând cu lanternele în colţuri, dar cum toată lumea era convinsă că Dee plecase nu fură prea atenţi, iar după aceea fata reuşi să se relaxeze.

La ora trei dimineaţa, ieşi din boxă şi se duse grăbită la baie, unde-şi refăcu provizia de apă, cu inima bătându-i şi urechile ciulite. Dar la etaj nu se afla nimeni, aşa că reuşi să ajungă cu bine înapoi în ascunzătoare.

Ziua următoare fu o adevărată tortură pentru ea, stând înghesuită în spaţiul acela strâmt şi fără să poată scoate niciun sunet. Se plictisea, era amorţită şi o durea tot trupul. Ziua trecu îngrozitor de încet, până când, spre seară, auzi de jos nişte sunete care o făcură să se încordeze.

Din camera ei răsunară paşi. Cineva lăsase în cursul zilei uşa de la debara deschisă, aşa că totul se auzea foarte clar. Judith spunea:

— Mă bucur atât de mult că aţi fost liber, domnule Carridine. Da, aceasta este camera ei. Toate sunt aşa cum le-am găsit, până şi patul.

Un glas bărbătesc profund îi răspunse:

— Unde e scrisoarea pe care a lăsat-o? Aş putea s-o văd, vă rog?… Vă mulţumesc.

Câteva momente domni tăcerea, în timp ce Carridine citea, probabil, epistola, iar când vorbi din nou tonul îi era politicos, dar cu o nuanţă de sarcasm care nu-i scăpă lui Dee.

— Doamnă Kimble, această scrisoare nu vi se pare puţin cam ciudată?

În întuneric, Dee se crispă, ciulind urechile. Îl întâlnise pe Mike Carridine doar o dată, cu câţiva ani în urmă, când fusese angajat să caute un document pentru tutorii ei. Era un om rapid, metodic şi foarte inteligent, iar Dee îşi amintea clar cum arăta. Foarte înalt de statură, avea un mod de a privi omul fix, pătrunzător, ca şi cum i-ar fi putut citi în ochi gândurile. Dee avusese impresia că putea într-adevăr să facă acest lucru şi-şi blestemă ghinionul de a fi urmărită chiar de el. Mike Carridine urmă să fie un adversar formidabil, cu care prefera să nu aibă de-a face.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, răspunse Judith.

Glasul gros şi plăcut al lui Carridine replică:

— Ce vârstă are Deirdre?

După o scurtă tăcere, Judith spuse, ezitând:

— Şaptesprezece ani, cred… Da, şaptesprezece.

— Propria ei ocrotitoare legală nu este sigură?

Dee îşi putu imagina sprânceana înălţată şi ochii sardonici ai lui Carridine. Îl văzuse privind astfel, atunci în trecut, şi îi făcuse o impresie foarte puternică.

— Nu vi se pare straniu, doamnă Kimble, că o fată de şaptesprezece ani, foarte inteligentă, care tocmai a luat A pe linie la una dintre cele mai exigente şi prestigioase universităţi din ţară, a putut să scrie o asemenea înşiruire de aiureli?

— Nici nu mi-a trecut prin minte…

Judith părea încurcată. Se auziră paşi, ca şi cum cineva s-ar fi plimbat prin cameră.

— Se pare, doamnă Kimble, că sunt multe lucruri pe care nu le ştiaţi despre pupila dumneavoastră, inclusiv vârsta ei. Aş putea arunca o privire la parter, eventual, ce credeţi…?

Vocile se îndepărtară, stingându-se treptat, în timp de Dee îşi rodea buza, îngândurată. Avea să fie mai greu decât îşi imaginase.

În toiul nopţii, se strecură afară din casă şi până la urmă reuşi să oprească un camion al cărui şofer vesel conversă cu ea zgomotos până în Virginia. Când făcură un popas de câteva minute, Dee telefonă la un ziar de mare tiraj şi anunţă că moştenitoarea unei averi de milioane dispăruse, dar nu-şi putea dezvălui numele, întrucât era o angajată a casei şi risca să-şi piardă slujba. Era o lovitură sub centură, care urma să stânjenească mişcările lui Carridine, iar Dee simţea că avea nevoie de cât un ajutor cât mai mare posibil.

Capitolul 2

Până la urmă, îşi amintea Dee cu amărăciune, scăpase de camionagiu în timp ce acesta era ocupat cu altceva, lăsându-i un scurt bilet de scuze. Deschisese un cont pe numele ei real, cu o sută de dolari, la o bancă renumită, şi plecase din acel oraş în aceeaşi zi, cu un autobuz interstatal, purtând o perucă şatenă. Bănuise că avea să treacă o vreme până să se descurce toate iţele, în special contul din bancă. De ce ar fi deschis cineva un cont nou, lăsând neatinşi nişte bani cinstiţi? Ca să câştige timp, desigur, dar sperase ca acest motiv să nu fie atât de evident pentru cei care încercau să-i ghicească intenţiile. În continuare, străbătuse ţara în zigzag, trecând numai prin oraşe foarte mari şi fără să stea nicăieri prea mult, până când se oprise la Akron, Ohio, epuizată, descurajată şi fără bani.

Nu fusese decât începutul luptei, după cum avea să afle. Trebuie să-şi găsească o slujbă şi o locuinţă atât ieftină, cât şi sigură. Timp de două săptămâni de-a rândul îşi petrecuse fiecare zi căutând de dimineaţa până seara de lucru. Întrebase la magazine, restaurante, toate firmele care-i ieşeau în cale, dar nimeni nu părea să facă angajări. În sfârşit, când Sammy o intervievase pentru un post de ospătăriţă şi-i spusese că avea s-o caute el mai târziu, Dee răspunsese încet:

— Aş prefera să-mi spuneţi acum dacă e da sau nu, domnule. Caut de lucru peste tot, sunt plecată toată ziua, aşa că v-ar fi greu să mă găsiţi. Ar fi păcat să vă pierdeţi timpul, iar eu să-mi fac speranţe degeaba, dacă nu mă aveţi în vedere pentru angajare.

Sammy o privise surprins, văzându-i abia atunci pe faţă disperarea şi deznădejdea. A doua zi, Dee începuse munca.

Da, se maturizase mult în ultimele două luni. Îşi putea purta singură de grijă. Când fugise de acasă, fusese doar o fată de şaptesprezece ani. Acum era o tânără femeie. Iar un străin voia să-i răpească libertatea.

* * *

Telefonul ţârâi de două ori, ascuţit, iar Dee se duse să răspundă. Îi trecu prin minte că ar fi fost o cale simplă de a afla dacă era acasă sau nu, dar numărul ei nu era trecut în carte şi, până se gândi şi ridică receptorul, era prea târziu. Oftă.

— Alo?

— Bună, puştoaico, o salută veselă Kim. Lupul cel mare şi rău a plecat. A zic c-o să te caute prin spitalele locale, aşa că pentru un timp eşti în siguranţă, cred. Cred că nu mi-ai stricat maşina, nu?

— În niciun caz, răspunse absentă Dee.

— Păcat, dulceaţă. Mi-ar fi prins bine banii de asigurare – cui îi pasă de maşină? Oricum pune sănătatea în pericol. Ei, acum trebuie să fug, tocmai s-au aşezat nişte clienţi la o masă din raionul meu. Pe curând!

Închizând telefon, Dee reveni la împachetatul bagajelor. Nu mai avea mult timp până la sosirea taxiului. Îşi luă rucsacul, îndesă poşeta înăuntru şi se duse în baie să-şi ia câteva obiecte personale. Nimeni nu putea fi sigur de planurile lui Carridine, ipoteza căutărilor prin spitale era o simplă loterie, dar nu avea încotro. Nu-şi mai putea permite să piardă timpul, atâta lucru era sigur.

De afară se auzi un scrâşnet de roţi pe pietriş, iar Dee încremeni. Nu era cu putinţă! Probabil taxiul ajunsese mai devreme. Alergă la fereastra dormitorului să se uite şi fu cât pe ce să cadă de pe picioare, şocată. Mike Carridine tocmai deschidea portiera maşinii şi cobora. Cum Dumnezeu îi trecuse prin minte să vină acolo? se întrebă ea înnebunită, în timp ce alerga să-şi închidă valiza şi s-o îndese în debara. Avea să intre în casă din clipă-n clipă – ce să facă?

Se aşeză încet pe canapea, cu mâinile inerte şi faţa destul de calmă, deşi gândurile îi forfoteau haotic. Nu-i mai rămânea decât să-l aştepte. Doamna Gordon urma să-i spună că era acasă, deci n-avea nicio şansă. Pentru moment, era prinsă în capcană.

Se duse în bucătărie să pună de-o cafea. Curând, mirosul aromat umplu tot apartamentul, iar Dee rămase nehotărâtă în minuscula chicinetă, cu mâinile încleştate nervos. Nu, n-avea niciun rost să se prefacă: îi era foarte teamă de întâlnirea cu omul care-i putuse lua urma până atât de departe. Se obişnuise să vadă în el inamicul, urmăritorul, vânătorul pornit pe urmele prăzii, iar gândul confruntării cu el o înspăimânta.

Pe scară se auziră paşi grei, iar Dee se încordă. Erau hotărâţi şi siguri. Dee era atât de activată încât, când auzi bătaia în uşă, deşi o aşteptase, tresări violent. „Aşa nu merge”, îşi spuse ea. „Dacă nu eşti calmă, atunci măcar prefă-te, proasto.” Şi, cu această tandră admonestare la adresa ei

însăşi, se privi scurt în oglindă.

În ultimele nouă luni, ultimele urme de prospeţime adolescentină îi dispăruseră. Era tot scundă, dar mai zveltă, în blugii strâmţi şi pulovărul negru. Părul blond îi stătea ciufulit ca întotdeauna. Ochii albaştri şi vii îi erau mai enormi ca oricând pe faţa palidă de la natură. Această impresie era creată de structura delicată a oaselor şi de pomeţii înalţi şi înguşti. Fizionomia şi trupul ei aveau o constituţie slabă, care se accentuase o dată cu maturizarea. Adeseori îşi spusese că era posibil ca într-o viaţă anterioară să fi fost pisică, deoarece tot trupul îi era construit după liniile unei graţii suple şi aerodinamice care amintea de fragilitatea mlădioasă a unei feline, sau poate de iuţeala unui ogar. Şi nu era o simplă iluzie: putea să alerge foarte repede, având o aptitudine înnăscută pentru viteză.

Dar nu apucă să stea pe gânduri, întrebându-se dacă ar fi avut vreo şansă de a scăpa cu fuga sau nu, căci ciocănitul în uşă se auzi din nou, ferm, aşa că se duse să răspundă.

Uşa se deschise încet, iar ochii lui Dee îi întâlniră pe cei ai lui Mike Carridine. Suferi un uşor şoc, căci nu le ţinuse minte culoarea şi se pomeni privind într-o pereche de ochi verzi ca jadul, uluitor de strălucitori pe chipul lui bronzat. Era înalt, că umeri laţi, masculini, acoperiţi de un sacou subţire de primăvară peste cămaşa gri descheiată lejer la gât. Purta o pereche de pantaloni marinăreşti negri ce păreau în acelaşi timp prea strâmţi, dar şi comozi. Constituţia lui, observă Dee în timp ce-l măsura cu privirea, nu era atât de masivă pe cât îşi amintea, ci mai degrabă suplă, deşi foarte musculoasă. Desigur, recunoscu ea în treacăt, şi-l amintea aşa cum îl văzuse cu ochii copilăriei. Părul brunet îi era ciufulit de vântul de martie.

Îşi termină inspecţia şi ridică ochii, dându-şi seama abia atunci că şi el o studiase. Nu era o privire grosolană, nici de interes sexual: amândoi se măsuraseră unul pe altul ca adversari, estimativ şi obiectiv.

— Domnule Carridine, salută ea încet, întinzându-i mâna.

Acest gest păru să-l surprindă, căci sprâncenele i se ridicară în timp ce-i lua mâna întinsă şi i-o strângea scurt. Dee simţi forţa latentă din strânsoare, înainte ca mâna lui puternică să i-o elibereze pe-a ei.

— Domnişoară Janson. Pot să intru? întrebă amabil Carridine.

Dee înclină capul, făcând un pas înapoi, iar Mike Carridine intră în living. Dintr-o dată, camera păru mai mică decât oricând, dându-i lui Dee o senzaţie de sufocare.

— Am făcut cafea, spuse ea politicoasă. Doriţi o ceaşcă. Dar, mi-am amintit – aţi băut cafea la Dandy’s, nu-i aşa?

După o privire scurtă prin ambianţa veselă a camerei şi spre decoraţiunile intime de pe pereţi, Carridine reveni cu ochii la ea, studiind-o

cu o atenţie tulburătoare.

— Da, dar n-a fost decât o ceaşcă. Mi-ar face plăcere încă una, vă mulţumesc.

— N-aveţi pentru ce, răspunse automat Dee. Luaţi loc şi o aduc imediat.

Intră în bucătărie, simţindu-se puţin mai bine la adăpostul peretelui despărţitor, care o ascundea de privirea lui pătrunzătoare.

— Cum vă place cafeaua? întrebă ea.

— Amară, mulţumesc.

Glasul lui Carridine era realmente plăcut, îşi spuse într-o doară Dee, în timp ce-şi punea în ceaşcă lapte şi zahăr. Umorul situaţiei o făcu să zâmbească răutăcios în timp ce se întorcea în living, cu cele două ceşti. Ochii ei amuzaţi sclipitori, îi întâlniră pe ai lui, şi simţi încă un şoc, deşi n-ar fi putut să-şi explice de ce anume.

— Un banc bun? întrebă el politicos, în timp ce lua ceaşca.

— Aşa cred, murmură Dee, după care renunţă la orice rezervă. Nu-i aşa că-i o scenă savuroasă? îl întrebă. Mi-am dat toată silinţa să scap de dumneavoastră şi, timp ce nouă luni, am fost adversari, iar acum iată-ne faţă-n faţă pentru prima oară, bând politicoşi cafea şi comportându-ne ca doi oameni civilizaţi.

— Prin urmare, mă consideraţi adversarul dumneavoastră? se interesă el curios, arcuind o sprânceană, în timp ce sorbea din ceaşcă. Văzând expresia pătrunzătoare a acelor ochi verzi, Dee îşi coborî privirea spre mâinile lui.

— Da, răspunse ea scurt. Adversari într-un duel al minţii – da, aşa aş spune.

Îşi lăsă ceaşca jos, fără să fi gustat din cafea, studiindu-şi cu grijă unghiile. Aveau nevoie de atenţie, căci îi crescuseră cam prea lungi şi o incomodau la lucru.

O tăcere încordată. Apoi:

— N-aţi fost surprinsă adineaori, când mi-aţi deschis uşa.

Era atât un comentariu, cât şi o întrebare. Carridine se rezemă de spătarul singurului fotoliu din cameră, întinzându-şi picioarele lungi. Ajungeau până aproape în faţa lui Dee, care-şi mută privirea spre un pantof, observându-l o clipă, înainte de a răspunde. Nu avea niciun motiv să mintă.

— Azi, în timp ce lucram, v-am văzut. Dar ştiţi asta, după ce-aţi vorbit cu Kim, nu-i aşa? Mi-a telefonat când aţi plecat de la restaurant, însă nu eram sigură că aveaţi să veniţi direct aici.

Buzele i se răsfrânseră.

— Sperasem că nu veniţi încoace imediat.

— A, da, răspunse el ponderat. Gambitul cu spitalul. A fost o încercare de ultim moment inspirată, Deirdre. Te pot numi aşa? Te-am căutat atâta vreme, încât am senzaţia că te cunosc foarte bine.

Dee ridică privirea spre chipul lui şi văzu că zâmbea uşor. Ochii i se îngustară. Arăta condescendent, stăpân pe situaţie, sigur de sine. Sigur şi de ea? Pe dracu', îşi spuse Dee cu înverşunare. Ar fi meritat să-l vadă chipul când constata că dispăruse iar, curând. Cuminţenia nu renta. Singura problemă era că deocamdată nu ştia cum avea să scape iar.

— Spune-mi Dee, îi ceru ea dezinvoltă, cu un zâmbet prietenos.

Ochii lui verzi o fulgerară din nou.

— Şi, desigur, numele meu este Mike. Proprietăreasa mi-a spus că eşti bolnavă. Chiar aşa e, sau doar ai continuat vechea poveste?

— Nu mă simt bine, răspunse ea amărâtă, dar cred că mai mult din cauza nervilor. Începusem să mă relaxez, înţelegi, şi apariţia maşinii dumitale în după-amiaza asta mi-a cauzat un şoc.

În urmă cu câteva minute, când îi deschisese uşa, fusese palidă ca moartea, de teamă.

— Spune-mi, cum ai ştiut să mă cauţi aici? Doar nu m-o fi dat de gol Kim, aşa-i? O credeam o mincinoasă mai pricepută.

— Printr-o deducţie logică. Înţelegi, ghicisem din conversaţia foarte stranie pe care am auzit-o când… — Kim ziceai că o cheamă? — a răspuns la telefon. A notat un număr şi a promis să revină. Am reţinut numărul pe care-l notase şi am sunat de la un telefon public. Mi-a răspuns o voce înregistrată care spunea ora şi temperatura aerului. Nimic concludent, încheie el sec, dar suficient ca să mă pună pe gânduri, şi nu strica să mai verific o dată aici, înainte de a căuta prin spitale. Încep să-ţi recunosc metodele.

Dee înclină din cap, cu pleoapele coborâte pentru a-şi ascunde expresia. Gândea cu repeziciune, cu furie şi, nu pentru prima dată de când îl văzuse coborând din maşină, cu speranţă. Rucsacul şi poşeta ei erau în baie, care avea o fereastră. Putea spune că-i era rău, sau ceva, şi o dată ajunsă acolo să încerce să fugă? Problema era că habar n-avea dacă putea să coboare de la etajul întâi, sau măcar dacă ar fi încăput prin ferestruica pătrată. Totuşi, merita să reţină ideea.

Avea nevoie de timp de gândire, aşa că se rezemă de spătar, privindu-l drept în faţă, cu lucirea prietenoasă dispărându-i din ochi.

— Deci, întrebă ea scurt, acum ce facem? Cu siguranţă, ai prevăzut ceva pentru o asemenea eventualitate.

Întorcând repede capul, Mike îi aruncă o privire ciudată.

— Te voi duce înapoi acasă, desigur, declară el calm.

Siguranţa lui de sine făcea părul lui Dee să se zbârlească la ceafă, dar reuşi să-şi ascundă antipatia pe moment, privindu-l fără să clipească. Expresia lui se schimbă, devenind mai blândă.

— În Kentucky sunt nişte oameni foarte îngrijoraţi, Dee. Ţin la tine şi vor să te întorci acasă. Cu siguranţă, puteţi ajunge la o înţelegere, acum când cu toţii aţi avut atâta timp de gândire, nu?

— Nu mă face să râd! mârâi Dee.

La fel de repede pe cât îi ieşise la suprafaţă, ostilitatea i se risipi, în timp ce făcea un efort îndârjit de a se controla. Avu timp să observe că izbucnirea ei îl făcuse să ridice din sprâncene, cu ochii devenindu-i mai tăioşi, mai severi. Continuă cu înverşunare:

— Întâmplător, cunoşti legile statului Ohio, domnule Carridine?

Mike fu conştient de modul deliberat în care îi folosise jumele de familie, iar Dee îl văzu încordându-se.

— Eu nu le cunosc. În unele state, e împotriva legii să încerci să sileşti un minor de peste şaisprezece ani să se întoarcă acasă. Nu crezi că ar fi mai bine să te interesezi, înainte de a hotărî ce vei face în continuare?

— Nu e nevoie, răspunse el, calm, cu ochii acum la fel de duri ca ai ei, implacabili şi înspăimântători.

Era într-adevăr inamicul, îşi spuse Dee, simţind că-i venea rău e teamă. Îi era la fel de duşman ca toţi ceilalţi.

— Înţelegi, continuă el pe un ton mai blând, care o făcu să se înfioare, vei veni acasă cu mine, altfel mă duc la ziare şi le voi spune numele adresa, locul tău de muncă şi adevărata identitate. Una din două, Deirdre. Alege.

— Dumnezeule…! murmură ea, pălind.

Îi privi cu atenţie şi constată că era absolut sincer, fără să se fi înduplecat cu nimic. Nu arăta tocmai crud, fu ea nevoită să recunoască. Îşi făcea doar meseria şi nimic mai mult.

— De ce? întrebă. De ce trebuie să fie aşa? De ce nu-mi pot continua viaţa pe care mi-am făurit-o aici? Ce naiba, dom’le, e viaţa mea, nu a ta sau a altcuiva!

— Ar trebui să te întorci, dacă nu din alt motiv, atunci măcar pentru că ai anumite obligaţii, spuse el sever. Am fost angajat să te găsesc. Dacă nu vrei să mă însoţeşti înapoi, pot foarte uşor să le telefonez unchiului şi mătuşii tale ca să vină aici şi să te ia înapoi, dacă vrei. Pentru mine e totuna. Eu mi-am făcut datoria.

Auzindu-l că-i menţiona pe unchiul şi mătuşa ei, Dee se albise la faţă, iar Mike observase. Expresia lui se schimbă, nedumerită, dar nu întrebă nimic. Lăsă tăcerea să se prelungească, acordându-i timp pentru a se gândi

la posibilităţile pe care i le prezentase. Dee avea din nou senzaţia aceea îngrozitoare de a fi prinsă în capcană, mai intensă ca oricând. Nu se putea întoarce! Aşa ceva ar fi însemnat moartea independenţei şi a fericirii ei. Judith şi Howard erau tutorii ei până când împlinea douăzeci şi unu de ani, iar la gândul de a se confrunta din nou cu mătuşa sa i se zgârcea carnea pe trup. Nu putea şi nu voia s-o facă. Avea dreptul la viaţa ei proprie, iar omul acela care stătea aşezat atât de calm în faţa ei îşi dădea toată silinţa să-i ia acest drept.

— Nu înţeleg, murmură ea scârbită. Zău că nu înţeleg nimic. Am aproape optsprezece ani! E o situaţie de-a dreptul ridicolă.

— Oi fi având tu aproape optsprezece ani, dar nu eşti la fel ca alte fete de aceeaşi vârstă, replică el, cu o undă de nervozitate. Dumnezeule mare, fato, îţi dai seama ce oroare ar fi dacă cine ştie ce nebun sau criminal ar afla că locuieşti într-un apartament ieftin şi accesibil dintr-un cartier rău famat al oraşului Akron, Ohio? N-aş da nici doi bani pe şansele tale de supravieţuire.

— Cine să ştie, dacă nu le-a spus nimeni? exclamă Dee, după care îşi ridică o mână tremurătoare la frunte, apoi la gură. Închise ochii şi înghiţi în sec. Nu se prefăcea în totalitate. Omul acela o copleşea.

— Te simţi bine? întrebă el tăios, privindu-i faţa.

— O să-mi revin, mormăi Dee în mâna strânsă, cam prea repede. M-mă scuzi un moment? Mi-e cam greaţă…

Mike se ridică în picioare în acelaşi timp cu ea, urmărind-o din privire până ieşi din cameră, cu o expresie îngândurată şi îngrijorată.

Dee închise uşa băii în urma ei şi o încuie cu grijă, fără zgomot, apoi se repezi la fereastră să studieze terenul. Coborârea părea foarte dificilă, dar posibilă. Pe lângă fereastră trecea un burlan şi, dacă-i susţinea greutatea, se putea lăsa să lunece pe el până jos. Era vechi, făcut din metal solid, nu ca burlanele noi şi subţiri. Dee se hotărî să rişte. Cu mişcări repezi, deschise robinetele la maximum, apoi deschise fereastra. Aceasta scârţâi, făcând-o să pufnească nervoasă, deşi nu credea că Mike Carridine o putuse auzi peste zgomotul apei.

Închise fermoarul rucsacului şi-l aruncă pe fereastră, apoi se sprijini cu mâinile de chiuvetă şi-şi împinse picioarele peste pervaz. Cu o răsucire scurtă, furioasă, îşi scoase şoldurile pe fereastră, apoi se agăţă de pervaz, înainte de a-şi strecura prin spaţiul strâmt, pe rând, umerii. Încercă să ajungă la burlan cu o mână, în timp ce cu cealaltă continua să se ţină de pervaz. Reuşi să-l apuce destul de strâns, închise ochii, strânse din dinţi şi, cu un suprem efort, dădu drumul pervazului.

Lumea se clătină înfricoşător în jurul ei, iar braţul stâng i se încordă atât

de dureros încât îi veni să ţipe, dar îşi agăţă mâna dreaptă de burlan ca un cârlig şi începu să coboare, pas cu pas, până ajunse la o distanţă suficient de mică pentru a putea sări. Îşi dădu drumul, aterizâ ghemuită, se răsuci să-şi ia rucsacul şi luă la fugă cu paşi elastici, ajungând în stradă.

Toată manevra durase cel mult un minut şi jumătate.

Văzu un taxi galben şi rablagit cotind pe strada ei şi-i veni să râdă la gândul că alesese atât de bine momentul. Era primul lucru care-i reuşea pe ziua aceea. Alergă într-acolo, ştiind că Mike Carridine nu putea s-o vadă, întrucât fereastra livingului era în cealaltă parte a casei. Văzându-i semnele înnebunite, şoferul încetini şi opri lângă ea. Dee se uită scurt peste umăr, apoi deschise portiera din spate, spunând cu sufletul la rugă:

— Slavă Domnului că aţi venit! Am dat o oră greşită şi risc să pierd avionul! Puteţi accelera, vă rog, ca să ajungem la Aeroportul Municipal cu toată viteza?

— Sigur, dulceaţă, răspunse taximetristul, făcându-i cu ochiul.

Era un bărbat masiv şi vesel, trecut de patruzeci de ani. Apăsă pe accelerator, iar maşina se repezi înainte cu o smucitură care o lipi pe Dee de spătarul banchetei. Când trecură prin dreptul casei doamnei Gordon, îşi feri capul, sperând ca Mike Carridine să nu se uite chiar atunci pe fereastră. Totul se întâmplase incredibil de repede, însă, iar el probabil continua să aştepte îngrijorat lângă uşa băii. Estima că avea un avantaj de cel mult cincisprezece minute.

Şi începea s-o ajung disperarea.

* * *

Când şoferul opri în faţa aeroportului, Dee îi îndesă în mână o bancnotă, spunându-i scurt să păstreze restul, şi intră în clădire încă înainte ca el să fi terminat cu mulţumirile. Înăuntru, se uită în ambele direcţii şi zări un mers al avioanelor afişat în stânga. Apropiindu-se în fug, parcurse din privire zborurile. Următorul avion decola peste o jumătate de oră, făcând parte dintr-o linie aeriană pe care Dee n-o cunoştea. Obţinu câteva informaţii de la vânzătoarea unui magazin de dulciuri din apropiere, apoi intră grăbită pe pasarela largă, croindu-şi drum printre grupurile de oameni. Adrenalina îi pulsa prin vene. O simţea în starea de luciditate mai acută, în ticăitul rapid al creierului.

Zărind ghişeul liniei aeriene, alergă într-acolo.

— Mi-aţi putea spune dacă mai există vreun loc la cursa dumneavoastră pentru Washington D.C., peste o jumătate de oră? întrebă ea grăbită.

Fata de la ghişeu se încruntă.

— Nu prea ştiu, răspunse ea, uitându-se prin nişte hârtii de după tejghea. Lista nu-i aici. Aşteptaţi până întreb pe cineva care poate să ştie.

Şi dispăru într-o cameră din spate, lăsând-o pe Dee să-şi recapete suflul, în timp ce privea prudentă în jur.

Avu noroc să-l vadă pe Carridine înainte de a o vedea el pe ea. Intră în clădire cu paşi lungi şi nervoşi, privind în jurul lui, mai întâi la dreapta. Din fericire, Dee se afla în stânga.

— O, Doamne! gemu ea, apucându-se cu mâinile de cap, exasperată. Cum naiba reuşeşte, are un radar…?

Se ascunse după un grup de oameni de afaceri, întrebându-se ce să facă în continuare. Dădu un colţ şi se pomeni în faţa unor seifuri de închiriat, se uită la ele, apoi la rucsac. În acel moment avea mare nevoie de mobilitate şi anonimat. Alergă la ghişeu, închirie un seif şi-şi aruncă lucrurile înăuntru, după ce scoase grăbită banii şi legitimaţia de identitate, pe care le vârî în buzunar. După ce îndesă peste ele şi cheia, se răsuci – şi scoase un ţipăt. La o oarecare distanţă, Carridine scruta zona din jur, peste capetele câtorva oameni. Ochii i se opriră asupra ei. Imediat, încruntându-se ameninţător, începu să-şi croiască drum spre ea.

Dee se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă, strecurându-se printre oameni, ocolindu-i, trecând pe sub braţe întinse. În ziua aceea, aeroportul era foarte aglomerat, iar ea era mai scundă decât Carridine, putându-se furişa mai uşor pe lângă oameni şi alte obstacole. Într-un târziu, când bănui că se distanţase, întoarse scurt capul să se uite în urmă – şi văzu că urmăritorul ei se apropia.

Nu mai avea încotro. Îşi lăsă capul în piept, strânse pumnii şi se repezi într-un sprint rapid şi agil. Oamenii se întorceau, privind şi arătând cu degetul spre cei doi care alegau prin aeroport, dar Dee era prea preocupată ca să-i mai ardă de jenă. Îşi regulariză respiraţia, concentrată numai asupra vitezei şi ritmului, alergând din răsputeri, ca la cursa de o sută de metri plat. Apoi, chiar în faţa ei apăru un hamal împingând un cărucior de bagaje, iar Dee, văzându-l prea târziu ca să se oprească sau să-l ocolească, nu făcu decât să mărească viteza, luându-şi avânt la momentul potrivit. Zbură pe deasupra. Imediat coti brusc la stânga, străbătu uşile duble deschise şi-şi continuă goana, cu toată viteza.

După un moment, riscă o privire rapidă în urmă şi-l văzu pe Carridine şi mai aproape, continuând s-o fugărească neabătut. Dee întoarse capul la loc, respirând cu gâfâieli adânci, controlate, apoi făcu un efort şi reuşi să accelereze şi mai mult. Ajunseseră la aproape cinci sute de metri distanţă de aeroport.

Nu-i venea să creadă. Zilnic făcea jogging era într-o formă excelentă şi

avea talent la alergări, putând străbate cu mare viteză distanţe incredibile, astfel încât puţini oameni se puteau măsura cu ea – şi totuşi, Carridine se apropia încontinuu! Îi auzea paşii tropăind pe trotuar în urma ei şi, cumva, scrâşnind din dinţi şi strâmbându-se, mai mări puţi viteza. Sângele îi vâjâia dureros pe la tâmple şi înapoia ochilor.

Şi deodată, ceva ca un colac fu aruncat în jurul picioarelor ei, făcând-o să se prăbuşească pe trotuar, cu respiraţia tăiată. Se îndoi de mijloc, icnind sufocată, iar Carridine îi eliberă picioarele şi rămase culcat alături, respirând la fel de greu ca ea. Apoi se ridică în genunchi, cu pieptul masiv palpitându-i, şi stătu un moment nemişcat.

— La naiba, iute mai eşti! îl auzi ea spunând, în timp ce clătina din cap şi-şi trecea o mână peste frunte.

Părul negru îi era răvăşit de vânt şi încurcat, iar Dee văzu şi-şi ridică o mână tremurătoare spre al ei. În timp ce vorbea, ochii lui Carridine se abătuseră spre ea, dar Dee încă nu-şi regăsise suflul îndeajuns ca să răspundă.

— Totuşi, n-ai fost destul de bună, iubito. Oricum, a fost o încercare a dracului de grea.

Carridine se ridică şi-i întinse mâna, iar Dee se feri un moment, privindu-l doar cu ură şi furie. Dar văzu că părea indiferent, aş că după un moment întinse ezitant mâna i i-o prinse pe a lui.

Carridine o trase cu putere, ajutând-o să se ridice în picioare, iar Dee, cu repeziciunea unei vipere atacând, parcă uitând de căzătură şi de alergarea epuizantă, îşi împinse trupul în sus din răsputeri şi trânti un croşeu zdrobitor de dreapta direct în falca lui Carridine.

Capitolul 3

Îngrozită dintr-o dată, îi văzu capul zburând pe spate sub impactul loviturii, în timp ce Carridine făcea involuntar un pas înapoi, ca să-şi păstreze echilibrul. Apoi, coborându-şi capul la loc şi cu ochii verzi ca smaraldele sticlind de furie, îşi repezi piciorul drept înainte, cosindu-i genunchii. Dee căzu ca un sac de cartofi, pe şold, aterizând cu un geamăt sufocat.

Se ghemui pe trotuar, cu o strâmbătură de durere, ţinându-se de locul lovit, fără să-i pese de trecătorii care-i priveau curioşi. Nu mai putea decât să se cufunde în nefericirea ei, în furie, indignare şi, da, frică. Nu încercă să se ridice sau să se mai mişte; rămase doar pe trotuar, cu capul în piept, plângând.

Undeva, deasupra, auzi un oftat nervos, din rărunchi, apoi două mâini o

apucară cu blândeţe de subsuori şi o ridicară pe picioare. Apoi, întrucât Dee refuza să ridice privirea de sub perdeaua de păr blond şi des, simţi un braţ puternic şi greu încercuindu-i umerii zvelţi şi începând s-o conducă înapoi în direcţia de unde veniseră. Merseră astfel până în parcarea aeroportului, tăcuţi. Dee nu ştia de ce nu protesta la adresa braţului lui. Nu ştia decât că sfidarea şi furia i se fărâmiţaseră şi ceda nevoii de sprijin personal şi contact omenesc, de care dusese lipsă atâta vreme.

Când ajunseră lângă sedanul lui verde închis, Carridine o întrebă dintr-o dată, făcând-o să tresară:

— Te-am văzut lângă seifurile de bagaje. Ai pus înăuntru ceva ce-ai vrea să iei înapoi, înainte de a pleca?

Dee dădu din cap, continuând să-şi ferească faţa. Intrară în aeroport, iar ea îşi luă rucsacul, străduindu-se să ignore privirile curioase ale oamenilor. Când se aşeză tăcută în maşină, Carridine întrebă calm:

— Vrei să ne întoarcem la apartament? E o oră cam târzie ca să mai avem timp pentru altceva, teamă mi-e.

Dee dădu iar din cap, muşcându-şi buza, cu privirea pe fereastră. În sfârşit, când Carridine porni maşina şi ieşi din parcare, îşi găsi curajul ca să vorbească.

— Mi-am pierdut cumpătul. Îmi pare rău că te-am lovit.

Tresări violent când o mână puternică i se lăsă pe genunchi, strângând-o scurt înainte de a reveni pe volan.

— Nu te condamn, fetiţo, răspunse el blând. Şi mie mi-ar fi venit să fac acelaşi lucru, cred. Îmi pare rău că te-am trântit. Acum suntem chit?

Dee aruncă o privire pe furiş spre profilul lui şi văzu că, deşi avea sprâncenele coborâte, zâmbea uşor, privind-o pieziş. Se retrase spre portiera maşinii, cât putea de departe, răspunzând crispată.

— Nu tocmai.

Zâmbetul lui dispăru, expresia devenindu-i închisă. Dădu scurt din cap, comentând:

— De acord.

În restul drumului rămase încruntat, concentrându-se asupra străzii.

După ce intrară în apartament, Dee se întoarse spre el şi-l întrebă politicoasă:

— Ai vrea să iei cina? În seara asta plănuiam să mănânc hamburgeri şi mă tem că n-am decât carne tocată, ca mâncare necongelată. Am putea mânca şi minciunele, dacă preferi.

Îl privea fără nicio expresie în ochii ei albaştri. Se străduia să-şi păstreze calmul aparent, căci în sinea ei continua să fiarbă de furie şi revoltă contra acelui om care avea puterea de a-i tulbura atât de total viaţa.

Nu voia să se dea de gol. Mike Carridine văzuse deja prea mult. Îi observă falca stângă şi se gândi la lovitura pe care i-o dăduse, satisfăcută că-i lăsase o urmă.

Mike stătea rezemat de tocul uşii, privind-o cu ochii îngustaţi şi o expresie încruntată, nedumerită.

— Ar merge nişte hamburgeri, spuse el rar, privind-o îndeaproape. Dar dacă-ţi convine, putem mânca în oraş. Nu e nevoie să găteşti, dacă nu vrei.

Expresia lui Dee nu se schimbă. Îl privea ca pe un obiect, când spuse:

— Nu-mi place să mănânc în oraş, mulţumesc. Nu numai că, după o zi întreagă de muncă, mi-e până-n gât de restaurante, dar n-am nici bani de cheltuit aiurea.

Se întoarse spre frigider şi scoase carnea, mulţumită de împunsătura pe care i-o aplicase.

Nu-i vedea faţa, dar îşi dădu seama din tonul lui că-i displăcea ceea ce spusese, când îi răspunse scurt:

— Ţi-aş plăti masa, desigur, din moment ce eu te-am invitat.

Furia i se răzvrăti din nou în suflet, făcând-o să se întoarcă spre el cu o privire rece.

— Şi ai deconta-o ca pe o cheltuială profesională? Desigur, iar în cele din urmă mâncarea tot din banii mei ar fi plătită, nu? E o ironie, nu-i aşa, că banii mei sunt folosiţi pentru a fi plătit că mă găseşti pe mine, când ăsta-i ultimul lucru din lume pe care-l doresc?

Chipul lui Mike se întunecă de furie, dar făcu un efort vizibil să se controleze, când spuse calm:

— Dar mătuşa şi unchiul tău sunt cei care-mi plătesc onorariul, nu tu, deci cred că discuţia asta n-are niciun sens.

Avea o expresie rece, respingătoare, iar Dee replică furioasă şi rănită:

— Dragul meu domn, spuse ea tărăgănat, cu răutate în glas şi o înverşunare supremă în ochi, cine crezi că-i întreţine pe unchiul şi mătuşa mea? Bunul nostru Howard o dată n-a mai pus mâna să muncească, în ultimii cinci ani.

Mike începuse să se întoarcă, dar la auzul acestor cuvinte se răsuci brusc înapoi, cu o expresie încruntată, neîncrezătoare.

— Vrei să spui că tutorii tăi trăiesc din propriii tăi bani?

Dee renunţă dintr-o dată la atitudinea insolentă şi coborî privirea, întorcându-se spre hamburger şi spre aragaz. Absentă, întinse mâna şi aprinse un ochi, cu capul aplecat şi umerii aduşi. Habar n-avea cât de tânără şi vulnerabilă arăta în acel moment, ca şi cum toate grijile din lume ar fi apăsat numai pe umerii ei. Mike o privea de parcă nu şi-ar mai putut lua ochii de la ea.

— Locuiesc în casa mea, spuse Dee simplu, ca şi cum asta ar fi explicat totul. Cândva, am iubit casa aia mare şi veche…

Apoi se scutură scurt şi privi spre Mike, care stătea rezemat de chiuveta crăpată. Îşi alungă expresia din ochi şi afişă un zâmbet plat.

— Vrei un hamburger sau doi? îl întrebă ea politicos.

— Doi, te rog. Dee, n-ai avut pe nimeni cu care să stai de vorbă, acasă, pe nimeni căruia să-i ceri ajutorul? Nu era nimeni la care să apelezi, în loc de a fugi?

Gura lui Dee se strâmbă, hidos.

— Vrei să vezi actualităţile? Cred că e ora, dacă deschizi televizorul.

Nu-l privi, preferând să trântească uşa pe care o deschisese o clipă, lăsând să se vadă tot ce avea în suflet.

— Îmi place să le ascult în timp ce-mi pregătesc cina.

Tăcere. Nicio mişcare. Apoi, un oftat straniu de obosit.

— Ar fi plăcut. Poate că, după cină, reuşim să…

Dee îl întrerupse pe un ton voit de conversaţie.

— Diseară e un film bun şi voiam să-l văd. Mi-a scăpat când a rulat la cinema. Ne putem uita împreună, dacă tot nu plecăm în seara asta.

Întoarse cu îndemânare burgherii pe grătar, apoi puse zarzavaturile la fript.

— Unde Dumnezeu vei dormi? Cred că n-ai încredere să mă laşi liniştită în patul meu la noapte, nu?

— Într-adevăr, confirmă Mike cu amuzament sec. Ăsta-i ultimul lucru pe care l-aş aştepta de la tine. N-am să te pun la cheltuială, dacă-n noaptea asta nu stăm la un motel, adăugă el sarcastic, iar Dee îşi dădu seama că aluzia la plata onorariului din propriii ei bani îl atinsese într-un punct sensibil.

În timp ce ea termina de pregătit cina, Mike se duse în living şi dădu un telefon, iar Dee, peste zgomotele din bucătărie, îl auzi vorbind cu mătuşa ei. Când termină de gătit, îi pierise complet pofta de mâncare.

După masă, făcu cafea şi se aşezară pe pat, urmărind filmul. Era foarte bun şi atât de amuzant, încât la unele secvenţe Dee râse ţinându-se de coaste. O dată, ochii ei albaştri şi veseli se îndreptară spre Mike, aşezat alături, şi îl surprinse privind-o spre ea, nu televizorul, cu ochi ceţoşi şi tulburaţi. Lui Dee i se şterse zâmbetul de pe buze când îşi dădu seama de ciudăţenia situaţiei, uimită să constate cât de uşor putea s-o uite. Se crispă şi, până la sfârşitul filmului, nu mai zâmbi niciun moment.

Mult mai târziu, în timp ce strângea vasele, după ce se uscaseră, dădu la o parte de pe raft o cutie cu aspirină şi un mic flacon în care mai existau doar câteva pastile – şi deodată se opri ca trăsnită, cu un nod în gât şi inima

bătându-i nebuneşte, privind spre sticluţa de medicamente aproape goală.

Imediat, ochii i se îndreptară spre uşa închisă a băii unde se spăla Mike, mari şi îngroziţi de îndrăzneala gândului care-i trecuse prin minte. Flaconul conţinea somnifere, rămase din urmă cu câteva luni, când înfiorătorul coşmar al morţii părinţilor ei revenise la suprafaţă din cauza stresului de a-şi găsi o slujbă şi o locuinţă înainte de a i se termina banii. Nu aruncase pilulele rămase, de teamă că insomniile puteau să-i reînceapă. Acum privi lung micul flacon alb, cu ochii îngustaţi ca ai unei pisici, după care întoarse din nou capul spre uşa băii, de unde auzea apa curgând şi zgomotele produse de Mike în timp ce se spăla. Ar fi fost îngrozitor, dar avea să încerce.

Se întrebă dacă putea să reuşească.

Peste câteva minute, când Mike ieşi, o găsi punând cafea râşnită proaspăt în filtru. Se apropie şi aruncă o privire peste umărul ei, iar Dee spuse simplu:

— O pregătesc pentru micul dejun.

Îşi ţinea respiraţia, dar mâinile îi erau sigure când puse containerul la locul lui în aparat. Mike nu spuse nimic, aşa că se întoarse spre el.

Şi suferi un şoc.

Realitatea de a dormi în aceeaşi cameră cu el o frapă abia acum, în timp ce se holba la el cu ochi uriaşi. Mike purta o pereche de pantaloni de pijama din bumbac subţire şi nimic altceva, cu pieptul bronzat şi musculos gol, la fel ca picioarele. Privind-o amuzat, murmură:

— Bucură-te că am făcut concesia de a-mi lua pantalonii. De obicei, nu port nimic la culcare.

Dee nu răspunse. Ce-ar fi putut să spună? Cu un efort, îşi desprinse privirea de pieptul acela gol, surprinzător de arătos, luă două pături şi i le aruncă. Mike le prinse agil.

— Asta-i tot ce am, spuse ea repede. Va trebui să te mulţumeşti cu ele.

— Nicio problemă.

Mike se lăsă pe vine şi începu să le întindă pe jos. Dee n-ar fi putut nici moartă să nu se uite la liniile graţioase ale acelui trup. Conturul spatelui puternic se arcuia spre şoldurile suple, iar picioarele se distingeau, musculoase şi armonios formate, prin bumbacul subţire. În sfârşit, se întoarse cu o mişcare smucită, îşi luă cămaşa de noapte de pe scrin şi porni spre baie, spunând cu voce înfundată:

— Mă scuzi.

Mike se ridică pentru a-i face loc să treacă.

Singură în baie, Dee începu să se spele cu furie pe dinţi, blestemându-şi în sinea ei ochii căscaţi şi inima care bătea cu putere. Desigur, nu

convieţuise niciodată cu un bărbat, iar educaţia primită o ţinuse departe de prietenii de sex opus, dar asta nu justifica bubuiturile furtunoase din piept, nici tensiunea acută pe care i-o provoca prezenţa acestui bărbat. Putea să se stăpânească mai bine, ştia că putea. Mike Carridine nu avea nimic deosebit. Absolut nimic. Era doar un bărbat matur, atrăgător, şi atâta tot.

Cu excepţia faptului că era omul cel mai inteligent, intuitiv şi capabil pe care-l întâlnise Dee vreodată. Puţini oameni o intimidau, dar Mike Carridine se număra printre aceştia, căci îi putea ghici intenţiile, luându-i-o înainte, dacă nu era atentă. Dee începea să înţeleagă că timpul de nouă luni de care avusese nevoie ca s-o găsească era un compliment la adresa propriei ei inteligenţe.

Îşi luă cămaşa lungă de noapte şi se încruntă feroce în oglinda cam vălurită de pe perete. Ei bine, nu însemna decât că trebuia să gândească şi mai serios, să scormonească şi să-şi folosească mintea cum de mult n-o mai făcuse. O găsise numai fiindcă ea îl subestimase şi devenise imprudentă. Avusese o scăpare.

Şi n-avea de gând ca acest lucru să se mai repete.

Deschise încet uşa băii şi scoase capul, ezitant. Îl văzu culcat pe jos, cu braţele goale ridicate şi mâinile împreunate sub cap, pe una dintre pernele pe care Dee le ţinea pe pat în timpul zilei. La televizor se transmiteau actualităţile de noapte, dar Mike o privea pe ea, fix, fără să şovăie. Un val de nervozitate o izbi în regiunea stomacului. Ieşi din baie încet, părând gata s-o zbughească la prima mişcare bruscă.

Mike Carridine spuse calm, trecându-şi privirea de nepătruns peste trupul ei zvelt:

— Începusem să mă îngrijorez. N-am încredere să te las singură în baia aia niciun minut şi n-aş avea niciun chef să te fugăresc prin oraş în pijama.

Dee fu nevoită să zâmbească, fără tragere de inimă, simţindu-se destul de bine pentru a se apropia. Camera era atât de mică, încât Mike fusese nevoit să-şi întindă păturile lângă patul ei, obligând-o să se urce în pat prin capăt, ca să nu treacă peste el. În sfârşit, se instală uşor sub pătură, privindu-l cu neîncredere.

Chipul lui se îmblânzi puţin, iar schimbarea de expresie fu atât de vizibilă, încât Dee făcu ochii mari. Trăsăturile lui Mike erau foarte aspre, cu o bărbie fermă, neînduplecată, pomeţi duri şi arcade proeminente, iar ea nu-l văzuse decât cu o expresie hotărâtă în ochii aceia verzi strălucitori. Această privire îmblânzită îl făcea să pară mai tânăr, iar Dee se întrebă din nou câţi ani avea. Trebuia să aibă spre treizeci, poate puţin peste.

— N-ai de ce să fii neliniştită, fetiţo, spuse el încet. Nu-ţi fac niciun rău.

Ochii lui Dee se măriră la auzul acestor cuvinte extrem de surprinzătoare. Era mişcată de ele, dar imediat expresia i se înăspri şi spuse răstit:

— Nu cred asta şi n-am încredere în tine. Îmi faci rău, fir-ai tu să fii, şi n-am nicio cale ca să mă apăr!

Expresia lui Mike se schimbă şi, câteva momente, se uitară unul la altul, înainte ca Dee să se întoarcă pe partea cealaltă, trăgându-şi pătura până la gât.

După o clipă de tăcere tensionată, Dee auzi o mişcare. Se încordă, dar imediat lumina se stinse şi fură cufundaţi în întuneric. Ultimul lucru care se mai auzi fu glasul lui Mike, spunând implacabil:

— Mâine dimineaţă în zori plecăm.

Cuvintele căzură grele ca nişte bolovani.

* * *

Dee nu dormi bine deloc, pradă nervozităţii şi fricii. Când primele raze aurii ale soarelui începură să străpungă lumina cenuşie dinaintea zorilor, se duse la bucătărie să pună de cafea. Întorcându-se să arunce o privire spre Mike, văzu că se uita la ea calm, atent, deşi continua să stea relaxat. Mai arăta şi odihnit, ceea ce nu se putea spune şi despre Dee. Îşi atinse jenată părul ciufulit, clipind din ochi somnoroasă.

— Cred că arăt ca toţi dracii, mormăi ea, evitându-i privirea.

De fapt, arăta ca un pisoi smotocit şi somnoros, cu ochii aceia albaştri şi limpezi privind de sub zulufii aurii. Cămaşa de noapte era prea largă şi nu făcea decât să-i accentueze silueta delicată, atrăgând privirea spre picioarele ei.

— Hm, fu singurul lui comentariu, măsurând-o cu o privire admirativă. Cine intră primul la baie?

Dee profită de ocazie, recunoscătoare.

— Mă duc eu prima, ca să-mi pot face bagajele cât timp eşti tu înăuntru.

Apoi, cu o privire abătută prin jur, adăugă nefericită:

— Ce-o să se întâmple cu toate lucrurile mele?

Fără a aştepta răspunsul, scoase o cană din dulap, turnă cafea în ea şi i-o întinse cu grijă, simţind că i se usca gura, iar inima îi bătea nebuneşte. Mike murmură un cuvânt de mulţumire, apoi o privi curios.

— Tu nu bei? întrebă el, luând o sorbitură şi strâmbându-se când lichidul fierbinte îi fripse buzele.

— Nu încă, răspunse pe un ton firesc Dee, vreau să fac mai întâi duş, ca

să mi se usuce părul pe urmă. Lasă aragazul aprins şi-am să-mi pun una când ies.

Mike dădu din cap, iar Dee se refugie în baia minusculă, unde închise uşa şi se rezemă de ea, gâfâind. Apoi, înnebunită, se repezi sub duş şi ieşi din nou înainte ca apa să fi avut timp să se încălzească. Ştergându-şi părul cu prosopul şi pieptănându-se fără să-i pese cât de dureros trăgea de bucle, reveni în cameră peste câteva minute. Somniferul era puternic şi avea să-şi facă efectul în curând. Îl găsi pe Mike parţial îmbrăcat, într-o pereche de blugi decoloraţi şi o cămaşă bleumarin descheiată. Stătea la masă, ţinându-se de cap cu o mână, iar Dee simţi un val de vinovăţie pentru ceea ce făcuse. Se apropie prudentă.

— Cum te simţi? Eşti dezorientat?

Capul lui Mike se ridică, privind-o furios.

— M-ai drogat, nu-i aşa?

Vorbea îngreunat, dar cu o asemenea ostilitate, încât Dee tresări.

Nu se osteni să mintă.

— Da, aşa e. Îmi pare rău, dar n-am avut încotro.

Se apropie şi-i puse o mână pe braţ. Îi simţi muşchiul încordându-se sub atingerea ei, aşa că făcu un pas înapoi, neliniştită. Oare avea să devină violent? Mike încercă să se ridice, apoi se înclină într-o parte, căzând, iar Dee se grăbi să-l susţină, cuprinzându-l cu braţele pe după talie. Îl ajută să se ducă la pat şi-l lăsă să cadă acolo. Apoi se aşeză pe marginea patului, privindu-i faţa. Părea atât de neajutorat, cu toată forţa lui musculară. Mike îşi concentră cu greutate privirea spre faţa ei, ridicând o mână să-i cuprindă obrazul, dar numai pentru ca aceasta să-i cadă la loc pe pat, fără vlagă.

Pradă unui impuls, Dee îi netezi părul de pe frunte. Era mătăsos la atingere.

— Cât timp am? mormăi el, chinuindu-se să-şi ţină ochii deschişi.

— Cam un minut. Sunt somnifere puternice, răspunse ea încet, cu un sentiment de regret straniu. Te vei simţi odihnit când ai să te trezeşti, peste vreo cinci sau şase ore. Sper să nu-ţi dea dureri de cap, ca mie.

Mike oftă resemnat şi, incredibil, buzele i se arcuiră într-un zâmbet trecător.

— Javră mică, de ce mi-ai făcut aşa ceva?

— Voi fugi până am să mor, răspunse ea calmă. Nimeni nu mă poate forţa să mă opresc. Nu mă voi lăsa silită să fac un lucru împotriva voinţei mele. Îţi spun clar, înapoi n-am să mă mai întorc.

— Am să vin după tine, ştii asta, şopti el, închizând ochi, pentru a-i deschise apoi imediat, privind-o lung. Dee era uimită că somniferele îşi făceau atât de încet efectul. Ar fi trebuit să doarmă de mult.

— Încăpăţânatule! murmură ea, dându-şi seama dintr-o dată că-şi ţinea o mână pe pieptul lui gol.

— Încăpăţânato! i-o întoarse el ironic, iar pleoapele îi tresăriră pentru ultima oară şi se închiseră.

Dee îl privi cum dormea ca un prunc, iar pe buze îi apăru un zâmbet straniu pe care nu putea să şi-l explice.

— Să nu-ţi subestimezi niciodată adversarii, Mike Carridine. Nu-s un copil.

Şi îi atinse buzele nemişcate cu ale ei.

* * *

Când ajunse la şoseaua principală, Dee începu să facă semnul autostopului. Două maşini trecură pe lângă ea iar a treia începu să încetinească, dar lui Dee nu-i plăcu cum arăta omul de la volan, aşa că se întoarse şi fugi înapoi cale cam de un cvartal. Apoi văzu un camion uriaş şi ridică din nou degetul mare. Auzi un scrâşnet de frânte, iar camionul se opri smucit la câţiva paşi distanţă. Cu o rugăciune în gând, alergă spre cabină şi ajunse acolo tocmai când portiera se deschidea, iar un cap cărunt se ivea afară pentru a striga vesel:

— Ce-i, dovlecel, vrei să te iau?

— O, vă rog! strigă Dee la rândul ei, peste duduitul puternic al motorului. Sunt foarte grăbită!

— Păi, dulceaţă, hopa sus şi stai jos! mugi şoferul, făcându-i loc să intre. Eu merg spre sud, şi eşti binevenită cât de mult ai nevoie să mergi!

Aşezându-se în fotoliul larg, cu răsuflarea tăiată, Dee se uită prin cabină şi la noul ei prieten, constatând că-i plăcea foarte mult. Cabina era curată şi ordonată, iar şoferul avea vreo cincizeci de ani, un piept cât butoiul şi nişte bicepşi enormi. Era bărbierit, iar ochii săi albaştri spălăciţi licăreau dintr-o reţea de riduri. Când îi văzu verigheta la mâna stângă, Dee oftă uşurată. Părea un om destul de drăguţ.

Cu un vuiet, camionul se repezi înainte, iar şoferul îi spuse amical:

— Pe mine mă cheamă Chuck. Chuck Greenway. Ţie cum îţi zice, dovlecel?

— Deirdre, răspunse ea cu voce puternică, pentru a se face auzită peste zgomotul motorului. Dar prietenii-mi spun Dee.

Trecură peste un hop, iar Dee fu aruncată în sus de pe scaun, făcându-l pe Chuck să râdă cu poftă.

— Da’ eşti la fel de micuţă ca nepoţică-mea, dovlecel! strigă el încântat. Şi ce-a apucat-o pe dulceaţă ca tine s-o ia cu autostopu’? Nu ştii

că poţi să păţeşti ceva?

— Fug! răspunse Dee cu convingere. Prietenul meu s-a cam înrăit în ultima vreme şi nu-mi place să mănânc bătaie. Voi încerca să ajung acasă la bunicii mei, în Missouri.

Era o poveste credibilă, îşi spuse ea ridicând din umeri.

— Rău, foarte rău! Păi, eu cred că şi o vântoasă mai tăricică te-ar zbura după picioruşe, dulceaţă, necum o scatoalcă-n mutră! comentă Greenway cu compasiune, clătinând grav din capul său cărunt. Crezi c-o să vină după tine?

— Probabil, oftă ea.

Dacă Mike Carridine o urmărise nouă luni, n-avea să se oprească tocmai acum. Dee simţi un val de frustrare străbătând-o. În toată ţara, în întreaga lume, n-ar fi putut scăpa de omul acela îndărătnic. Începea să devină iritant.

— Păi, dovlecel, dă-mi numa' de ştire dacă-l vezi c-apare, şi-o să am eu grijă de el, o încurajă Chuck. O micuţă ca tine are nevoie de-apărare pe lumea asta, altfel cum? Apărare pe lumea asta. Cum ziceai că te cheamă? Deborah?

— Dee! strigă ea, chicotind.

Riscase făcând autostopul, dar toţi camionagiii pe care-l întâlnise fuseseră oameni noduroşi şi tandri, aşa că părea să merite. După vreo oră, ea şi Chuck se împrieteniseră la cataramă şi, după încă una, Dee cunoştea numele tuturor celor din numeroasa familie a lui Chuck. Îl ascultă fascinată cum conversa vesel prin staţia radio a camionului, într-un jargon din care nu înţelegea nici jumătate.

— Auzi, amice, m-am făcut de-o puicuţă de canar drăgălaşă şi gălbioară, fuge de-un cotoi mare şi rău, gata-zi! spuse la un moment dat Chuck în microfon, iar Dee, uluită, auzi răspunsul:

— Cum arată cotoiul ăla, cănăriţo? întrebă un camionagiu.

Chuck ridică o sprânceană spre Dee.

— A…! murmură ea încurcată, înţelegând despre ce era vorba. Păi nu… nu ştiu… Maşina prietenului meu, adică? E verde închis, nu ştiu marca…

Chuck îi aruncă o privire din care se înţelegea că nici nu se aşteptase la mai mult din partea unei fete, oricât ar fi fost de fermecătoare. Nu peste mult, toţi şoferii de camion din nordul statului Ohio ştiau despre ea şi faptul că fugea de iubitul ei, Cotoiul Mare şi Rău. Limbajul colorat şi liber în care discutau veseli despre problema ei o cam încurca, şi spera din toată inima ca Mike Carridine să n-aibă în maşină o staţie radio. Altfel, până seara i-ar fi aflat direcţia şi mijlocul de transport. Ar fi fost bine să-l prevină pe

Chuck dinainte, dar acum era prea târziu. N-avea niciun rost să se plângă.

După un timp, începu să moţăie şi se ghemui pe scaun, relaxată, cu capul rezemat pe rucsac. Era mai deprimată decât îşi dăduse seama. Trebuia să găsească o cale de a se întoarce, după unele dintre lucruri. Cu acest gând, adormi.

* * *

— Hei, deşteptarea, dovlecel! Deşteptarea! Mamă, da' ştiu c-ai dormit! strigă Chuck, scuturând-o cu o mână de umăr.

Dee se ridică buimacă, ştergându-se la ochi înainte de a privi afară. Începea să se întunece, iar peisajul arăta nefamiliar.

— Ţi-e foame?

Nu mâncase nimic din ajun.

— Da. Unde suntem, Chuck?

Şoseaua se vedea ca o panglică albastră-cenuşie în penumbra înserării, iar ici şi colo apăreau pete luminoase roşii şi albastre, pe măsură ce benzinăriile, restaurantele şi motelurile îşi aprindeau firmele. În jur se lăsa bezna.

— Doamne sfinte! Am dormit toată ziua?

— Pe-aproape! Ai adormit pe la unşpe, şi-acuma s-a făcut destul de târzior! Am oprit acu' o vreme, da' erai aşa de dusă că nici n-ai observat, şi nu m-a lăsat inima să mi te trezesc. Suntem la nord de Cinncinatti. Peste câteva mile ajungem la un popas favorit al meu şi-al băieţilor. Am vorbit prin staţie şi-o să fie câţiva preteni d-ai mei acolo, dacă ţi-e poftă de mâncare.

— Mă bucur! răspunse Dee cu entuziasm. Mi-e o foame de lup!

Chuck zâmbi şi dădu din cap, bătându-se pe burtă. Nu peste mult, semnaliză şi se înscrise pe o rampă de ieşire care cobora într-o spirală largă, spre un grup de clădiri viu luminate. Îşi parcă monstruosul autovehicul cu mişcări experte şi opri motorul. Dee se bucură că avea posibilitatea să se dezmorţească şi oftă cu plăcere când simţi pe obraz o adiere răcoroasă.

— P-aicea, dovlecel, o chemă Chuck, arătând spre o clădire albă cam murdară, cu o firmă de neon lăbărţată pe acoperiş. De tine nu ştiu, da' eu am nevoie la umblătoare.

Dee chicoti, potrivindu-şi pasul după al lui, cu rucsacul agăţat pe un umăr. Chuck îi deschise uşa, iar ea îl urmă. După ce folosi toaleta şi se aranjă, reveni în salon, unde se aflau câţiva bărbaţi necunoscuţi care o priveau curioşi. Tocmai când începea să se neliniştească, Chuck ieşi intempestiv de la toaletă, trecu pe lângă ea şi începu să le strângă mâinile

care mai de care. Apoi le-o prezentă tuturor, spunându-i numele lor şi poreclele de drum, iar Dee începu să se relaxeze când îi recunoscu pe câţiva dintre şoferii cu care vorbise în timpul zilei.

Formau o gaşcă veselă şi fără pretenţii, tratând-o pe Dee ca pe o regină fragilă. Îi plăcea, dar cu privire la unii nu-şi făcea iluzii. Dacă nu s-ar fi aflat sub protecţia lui Chuck şi a câtorva prieteni de-ai lui, n-ar fi avut nicio şansă cu unii care arătau mai duri. Stătea între Chuck şi unul dintre amicii lui, un băiat mai tânăr la fel de masiv şi aspru ca el, iar dacă se întâmpla ca vreunul să se hlizească prea mult la ea, cei doi îl puneau imediat la punct, dintr-o privire.

Cina fu fierbinte şi săţioasă, iar Chuck insistă să-i cumpere o îngheţată când toţi ceilalţi îşi luară cafelele. Dee tocmai îşi lingea lingura, privindu-şi ceaşca din care ieşeau aburi, când uşa de sticlă de la intrare se deschise şi intră calm un bărbat brunet. Dee ridică privirea, îl zări şi scăpă lingura, consternată, deşi nu era prea surprinsă.

Privirea lui Mike străbătu în tăcere sala de mese, pentru a se opri spre ea. Dee oftă când Mike o salută scurt din cap şi se apropie.

Chuck îi aruncă o privire.

— Auzi, bea-ţi cafeaua până nu se răceşte.

Zău aşa, îşi spuse Dee cu exasperare amuzată, era mai enervant decât o bunică grijulie! Apoi, Chuck îi văzu expresia şi întoarse capul în direcţia privirii ei.

— Ăsta ţi-i pretenu', dovlecel?

— Cred că-i poţi zice şi aşa, replică nervoasă Dee.

Se ţinea după ea cu o încăpăţânare de îndrăgostit. Numai de-ar fi fost asta problema!

Mike trecu tăcut printre separeurile ocupate, iar Dee îşi spuse că însuşi calmul lui era mult mai ameninţător decât toată zarva din lume. Avea chipul aspru şi hotărât, iar ochii îi sclipeau, aruncând scântei.

Ridicându-se dezinvolt din separeu, Chuck ieşi în calea lui Mike, urmat pe loc de Fred, celălalt şofer, care arăta destul de bătăios. Dee începu să se simtă alarmată.

— Hai salut, aruncă vesel Chuck. Ce faci, amice? Ce-ţi trebuie? Dacă vrei să mănânci ceva, ia uite ce de mese libere-n partea ailantă!

Mike se uită pe lângă el, spre Dee, cu o expresie indescifrabilă, în timp ce-i observa ochii dilataţi, plini de teamă.

— Vreau să vorbesc cu domnişoara, spuse el încet, cu un glas scăzut şi amabil.

Nici nu clipise la auzul ameninţării implicite din tirada exagerat de inimoasă a lui Chuck. Era atent numai la Dee. Şi tenace ca un pitbull. Dee

simţea mirosul primejdiei plutind prin aer ca pucioasa şi înjură în sinea ei. Dracu' să-l ia, de ce n-o lăsa în pace? De ce-şi asuma asemenea riscuri?

— Păăăi… replică tărăgănat Chuck, nu cred că domnişorica vrea să vorbească cu mata. I-ocupată să mănânce de cină, şi s-ar putea să-i cauzezi o indigestie. Şi n-ar fi bine, nu-i aşa? Că-i aşa de drăgălaşă şi dulcică!

Mai făcu un pas, iar Fred îşi lipi umărul de al lui, tăindu-i lui Mike vederea spre Dee. Fără voie, fata se ridică în picioare, ca să vadă faţa lui Mike. Ochii lui verzi, implacabili, îi găsiră pe ai ei. O ospătăriţă se foi nervoasă de pe un picior pe celălalt, după tejghea.

Înnebunită, Dee încercă să-l avertizeze pe Mike din privire, făcându-i semn cu capul spre uşă. Mike o privea tăcut, pe sub sprâncene, observându-i neliniştea atât de vizibilă din ochii albaştri, apoi făcu un pas înainte.

Fred şi Chuck se mişcară simultan, iar una dintre mâinile lui Fred se repezi spre umărul lui Mike ca să-l împingă înapoi. Mike, însă, se răsuci scurt pe un picior, iute ca un şarpe, evitând contactul şi parând cu o lovitură. În acea fracţiune de secundă, Dee îşi dădu seama, observând viteza controlată a lui Mike, că i-ar fi putut doborî pe amândoi, dacă un altul nu intervenea în aceeaşi clipă, apucându-i braţele pe la spate şi răsucindu-i-le. În timp ce trupul i se arcuia chinuitor, capul lui Mike se ridică şi ochii lui o regăsiră pe Dee. Chuck îşi retrase braţul, luându-şi avânt, iar această mişcare o făcu să acţioneze.

Sări din fundul separeului atât de repede, încât reuşi să apuce la timp pumnul strâns al lui Chuck, trăgându-l înapoi din răsputeri, în timp ce striga:

— Nu da-n el!

Auzind-o, Chuck făcu ochii mari, devenind imediat omul blând pe care-l ştia. O cuprinse pe după umeri cu braţul, spunându-i liniştitor:

— Lasă, dovlecel, c-o să fie bine. Avem doar grijă să nu te mai sperie, atâta tot.

Dee se săturase să tot fie tratată ca o imbecilă nepreţuită, aşa că se răsti iritată:

— Şi voi ce crezi că-mi faceţi, acum? Crezi că mizeria asta nu mă sperie de moarte? Şi-n fond, cine vă dă dreptul?

Niciunul dintre ei nu văzu lucirea de satisfacţie din ochii lui Mike, repede ascunsă.

— Îmi pot purta şi singură de grijă! Mă pricep şi eu să lovesc, la nevoie, să ştiţi!

De peste tot se auziră chicoteli, iar cineva mormăi:

— Ie-te-te băăă, cănăriţa se făcu' tigroaică!

Zâmbind binevoitor, Chuck făcu un pas înapoi, iar mâinile care

imobilizau braţele lui Mike se desprinseră. Acesta se îndreptă încet, atent la cei doi din faţa lui.

— Bine, dovlecel, dă-i-nainte, acceptă Chuck. Da' totuşi, cred c-ar fi mai bine să staţi de vorbă aicea, ca să nu te scăpăm din ochi.

Dee dădu scurt din cap, în timp ce furia i se risipea.

— Mulţumesc, Chuck, spuse ea punându-i o mână pe braţ.

Chuck i-o acoperi cu a lui, strângând-o uşor.

— Orişicând, dovlecel. Socot că voi doi oricum trebuie să vă lămuriţi între voi.

Se aşeză, iar ceilalţi se relaxară.

Dee îl privi pe Mike, observându-i atitudinea netulburată, şi spuse:

— Eşti deştept, nu zic, Mike Carridine! Da, am să beau o cafea cu tine. Dar să nu-ncepi să fii sigur c-am să vin cu tine undeva! încheie ea, dându-i cu degetul pe sub nas, iar din jur se auziră râsete înfundate.

— Vino, o chemă Mike, conducând-o spre o masă din colţ, departe de urechile celorlalţi.

Dee se aşeză, în timp ce Mike comanda două cafele, studiindu-l posomorâtă pe sub sprâncene.

— De unde-ai ştiut cum să mă găseşti? întrebă ea.

Mike ridică din umeri, rezemându-şi bărbia într-o mână.

— Am avut la dispoziţie atâta timp în care să-ţi studiez caracterul, încât pot deduce ce faci în diverse situaţii cu care te poţi confrunta. Am vorbit cu cei de la Universitate şi cred că mi-am format o impresie destul de clară. Ştiu sigur că nu ai o fire sângeroasă.

— Nu întrece măsura, îl preveni sumbru Dee, dar fu nevoită să zâmbească, fără tragere de inimă, când Mike râse; ochii ei albaştri deveniră contemplativi, ironici. Deci, crezi că mă cunoşti atât de bine, hmm?

— Dimpotrivă, răspunse el imediat, cunosc impresiile celorlalţi despre tine. Abia acum, după ce te-am întâlnit, îmi pot forma propria mea impresie. Singurul lucru pe care-l pot spune cu deplină certitudine e că te-am subestimat în repetate rânduri. De fapt, continuă el cu o privire scurtă spre locul unde stătea Chuck, cred că majoritatea oamenilor îţi subestimează posibilităţile, Dee.

Împotriva propriei voinţe, Dee se simţi măgulită, dar se grăbi să schimbe subiectul, întrucât conversaţia i se părea destul de irelevantă.

— Înţeleg că ai o staţie radio în maşină?

Privirea lui deveni ironică, iar un colţ al gurii i se arcui în sus.

— Bineînţeles. Doar sunt motanul cel mare şi rău, nu?

Dee pufni în derâdere.

— Până să-l opresc, a deschis aparatul şi-a-nceput să le dea raportul

tuturor. Când i-am înţeles jargonul şi mi-am dat seama despre ce vorbea, era prea târziu.

Ridică mâinile, frecându-se la ochi obosită. În pofida somnului din camion, evenimentele din ultimele două zile o istoviseră.

— Cum te simţeai când te-ai trezit?

— Mă durea capul, răspunse el acru, cu o expresie răutăcioasă.

Dee observă absentă că nasul lui părea să fi fost rupt cândva, într-o încăierare. Era într-adevăr foarte chipeş, îşi spuse ea, vag surprinsă că nu părea deloc să fie furios, doar puţin exasperat.

— Iar când m-am pomenit cu uşa încuiată şi cauciucurile complet dezumflate, mi-a venit să te răstorn pe-un genunchi şi să-ţi învineţesc fundul. Pe urmă, m-am mai calmat.

Făcu o pauză, apoi recunoscu:

— Cred că aşa mi-a trebuit, pentru că-mi coborâsem garda. Deci, acum ce facem?

— Ce-oi vrea să facem? râse Dee. Sunt frântă de oboseală!

— Ştiu, spuse el cu o blândeţe care o făcu să-l privească surprinsă. Ce ai de gând, Dee? Vei veni cu mine, sau te duci cu Chuck şi prietenii lui?

— Şi dacă m-aş duce cu Chuck? întrebă ea, aruncându-i o privire fulgerătoare, tăioasă ca un pumnal.

Mike părea la fel de uşor de clintit ca un zid de cărămizi.

— Atunci am să te urmez, spuse el fără nicio ezitare.

Sprâncenele lui Dee săriră în sus.

— O cauţi cu lumânarea, să ştii.

— Ştiu. Îmi asum riscul.

Nu părea deloc îngrijorat, îşi spuse ea furioasă. Obosită şi deznădăjduită, murmură:

— De ce nu renunţi?

— De ce nu te întorci acasă? replică prompt Mike. Foarte mulţi oameni sunt îngrijoraţi din cauza ta.

— Pe dracu'! izbucni Dee, ieşindu-şi din fire. Scuteşte-mă cu idioţeniile astea nesărate!

Se aplecă spre el.

— Încerci să mă faci să mă simt vinovată în caz că păţeşti ceva? Nu eu răspund de faptele tale. Dacă mă urmăreşti, ai să suporţi consecinţele!

— Nu mi-aş permite să te fac pe tine responsabilă de acţiunile mele, replică el calm. Sper doar să-ţi influenţez hotărârea. Adineaori am reuşit. N-ai suportat gândul de a mă vedea desfigurat, aşa-i?

Dee îşi îngropă faţa în mâini, încercând să gândească. În ciuda cuvintelor ei curajoase, ştia că ar fi avut remuşcări dacă Mike avea de

suferit din cauza ei. Nu-şi făcea decât meseria.

Dacă venea cu el, avea avantajul că încă mai putea să scape, întrucât le rămăsese o distanţă mare de parcurs până acasă. Iar după ce-şi liniştea conştiinţa ştiind că Mike n-avea să păţească nimic de pe urma faptului că se ţinea după ea, atunci urma să mai încerce. Umerii i se înmuiară şi mai mult, într-o atitudine abătută, căci ştia că Mike o privea.

— În regulă, şopti ea încet. Am să vin cu tine.

Capitolul 4

După ce Dee îşi luă rămas-bun de la Chuck şi de la ceilalţi camionagii, Mike o conduse la maşina lui. Îşi amintise corect, era un sedan verde-închis, cu formă suplă, confortabil şi rezistent. Dee se aşeză pe locul din dreapta, cu picioarele strânse sub trup, iar Mike, după ce se instală la volan, aruncă o privire spre faţa ei obosită şi porni motorul. Apoi se înscrise pe curba care urca spre autostradă şi-şi începură drumul către sud. Dee începu să picotească pe scaun, în timp ce Mike conducea maşina în noapte.

Totuşi, Mike nu rămase pe şosea multă vreme. Schimbarea din ritmul motorului o trezi, iar Dee înălţă capul, privind somnoroasă în jur. Mike intrase în altă oază pentru călători şi tocmai parca lin în faţa unui motel. Spuse calm:

— Pari gata să tragi pe dreapta.

Dee dădu din cap. Apoi, Mike coborî şi ocoli să-i deschidă portiera. Văzând-o că ezita, îi spuse cu o undă de amuzament în glas:

— Oricât eşti de obosită, n-am deloc încredere în tine. Dacă nu te superi, aş vrea să vii cu mine până închiriez o cameră.

Dee se strâmbă. Îl auzi râzând. „Cine-ar putea să-l condamne?” se întrebă ea. „Nici eu n-aş avea încredere în mine.”

Coborând din maşină, îşi îndesă mâinile în buzunarele din faţă şi-l urmă pe Mike spre recepţia motelului. După tejghea stătea un omuleţ cu haine ponosite şi mustaţa pe oală. Citea un roman western cu paginile îndoite la colţuri şi ridică o privire plictisită când intrară. Mike ceru o cameră de două persoane pentru o noapte, iar Dee roşi când ochii urduroşi ai recepţionerului o măsurară cu o expresie insinuantă. O singură privire însă spre chipul bărbatului din faţa lui îi reteză orice posibil comentariu, aşa că nu făcu decât să ceară posomorât plata camerei. Mike îi dădu nişte bancnote, primi o cheie şi se întoarse dinspre recepţie, cu o expresie dezgustată pe chip.

Dee îl privise gânditoare şi, un moment, între ei se formă un deplin acord. Apoi Mike zâmbi răutăcios şi-i puse o mână pe umăr, în timp ce

ieşeau.

— Îmi pare rău.

— De ce? întrebă Dee, preocupată de propriile ei emoţii contradictorii.

— Aş fi preferat să nu dai ochi cu şobolanul ăla unsuros de-acolo, spuse el cam crispat. N-am vrut să se întâmple asta.

— A…! exclamă ea cam fâstâcită, apoi deveni amuzată. Vrei să spui, tipul ăla care credea c-am ieşit într-o vâjâială de-o noapte?

Mike îi aruncă o privire scurtă, pătrunzătoare.

— Exact asta vreau să spun. Nu te pot lăsa singură în cameră, înţelegi…

— Desigur! răspunse Dee, surprinsă. M-aş fi şi mirat s-o faci. În niciun caz nu mă aşteptam.

Îi auzi râsul gros, masculin, iar Mike ridică sprâncenele, clătinând din cap.

— Mă uimeşti la tot pasul! spuse el. Mă aşteptam la o criză, sau poate la un acces de ostilitate, când te-am ajuns din urmă şi de data asta, dar tu îmi spui calmă că nici nu te aşteptai la altceva. Iar acum, asta… toate lucrurile pe care le poţi lua din mers! Eşti cu totul deosebită, Dee.

— Şi mie îmi place s-o cred, murmură ea, descumpănită de laudele lui; apoi observă valiza pe care Mike o scotea din portbagaj, împreună cu a ei. O, minunat! Mi-ai adus nişte haine de-ale mele! îţi mulţumesc foarte mult.

— Pentru puţin, răspunse el, continuând să râdă.

Porniră pe trotuarul umbrit, uitându-se la numerele de pe uşi, iar când ajunseră la camera lor Mike se opri, lăsă jos valizele şi descuie. Dee intră înaintea lui, aprinzând din mers luminile, în timp ce Mike punea valizele pe cele două paturi, înainte de a încuia la loc uşa.

Aşezându-se pe un pat, Dee îl întrebă cu interes:

— Deci, chiar ai înţeles de ce te-am drogat?

După un moment de ezitare, Mike recunoscu încet:

— Da, încep să-ţi cam întrezăresc perspectivele.

— Frumos din partea ta că recunoşti – şi, apropo, să ştii că mă simt foarte prost pentru ce-am făcut. Niciodată în viaţa mea n-am mai făcut una ca asta. Şi cred că ai suportat surprinzător de bine.

Trăsăturile lui dure fură îmblânzite de un zâmbet ciudat. Îşi trase un scaun şi se aşeză relaxat, întinzându-şi picioarele lungi.

— Poate fiindcă te înţeleg mai bine decât ar trebui, murmură el cu o expresie stranie care-i înceţoşa ochii. Te simţi ameninţată; e de înţeles. Şi-n plus, cum spuneam, dacă pot fi dus de nas atât de uşor, atunci merit să fiu drogat. M-ai învăţat o lecţie.

— Să nu mai ai încredere în mine niciodată. Nici nu mă mir! râse Dee,

cu ochii încreţindu-i-se la colţuri. Ştii, trebuie să spun că-ţi admir foarte mult munca. Ai făcut o treabă excelentă dându-mi de urmă. E aproape incredibil cum ai reuşit să descurci urma atât de încâlcită pe care am lăsat-o.

— Îţi mulţumesc, răspunse el, înclinând cu umor capul. Şi ar trebui să-ţi răspund la compliment spunând că nu ştiu când am mai avut de-a face cu o provocare atât de dificilă. Cred că ai o minte foarte întortocheată, de te-ai putut gândi la unele dintre figurile pe care mi le-ai făcut. Ai fost foarte inspirată ascunzându-te în pod ca să aştepţi până trecea agitaţia cauzată de dispariţia ta, ca să pleci. A fost singurul lor unde nimeni nu s-a gândit să te caute. Bravo!

Dee simţi din nou un fior de nelinişte. Omul era înfricoşător de lucid – numai o persoană dintr-o mie i-ar fi putut ghici şiretlicul din noaptea aceea.

— Cum ţi-ai dat seama că mă refugiasem în pod?

— Din întâmplare. După câteva zile de cercetări prin aeroporturi şi autogări, m-am întors în camera ta şi am examinat-o centimetru cu centimetru, îi explică el, frecându-şi ceafa. Când am împins, într-o doară, panoul de lemn care stătea peste trapă, mi-am dat seama că găsisem răspunsul. Atunci am început să înţeleg cu ce fel de inteligenţă aveam de-a face. Nişte firimituri proaspete şi un bidon pe jumătate plin cu apă te-ai dat de gol, teamă mi-e.

— Uitasem de ele?

Dee clătină din cap, autocritic.

— Mă rog, pe moment şi-au jucat rolul.

— Şi l-au jucat destul de bine, aş crede, replică Mike, ridicându-se să ia cartea de telefon. Voisem să te întreb – tu ai avut geniala idee de a telefona la ziare, ca să anunţi că dispăruseşi?

Dee hohoti de râs.

— Da, eu am fost. Era singura idee care mi-a venit ca să-ţi stânjenesc mişcările. A mers?

— Enervant de bine. De mai multe ori am jurat să-ţi sucesc gâtul când aveam să te prind! Vrei o pizza? schimbă el subiectul, plimbându-şi încet un deget pe pagină.

— N-nu prea… murmură Dee, care tocmai mâncase de cină. Ţi-e foame?

— Mor! răspunse Mike. Sunt flămând, lihnit şi înfometat ca un lup. N-am mai mâncat de la prânz şi, nu ştiu din ce motiv, la popasul de camioane am simţit că-mi cam pierise pofta de mâncare.

Degetul i se opri un moment.

Dee se simţea îngrozitor. Pentru prima oară, îşi dădea seama cum

răvăşise viaţa acelui om, târându-l după ea prin toată ţara şi dându-i programul peste cap. Imediat, însă, se înfurie pe sine însăşi pentru că era atât de milostivă cu cineva care putea să-şi poarte perfect de grijă singur. Nu ea era de vină că galopase prin toată ţara căutând-o. Şi probabil că mai era şi bine plătit pentru asta.

Chiar atunci, Mike ridică privirea şi-i surprinse expresia înăsprită şi înverşunată. Lăsând jos cartea de telefon, îşi încrucişă braţele pe pieptul lat şi puse picior peste picior.

— Tocmai ţi-ai amintit, nu-i aşa? murmură el. Timp de câteva ore, uitaseşi să eu sunt personajul negativ din povestea asta.

Şi deodată, aparenţele se mistuiră şi Dee văzu din nou scopul ascuns după tot acel farmec şi aer binevoitor.

— Şi? întrebă ea cu voce acidă. Nu eşti? Cu ce te ridici mai presus de toţi cei care niciodată nu stau să mă întrebe ce m-ar face fericită, în loc de a mi-o spune ei. Scuză-mă, dar n-am o părere prea grozavă despre metodele tale!

La auzul acestor cuvinte, Mike îşi arcui o sprânceană. Se înfuriase.

— Iar tu eşti originala „săracă fată bogată”, asta e? Obişnuitul strigăt de protest al adolescenţilor – nimeni nu mă înţelege! Ai idee câte necazuri şi îngrijorări le-ai produs atât de multor oameni? Îţi pasă, măcar?

Trecuse un timp de când Dee nu se mai considera o adolescentă, iar acest calificativ o lovi insuportabil de dureros. Un moment, fu cât pe ce să se ducă la el şi să-i dea o palmă, iar lupta pentru a se controla păru să dureze o veşnicie, deşi de fapt trecură doar câteva momente. Îl privi doar, apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre baie.

Deodată, Mike apăru în faţa ei, apucând-o de umeri şi silind-o să se întoarcă spre el.

— Pare-mi-se că la tine e un năravsă dai bir cu fugiţii! scrâşni el printre dinţi. Poate fiindcă nu vrei să te maturizezi, asta e? Nu suporţi ca lucrurile să nu iasă aşa cum ai tu chef!

Dee făcu un efort atât de enorm pentru a se stăpâni, încât avu impresia că-i exploda ţeasta. În sfârşit, spuse rar, măsurat şi caustic:

— Nu „dau bir cu fugiţii”, cum atât de elocvent te-ai exprimat, din faţa a ceea ce ai să-mi spui. Pur şi simplu cred că e neimportant şi irelevant pentru subiectul ăsta.

Făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept, întretăiat, şuierător.

— Ştiu mai bine decât ai putea tu vreodată câte griji le-am cauzat unora, şi sinceră să fiu, nu mă impresionează deloc. Îţi propun să-ţi ţii acasă mâinile şi opiniile astea fără sens, până vei cunoaşte toată situaţia şi vei şti despre ce naiba vorbeşti!

Şi, cu mâini ţepene, i le înlătură pe ale lui de pe umeri, ieşind apoi din cameră cu demnitate.

Mike rămase mult timp pe loc, în mijlocul camerei, cu privirea după ea.

* * *

În timp ce trupul i se obişnuia cu temperatura apei, Dee se lăsă pe spate, închizând ochii. După o vreme, se săpuni şi se spălă, apoi se dăţi şi, în timp ce se ridica din cadă, îşi dădu seama că nu luase la ea haine curate de schimb. Ca să nu se îmbrace din nou numai pentru a-şi lua cămaşa de noapte, strigă:

— Mike? Mike!

Dincolo de uşă se auziră paşi, apoi glasul lui:

— De ce ai nevoie?

Vorbea pe un ton mult mai îmblânzit, iar lui Dee îi veni inima la loc.

— Ai putea să cauţi în valiza mea – nu, stai! E în rucsac – şi ai putea să-mi aduci cămaşa de noapte? Am uitat să mi-o iau cu mine.

— Un moment.

Paşii se îndepărtară, iar după câteva clipe Mike ciocăni în uşa băii.

— Ţi-o las lângă uşă.

Dee apucă prosopul şi se înfăşură strâns cu el.

— Nu te deranja, sunt destul de decentă. Dă-mi-o…

Şi deschise uşa – numai pentru a-i întâlni privirea, cu un efect de şoc care-i străbătu pe amândoi. Mike îi dădu cămaşa făcută ghemotoc, iar Dee îi mulţumi cu gravitate. Un moment, pe chipul lui se zări ceva, scurt, în timp ce-i măsura din ochi trupul, stăruind asupra picioarelor lungi şi suple, a claviculelor, fine, sclipind de apă, a graţiei braţelor goale. Ochii lui Dee erau enormi, de un albastru ca al safirelor, şi străluceau cu o expresie nesigură.

Apoi Mike se retrase şi închise uşa, lăsând-o să se întrebe zguduită ce însemnase privirea aceea.

Îşi trase peste cap cămaşa de noapte şi văzu o bucăţică de material alb subţire căzând pe jos. Era o pereche de chiloţi curaţi, iar Dee roşi cu gândul la consideraţia lui, jenată.

Când trecu în cameră, îl văzu tolănit pe pat, desculţ, cu un picior îndoit şi celălalt întins. Privea spre televizor, unde tocmai începuse filmul de noapte. Pe scaunul de alături pusese o cutie deschisă, iar Dee văzu înăuntru o pizza, din care câteva felii fuseseră consumate deja.

Se acuză politicos când trecu prin dreptul televizorului şi refuză, la fel de politicos, oferta de pizza. Apoi se aşeză turceşte pe patul ei,

pieptănându-se îngândurată, cu privirea spre peretele din faţă.

O mişcare bruscă o făcu să ridice întrebătoare capul, pentru a întâlni ochii posomorâţi ai lui Mike.

— Nu vreau să aud uşa asta deschizându-se, spuse el arătând cu capul spre uşa de la intrare.

Dee continuă să-l privească fără nicio expresie. Îi văzu buzele subţiindu-se cu exasperare, după care Mike îşi luă trusa de toaletă şi intră în baie.

Privirea lui Dee se abătu spre uşă şi, un moment, se gândi s-o zbughească într-acolo. Dar Mike era prea atent la orice zgomot, ştia, şi se mişca atât de rapid încât n-ar fi meritat efortul. Oricum, era şi prea obosită.

Totuşi, rămase pe gânduri, cu privirea spre blugii de lângă pat… Şi-i trase pe ea în timp record şi, când uşa băii se deschise din nou, era iar sub pătură, cu picioarele ascunse. Îşi trase marginea păturii până la bărbie, privind cu teamă spre el.

Buzele lui Mike se răsfrânseră, dar nu spuse nimic, aşezându-se doar pe marginea patului, cu spatele spre ea. Îşi scoase cămaşa, iar Dee îi privi lung spatele robust, îngustat spre talia zveltă. Umerii i se unduiau sub muşchii supli, în timp ce Mike se ridica şi începea să-şi descheie pantalonii.

Dee întoarse capul, ca să nu vadă şi urmarea. Evident, Mike nu se jena să fie văzut gol. Probabil că se mai dezbrăcase în faţa multor femei. Deodată, Dee simţi o curiozitate arzătoare, întrebându-se dacă avea să doarmă dezbrăcat la piele, dar nu avu curajul să privească.

Un ţăcănit, şi camera se cufundă în întuneric. Întorcând capul, Dee văzu o siluetă masivă strecurându-se în patul de alături, cu un scârţâit de arcuri. În mod ilogic, se simţi frustrată de întunericul care o împiedica să-i vadă trupul, iar acest gând o făcu să tresară, deconcertată.

Tăcere. Nu auzea respiraţia lui Mike, ceea ce o irita. Începu să se ciupească, să-şi muşte buzele, să se gândească la lucruri cât mai înviorătoare, numai pentru a nu adormi. Îi era greu să rămână trează, foarte greu, iar timpul trecea prea încet. După o veşnicie, întinse cu nespusă grijă mâna spre noptieră şi-şi luă ceasul de aur. Cu mare greutate, reuşi să distingă ora. Era aproape patru. Din celălalt pat nu se auzea absolut nicio mişcare, niciun semn dacă Mike era treaz sau nu.

Nu-i mai rămânea decât să-şi încerce norocul. În cel mai rău caz, avea s-o prindă, iar asta n-o deranja cu nimic.

Mâinile i se strecurară spre pulovărul, şosetele şi pantofii puşi cu grijă la un loc, şi spre poşeta din apropiere. Apoi îşi coborî picioarele peste marginea patului şi începu să se ridice, încet, cu grijă. Patul nu scoase niciun sunet.

Dee nu voia să facă zgomot îmbrăcându-se şi cu restul de haine, iar la ora aceea parcarea era oricum pustie. Tăcută ca fantomă, lunecă pe podea spre uşă şi fu nevoită să lase jos unele lucruri pentru a căuta pe dibuite clanţa şi zăvorul. Îl găsi la înălţimea umărului şi trase de el încet, cât putu de încet. Zăvorul se deschise fără zgomot, iar Dee apăsă pe clanţă.

În întunericul din spatele ei domnea o linişte totală. Luându-şi hainele pe care le adusese cu ea, Dee ezită o clipă. Nu-i mai rămânea decât să deschidă uşa cât mai repede şi silenţios posibil, rugându-se ca aerul rece al nopţii să nu-l trezească pe Mike.

După ce se strecură afară, închise uşa imediat. Răcoarea îi făcu braţele să se cutremure convulsiv. Auzi vag sunetul unor glasuri vorbind încet undeva în apropiere, fără să vadă cele două umbre de lângă o maşină parcată cu trei locuri mai încolo. Îşi vârî repede poalele cămăşii se noapte în pantaloni şi-şi trase pe deasupra pulovărul negru.

Când ajunse la maşina lui Mike, îşi puse geanta pe capotă şi se încălţă cu şosetele şi pantofii – iar în clipa următoare scoase un uşor ţipăt şocat, când un glas bărbătesc gros răsună chiar lângă urechea ei. O auzise! Imediat, însă, îşi dădu seama că glasul provenea de după maşină, nu din spre uşa motelului, iar acest lucru îi trimise prin şira spinării un fior de spaimă, ca un fulger în zigzag.

— Ei, drăguţă, da’ un-te duci la ora asta? întrebă glasul cel străin, iar Dee începu să se retragă, aproape răcnind când se izbi de ceva solid. După un moment de gândire, chiar vru să strige, pentru a-l vesti pe Mike că era în pericol, dar o mână aspră îi acoperi buzele, în timp ce un glas îi mârâia încet să tacă.

N-avea încotro, cu gura acoperită atât de dur, dar nici n-avea de gând să stea nepăsătoare. Începu să se zbată şi să dea din picioare, hotărâtă să-l lovească oricât de dureros, dar individul era mult mai puternic decât ea, iar elementul surpriză fusese în favoarea lui. Înjurând, agresorul îi strivi braţele într-ale lui, în timp ce i se alătura şi celălalt, şi amândoi începură s-o târască în partea opusă clădirii.

Se auziră alte câteva înjurături, când unele dintre loviturile ei date la nimereală îşi atinseră ţinta. Dee muşcă din răsputeri mâna care-i acoperea buzele, simţind un moment ceva acru, înainte ca un val de sânge cald, coclit, să-i umple gura. Omul şuieră de durere şi furie, şi-i dădu o lovitură năucitoare într-o parte a capului, ameţind-o, dar Dee nu-şi descleştă dinţii. Celălalt, înţelegând ce se întâmpla, îi eliberă braţele şi o apucă strâns cu ambele mâini de gât.

Dee nu mai putea să respire, iar pe dinapoia pleoapelor închise îi dansau stele. Totuşi, continuă să-şi ţină dinţii înfipţi în mâna celuilalt, cu

toată furia de care era în stare, însă curând plămânii începură s-o ardă sufocaţi, în timp ce capul i se învârtea ameţitor, începând să-şi piardă cunoştinţa. Trecuseră cel mult trei minute de când ieşise din camera de motel.

Începu să moară.

Mike era mai puternic decât omul din faţa lui şi avea la rândul său avantajul surprizei, aşa că lovitura secerată pe care i-o aplică în ceafă îl luă pe individ pe nepregătite, doborându-l la pământ. Imediat, Mike înaintă spre cel care o ţinea de gât pe Dee, cu chipul desfigurat într-o grimasă de furie turbată, iar în clipa următoare individul o aruncă pe Dee într-o parte ca pe un manechin de carton. Se întoarse spre Mike şi abia avu timp să vadă lucirea feroce din ochii lui verzi, întrebându-se dacă-l ataca un om sau o fiară sălbatică. În clipa următoare, Mike îi trânti o directă de dreapta în faţă, şi nu-i mai rămase timp să se gândească decât la supravieţuire.

Bezna aceea îngrozitoare începea să se risipească, pe măsură ce Dee inhala hămesită aerul răcoros şi înviorător, icnind din cauza sugrumării recente. Cu mâinile la gâtul umflat şi învineţit, făcea eforturi hotărâte să-şi revină. Nu se putea gândi decât la faptul că erau doi împotriva lui Mike. Mike era în pericol. Dee se răsuci în loc, ghemuită pe asfalt, şi văzu două siluete care se agitau gâfâind în faţa ei. Unul dintre cei doi reuşi să-şi ia elan pentru a da o lovitură şi imediat de auzi un geamăt de durere.

O rază de lună făcu să strălucească părul blond al omului din faţa ei, iar Dee zâmbi cu răutate, dându-şi seama că nu era Mike. Iar a-i întoarce spatele lui Dee era un lucru foarte imprudent.

Rezemată cu ambele mâini de asfalt, se încordă din tot trupul şi împinse din răsputeri cu piciorul drept, zburându-i individului picioarele de sub trup şi doborându-l ca pe un copac retezat.

Trupul puternic al lui Mike de mişcă iute ca fulgerul, iar atacatorul căzut de îndoi de mijloc, gemând. Apoi Dee scoase un ţipăt şi arătă în spatele lui, unde celălalt tocmai se ridica în picioare. Nu rămase mult timp astfel.

Mike păşi peste trupul căzut între el şi Dee, aplecându-se s-o ia în braţe cu grijă şi delicateţe, ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă.

Blândeţea lui, în comparaţie cu violenţa ucigătoare dinainte, îi spulberară complet tot ce-i mai rămăsese din stăpânirea de sine. Dee îşi petrecu braţele tremurătoare pe după gâtul lui şi începu să plângă cu sughiţuri sfâşietoare care-i zguduiau trupul ca o furtună tropicală. Abia dacă fu conştientă că Mike o ridica şi o ducea în braţe pe deasupra celor doi indivizi prăbuşiţi. Simţi trecerea din aerul rece al nopţii în camera întunecată, iar Mike o culcă atent pe unul dintre paturi. Se retrase un

moment în beznă şi imediat camera fu inundată de lumină, făcând-o să închidă strâns ochii.

Astfel, nu văzu şocul profund şi intens care se aşternu peste chipul palid al lui Mike când o privi. Zăcea cocârjată pe pat, cu braţele încrucişate peste talie şi părul blond încâlcit şi mânjit de sânge. Un obraz i se umflase deja de la lovitura primită, iar pe gâtul suplu îi apăreau vânătăi hidoase. Gura şi partea de jos a feţei îi erau pătate de sângele care ţâşnise când îşi muşcase agresorul.

Mike stătu un moment nemişcat, rigid, ca de piatră, apoi alergă repede la baie, de unde aduse un prosop umed. Îngenunche lângă pat şi o atinse uşor, făcând-o să tresară violent, apoi începu să-i şteargă cu grijă faţa, căutând orice posibile răni mai adânci. Prosopul era alb şi încurând se înroşi, făcându-l să înghită în sec.

Dee oftă de plăcere simţind răcoarea aplicată peste gâtul şi obrajii înfierbântaţi. Închise ochii, întorcând faţa sub degetele luui blânde. O durea tot trupul. Era foarte ciudat, căci nu-şi amintea când fusese lovită în unele dintre acele locuri.

— Dee, spuse el încet, pe un ton insistent. De unde-ţi curge sânge?

— Ce…? întrebă buimacă Dee. Cum adică…? Nu sângerez…

— Iubito, şopti el, arătându-i prosopul, uită-te aici. Poţi să-mi spui dacă te doare undeva?

Îşi strecură o mână sub părul ei, palpându-i cu băgare de seamă capul.

— Nu-i sângele meu, şopti ea dureros. L-am muşcat pe unul din ăia şi nu i-am mai dat drumul. De-asta mă strângea de gât celălalt. A avut un gust oribil! adăugă, cutremurându-se.

Expresia stupefiată care se aşternu pe chipul lui ar fi fost hilară, dacă Dee ar fi avut ochi s-o vadă, dar ea era ocupată să se uite la vânătaia de pe obrazul lui Mike şi la julitura roşie de pe gât. Îi luă prosopul din mână şi-i şterse rana. El nici nu păru să observe. Ochii-i stăteau aţintiţi spre faţa ei – apoi, deodată, se ridică brusc şi se duse la uşă s-o deschidă, privind afară. O expresie răutăcioasă i se ivi pe chip şi dispăru pentru o clipă, pentru a reveni cu poşeta ei, după care închise uşa şi o încuie.

— Au plecat, bineînţeles. E clar că le-am lăsat destul timp pentru asta! Ar fi trebuit să chem poliţia imediat, dar când ţi-am văzut faţa plină de sânge… mi-am cam pierdut capul.

— Mă rog… gemu Dee cu greutate. În cazul ăsta, îmi pare bine că ţi-am distras atenţia. Numai de poliţişti şi de întrebările lor n-aveam nevoie acum… Nu te mai gândeşti să-i chemi, nu-i aşa?

O durea foarte tare gâtul şi-i era îngrozitor de sete.

Mike o măsură scurt cu privirea.

— Nu văd ce rost ar mai avea, acum. Şi ai dreptate, ultimul lucru care ne mai lipseşte sunt întrebările incomode.

Se apropie să se aşeze lângă ea, iar patul scârţi sub greutatea lui.

— Ia să-ţi văd faţa… o să rămâi cu o adevărată constelaţie de vânătăi, cu părere de rău ţi-o spun. Ce-ţi face gâtul?

— Bine, şopti Dee cu voce frântă. Ba nu, mint – mă doar ca toţi dracii. Vreau să beau puţină apă.

Mike se ridică imediat şi-i aduse apă într-un pahar curat din vesela motelului. Fără a o aştepta să se ridice, îi rezemă umerii cu braţul, într-o poziţie comodă pentru băut, iar Dee luă lacomă paharul. Când îl goli, se relaxă sprijinită de braţul lui – şi deodată, se frânse, schimonosindu-se la faţă şi repezindu-şi mâinile pe bâjbâite spre el, în timp ce suspina:

— Iartă-mă! Iartă-mă! O, Doamne, n-am vrut să… n-am ştiut…

— Dumnezeule mare, şopti Mike, închizând ochii.

Apoi, trăgând-o spre el atât de brusc încât Dee scoase un ţipăt involuntar, îi cuprinse în braţe trupul tremurător şi-şi îngropă chipul în părul ei. Un fior îi străbătu trupul puternic, apoi îşi reveni, neclintit ca o stâncă, şi începu să-i mângâie tandru părul, legănând-o.

— Tu, să-mi ceri iertare mie! Eu sunt cel care ar trebui să cad în genunchi, rugându-te să mă ierţi! Am fost treaz tot timpul, ştiam că vei încerca să fugi, dacă aveai ocazia. Dar voiam să te las să ajungi afară şi apoi să te urmăresc, ca să văd ce făceai. Am aşteptat să ieşi, după care m-am îmbrăcat, fără să mă grăbesc. Fără să mă grăbesc, fir-aş al naibii!

O ţinea atât de strâns, mângâind-o, liniştind-o, iar Dee se agăţă de el.

— Voia să… să… să mă o-o-omoare! Nu mai puteam să respir! Nu…

Încetă să mai vorbească, îngropându-şi doar capul la umărul lui şi zguduindu-se de plâns. După câteva minute, însă, reuşi să se desprindă, retrăgându-se de lângă el. Se şterse la ochi, cu un zâmbet cam nesigur, şi încercă să-şi treacă degetele prin părul încurcat.

— Mi-am cam pierdut controlul, pentru câteva momente.

Respirând adânc, rar, încerca să-şi stăpânească emoţiile. Mike o privea cu ochi întunecoşi, iar pe obrazul încordat îi tresărea un muşchi.

— Nu e interzis, să ştii.

Dee reuşi să-i zâmbească din ochi.

— Ştiu. Dar totuşi nu-mi place. Ori de câte ori plâng, mi se umflă pleoapele şi mă apucă durerea de cap.

Aceste cuvinte îl făcură să râdă, deşi fără tragere de inimă.

— Am mai spus-o o dată şi-am s-o mai spun, iubito, eşti cu totul deosebită!

Făcu o pauză, cu o expresie parcă de durere trecându-i fugar peste chip.

— Îmi promiţi ceva?

Dee era frântă de oboseală. Îşi simţea capul de parcă i-ar fi cântărit zece tone, iar pleoapele îi cădeau de la sine.

— Ai să-mi ceri să nu mai fug până dimineaţă. Bine, n-am să fug – sunt prea somnoroasă şi mă doare prea tare. Mai întâi am să trag un pui de somn.

Mike îi văzu ochii închizându-se, iar când respiraţia ei deveni mai adâncă se ridică să-i scoată pantofii, blugii şi şosetele. La vederea cămăşii lungi de noapte pe sub pulovărul negru zâmbi din nou, dar mai mult chinuit decât amuzat. Apoi se aşeză pe marginea patului, mângâindu-i un timp părul, cu privirea spre faţa ei adormită, învineţită şi vulnerabilă.

— Nu asta voiam să-ţi cer, şopti el. Dar, pentru moment, merge. Merge de minune, deocamdată.

Capitolul 5

O rază de soare aşternea pe pernă o pată aurie, făcând-o pe Dee să întoarcă nemulţumită capul. Dar, deşi nu voia, începuse deja să se trezească şi deschise ochii fără tragere de inimă, pentru a privi în jur. Îl văzu pe Mike citind un roman în ediţie de buzunar. Era complet îmbrăcat şi stătea cu spatele rezemat de tăblia patului şi picioarele întinse comod în faţă.

Simţindu-i privirea îndreptată spre el, Mike întoarse capul şi-i zâmbi.

— Bună dimineaţa – în sfârşit! Cum te simţi?

Dee făcu o mişcare, cu titlu experimental, şi se strâmbă.

— Mă doare, horcăi ea răguşit şi-şi duse mâna la gât, jenată.

Mike coborî din pat şi veni să-i examineze cu atenţie gâtul, rezemându-şi o mână pe capul ei. Ridicând ochii, Dee îi văzu vânătaia de pe obraz, unde fusese lovit, şi groaza din timpul nopţii îi reveni cu o intensitate care-o cutremură din tot trupul. Mâinile i se încordară scurt.

— Cred că după ce vorbeşti un timp, îţi va trece răguşeala, spuse el pe un ton atât de firesc, încât Dee se mai linişti.

— A, probabil, dar până atunci am să sun ca o broască orăcăind, şopti ea, zâmbind uşor.

Mike râse.

— Îţi plac broaştele? întrebă sec Dee.

Mâna lui Mike rămăsese sprijinită pe umărul ei.

— Aminteşte-mi să nu mă iau niciodată la bătaie cu tine, spuse el, continuând să chicotească. Am urmat cursuri de autoapărare şi mă consider destul de bine pregătit pentru orice situaţie, dar tu… Ei bine, tu nu lupţi deloc ca la carte! Unde-ai învăţat să dai cu piciorul ca azi-noapte? L-ai

dărâmat pe ăla ca pe-un maldăr de cărămizi şi nici măcar n-a ştiut ce i s-a întâmplat!

Dee chicoti, cu un sunet uscat, dureros.

— Ţi-am urmat exemplul, cred. Dacă nu mă înşală memoria, mi-ai zburat picioarele de sub mine cât ai clipi. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă stăteam să mă gândesc, probabil că aş fi rămas aşezată pe jos, într-o criză de isterie.

Clătinând din cap, Mike răspunse:

— Nu eşti genul care să-nceapă cu istericale. Te-ai fi uitat după ceva cu care să-l loveşti. Iar pe celălalt pariez că l-ai fi speriat pe viaţă, după cât sânge aveai pe tine.

— Sper că aşa a fost, declară Dee fără părere de rău; coborî privirea şi se cutremură cu dezgust la vederea sângelui uscat de pe pulovăr. A curs din el ca dintr-un porc înjunghiat! Trebuie să mai fac o baie.

Una fierbinte, îşi spuse ea cu jind, după care expresia îi deveni serioasă, mai tulburată.

— Mike, de ce… de ce crezi că m-au atacat?

Şi chipul lui se schimbă, întunecându-se o clipă.

— Nu pot decât să presupun, replică el sec, trecându-şi o mână prin păr. Şi m-am gândit toată dimineaţa. Nu puteau şti cine eşti – numai noi doi ştim şi, desigur, tutorii tăi, pe care i-am ţinut la curent.

Îşi desprinse mâna de pe umărul ei. Dee constată că-i simţea lipsa, dar îşi alungă gândul.

— Putea fi o agresiune întâmplătoare, desigur, dar nu ţi-au luat geanta, deci mă tem că aveau intenţii mai urâte.

Dee se cutremură convulsiv, iar expresia lui Mike deveni mai blândă.

— Totuşi, să nu ne mai gândim la asta. Nu s-a întâmplat nimic irevocabil, iar acum eşti în siguranţă. Dar, Dee, avem de vorbit. Sunt unele lucruri pe care aş dori să le înţelegi mai bine, înainte de a porni mai departe. Şi cred că ai nevoie de puţin timp ca să te odihneşti şi să-ţi mai revii. Putem încheia un armistiţiu? Nu te voi sili să mergi nicăieri şi, o vreme, n-am să iau legătura cu unchiul şi mătuşa ta. În schimb, tu n-ai s-o mai tuleşti ori de câte ori mă întorc cu spatele. Oricum ştim amândoi că aş veni imediat după tine, nu? Aşa că trebuie să ajungem la o înţelegere. Putem avea încredere unul în altul, un timp? Putem lăsa lucrurile să se mai aşeze?

Dee coborî ochii. Cuvintele lui simple o zguduiau şi dorea tare mult să se conformeze. Voia să aibă încredere în el.

— În regulă. Ce vom face? Aş vrea să mă întorc acasă…

Sprâncenele lui Mike se înălţară, iar Dee înţelese că se gândea la

Kentucky.

— … fiindcă sunt sigură că doamna Gordon e foarte îngrijorată. Şi trebuie neapărat să iau legătura cu şeful meu de la restaurant.

Pe chipul lui Mike se ivi o expresie stranie.

— Pentru tine, locul acela chiar înseamnă „acasă”?

Ochii ei albaştri îl priviră cu seriozitate.

— Da. Acolo e acum casa mea. Am muncit din greu, am economisit bani şi voiam să urmez colegiul. Mi-am decorat camera în culorile care-mi plac cel mai mult… Da, acolo mă simt acasă.

Mike tăcu câteva minute, încruntat, cu buzele ţuguiate a îngândurare.

— Înainte de a pleca, am vorbit cu doamna Gordon şi i-am spus că primiseşi o veste proastă de familie, aşa că nu te aşteaptă înapoi prea curând. Nu ştiu care e situaţia la restaurant. Ce crezi că ar trebui să faci?

— Nici ei nu mă aşteaptă în viitorul apropiat, şopti Dee, simţind cum i se aşeza o greutate pe inimă. De fapt, Sammy nu mă mai aşteaptă deloc. Ştia adevărul despre mine, înţelegi. Când ai apărut la restaurant, i-am scris un mesaj de rămas-bun, cu câteva explicaţii.

Faţa i se schimonosi, înlăcrimată, şi continuă cu voce frântă:

— Cred că locul meu nu mai e acolo. Tocmai asta-i problema, nu-i aşa? Nu-mi mai găsesc locul nicăieri, niciunde nu mă pot integra!

Încercă să-şi încrucişeze braţele peste piept, dar nu reuşi, căci Mike o cuprinse tocmai atunci, strângând-o blând la pieptul lui lat, solid. Dee se lăsă în voia unui impuls şi i se aşeză pe genunchi, ca un copil, cuprinzându-i gâtul cu braţele. Îşi ascunse faţa în adâncitura umărului lui şi începu să plângă.

După mult timp, suspinele sfâşietoare îi slăbiră, se putu controla din nou, iar lacrimile i se uscară.

— Te-am udat tot, murmură ea cu vocea înfundată şi obrazul rezemat de cămaşa îmbibată în lacrimi.

— Am să mă usuc uşor, şopti Mike, ciufulindu-i blând părul şi mângâind-o pe ceafă.

— Îmi pare rău… De obicei, mă stăpânesc mai bine… nici nu prea plâng…

— Cu toţii plângem din când în când, iubito. Toţi avem nevoie de asta. Nimeni nu e tare tot timpul, nici tu, nici chiar eu.

— Mă simt îngrozitor şi vreau să fac o baie, mormăi ea, inspirând adânc, tremurător. Şi cred că arăt ca o sperietoare.

Mike îşi îngropă faţa în părul ei ciufulit, chicotind.

— Atunci înseamnă că te simţi mai bine deja. Când o femeie se gândeşte cum arată, nu poate fi prea distrusă!

Dee ridică privirea şi-i văzu ochii licărind de sub sprâncenele dese şi drepte. Părul îi era la fel de răvăşit ca al ei, iar şuviţele ciufulite îi făceau să arate şi mai atrăgător, accentuându-i bărbia puternică, agresivă, nasul solid şi strâmb, fruntea înaltă.

— Dacă nu te superi, fac o baie. O fac şi dacă te superi, adăugă ea pe un ton mai glumeţ. Când trebuie să plătim camera?

— Acum câteva ore, răspunse el, zâmbind când îi văzu expresia surprinsă. Am mai plătit o zi. Erai atât de epuizată, încât n-am avut inimă să te trezesc.

— Bine, spuse mulţumită Dee, ridicându-se de pe pat, atunci e totul în regulă.

Îşi căută în valiză un schimb curat de lenjerie şi haine, apoi intră în baie, fără să-i pese de cămaşa de noapte ale cărei poale ieşeau de sub pulovărul negru şi mototolit. Mike o urmări cu o privire straniu de blândă, până ieşi.

* * *

Porniră pe jos de-a lungul şoselei spre restaurantul din apropiere, iar când chelneriţa le aduse primele ceşti de cafea, Dee observă cu o expresie răutăcioasă cum întârzia în faţa lui Mike, măsurându-l cu o privire sugestivă. Mike rămase netulburat, stând rezemat de spătarul separeului cu un zâmbet leneş şi atât de blajin încât anula orice conotaţie sexuală.

Când ospătăriţa plecă, Dee ridică ceaşca de cafea într-un gest de salut ironic.

— Bine lucrat, murmură ea.

Răguşeala îi slăbise, devenind mai senzuală, mai plăcută, şi n-o mai durea gâtul când vorbea.

Mike zâmbi scurt.

— Şi eu îmi spuneam că m-am descurcat destul de bine, mulţumesc.

— Sunt sigură că ai învăţat din experienţă, replică râzând Dee. Ţi se întâmplă des?

— Destul de des, răspunse el laconic.

După un timp, atitudinea păru să i se schimbe, tăcerea devenind melancolică, astfel încât pe Dee o călca pe nervi. Comandă îngheţată la desert, iar chelneriţa le mai aduse două cafele. În sfârşit, Dee tocmai deschidea gura ca să-l întrebe la ce se gândea, când Mike vorbi din nou.

— Ciudat, nu-i aşa, că-i fac cinste cu un prânz ieftin unei moştenitoare de milioane, comentă el cu o expresie ciudată.

Surprinderea lui Dee fu imediat înlocuită de furie. Aruncând scântei din

ochi, şuieră:

— Nu-ncepe să-mi aplici etichete, auzi?! Să nu-ndrăzneşti!

Detesta formula „moştenitoare de milioane”. Ca şi cum banii ar fi fost singura ei calitate!

— Nicio grijă, aş fi ultimul care să fac astra, răspunse el gânditor. Mi-ai scăpat printre degete la tot pasul, contrazicând mereu imaginea pe care mi-o formasem despre tine. Te schimbi încontinuu, ca argintul viu, mereu ceva nou, mereu ceva neaşteptat şi diferit. Când mă gândeam la tine ca la o adolescentă fugară, mi-ai apărut ca o tânără femeie în curs de maturizare. Când te-am etichetat ca învinsă, ai sărit pe fereastră de la etaj şi ai dispărut. Azi-noapte, când te credeam doborâtă, ai contraatacat dintr-o dată, cu o iuţeală şi o precizie ucigătoare, doborându-ţi adversarul la pământ. Iar azi, încheie el cu un uşor zâmbet în colţul gurii, care o făcu să-l privească lung, uitând de orice furie, azi, când credeam că poate ţii regim, fiindcă ai comandat salată – ei bine, ai cerut îngheţată la desert!

Linguriţa cu ciocolată care tocmai urca spre gura ei se opri, iar Dee o privi jenată. Apoi, chicotind în sinea ei la adresa declaraţiei lui surprinzătoare, o vârî în gură şi dădu din cap cu nepăsare faţă de consumul de calorii.

— De ce-ai fugit?

Întrebarea era atât de simplă şi de calm rostită, încât un moment Dee nici n-o înregistră. Când îi înţelese în sfârşit implicaţiile, pe faţa ei slabă se ivi o înverşunare deosebit de aspră, ochii i se umbriră, iar gura i se subţie, făcând-o să arate mai matură cu câţiva ani. Era o schimbare uluitoare.

— Cât timp ai la dispoziţie? întrebă ea caustic, cu un sarcasm care-l făcu să tresară.

— Oricât va fi nevoie, răspunse calm Mike. Aş dori să înţeleg.

Auzindu-i cuvintele blânde, ostilitatea sfidătoare a lui Dee se risipi. Fata se rezemă de spătar, un moment neputându-şi găsi cuvintele.

— Nu ştiu ce să spun. Până acum, nu i-am expus nimănui motivele mele. Nimeni nu s-a ostenit să mă întrebe.

— Încearcă. Mătuşa şi unchiul tău au fost de vină? S-au încurcat lucrurile la moartea părinţilor tăi?

— Cred că se poate spune şi aşa.

Dee ezită, cu o expresie de suferinţă îndelung acumulată, apoi întrebă încet:

— Ai fost vreodată atât de nefericit încât pur şi simplu să nu mai suporţi? Încât, dacă aveai de ales între a trăi mai departe într-o anumită situaţie şi a nu mai trăi deloc, ai fi ales să nu mai trăieşti?

— Nu, răspunse Mike, atent.

— Eu, da.

Replica ei simplă păru să-l zguduie.

— Trebuia să plec. Aveam de ales între sinucidere şi fuga de-acasă, şi am ales-o pe asta fiindcă încă nu eram gata să mor.

Şi, pentru că o întrebase, îi povesti despre toate frustrările ei, despre toată acea perioadă sterilă. Îi vorbi despre singurătate, despre presiunile de la colegiu, despre senzaţia că era prinsă într-o capcană, despre toate.

— Ar trebui să-i întrebi pe tutorii mei, spuse ea pe un ton de conversaţie, cum învăţam la şcoală, şi pariez pe ce vrei că nu ţi-ar putea spune. Nu le pasă. Se bucură de alocaţia pe care o primesc ca să mă întreţină, dar să se deranjeze cu problemele mele…? Mă umflă râsul! Ştii că anul trecut nimeni nu şi-a amintit când a fost ziua mea de naştere? Pentru mine, asta le-a pus capac la toate. Nu mă refer la cadouri, petreceri, din-astea, fiindcă pe plan material aveam tot ce mi-aş fi putut dori. Afurisitul ăla de pustiu afectiv în care trăiam mă omora. M-auzi, Mike? Mă omorau cu zile!

Mike făcu un efort să vorbească.

— N-ai avut pe nimeni la care ai fi putut să te duci, să apelezi, să-i ceri ajutorul? Poate erai prietenă cu menajera sau cu cineva care ajuta prin casă…?

Dee îl privi fără expresie.

— Nu cunoşteam pe nimeni din personalul casei. Judith i-a concediat pe toţi salariaţii noştri şi a angajat numai oameni de-ai ei.

— Ce? exclamă tunător Mike, nevenindu-i să creadă.

Surprinsă, Dee murmură:

— Cred că n-aveai de unde şti, dar acum mai are vreo importanţă?

Mike rămase cu privirea în gol, cufundat în gânduri. Apoi spuse încet:

— Poate că da, poate că nu. Dee, dacă tu ai muri, cine ar moşteni averea?

Îl privi cu ochi mari, încercând să înţeleagă întrebarea aparent lipsită de sens.

— Nu sunt sigură. Nu m-am gândit niciodată la posibilitatea de a muri, cred, de vreme ce am ales cealaltă cale… Probabil e cazul clasic de iluzie tinerească a propriei nemuriri – put şi simplu nu m-am gândit la asta. Cred că ar moşteni-o ruda cea mai apropiată, înainte să împlinesc optsprezece ani, şi după aceea, dacă nu întocmesc un testament.

Mike rosti rar:

— Iar rudele tale cele mai apropiate sunt Judith şi Howard.

— Aşa e. Sunt singurele mele rude. Toate celelalte au murit.

— O, Doamne, murmură încet Mike.

Îşi privea fix mâinile, ca şi cum ar fi fost mânjite de sânge.

— Mike, ce e? întrebă Dee, atingându-i nesigură o mână.

Mike se scutură ca un câine care iese din apă, privind în jur de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama de cât timp stăteau în restaurant.

— Hai să plecăm de-aici, mormăi el, ieşind din separeu.

Nedumerită, Dee îl urmă, aşteptând până plăti consumaţia. În timp ce ieşeau din clădire, rămase puţin în urmă, iar Mike se întoarse, privind-o întrebător.

Dee stătea cu privirea în jos.

— Crezi c-ar fi trebuit să rămân acasă şi să-ncerc să lămuresc lucrurile cu ei? întrebă ea încet, cuprinsă de incertitudine. Crezi c-am greşit vrând să scap de-acolo? Întotdeauna m-am întrebat dacă vedeam corect situaţia, sau dacă nu cumva inventam explicaţii numai fiindcă n-aveam curaj să rezolv o conjunctură delicată.

Mike o cuprinse cu un braţ, strâns, trăgând-o după el pe marginea şoselei.

— Nu, iubito, nu cred că ai greşit, spuse el într-un târziu. Probabil ai făcut singurul lucru care te-ar fi putut salva.

Dee întoarse capul, încercând să-i descifreze expresia încruntată, severă.

Când ajunseră înapoi în camera de motel, se aşeză pe pat, urmărindu-l din privire pe Mike, care se duse la valiză şi începu să-şi facă de lucru cu o cămaşă, fără să se schimbe la faţă.

— Ce este? întrebă ea după un timp. Ce te frământă?

— S-ar putea să mă înşel, murmură Mike, masându-şi gâtul, cu privirea în tavan. E fantastic. S-ar putea să mă înşel amarnic şi cred că aşa şi este… hai s-o lăsăm în pace pentru moment, bine? Poate-am să-ţi spun mai târziu. Am nevoie de puţin timp de gândire.

— E… e ceva în legătură cu mine?

Auzind-o, Mike întoarse capul şi o privi blând, amuzat.

— Scumpo, în ultimele nouă luni nu m-am mai prea gândit la altceva decât la tine.

Apoi, expresia i se şterse, iar Dee întrebă cu glas scăzut:

— Acum ce facem? Încotro o luăm? Curios, dar în tot timpul de când fug acum… acum e prima dată când simt cu adevărat că m-am rătăcit. Cât timp va dura armistiţiul dintre noi, Mike?

Ochii i se umeziră şi-şi coborî repede privirea spre mâinile împreunate în poală.

Paşi, înceţi şi măsuraţi, apoi o mână mare şi caldă care o atinse uşor pe obraz, coborându-i pe gât, pe sub păr, pentru a-i cuprinde încet partea

dinapoi a capului. Dee se înfioră.

— Ce zici, putem capăt armistiţiului şi încheiem un tratat de prietenie? întrebă încet Mike. Nici eu nu ştiu ce să fac, iubito, dar poate reuşim să găsim o soluţie împreună. Nimic nu e chiar atât de greu, dacă ai pe cineva alături de tine. Ai fost prea singură, Dee. Dă-mi voie să iau pe umerii mei o parte din povara pe care o suporţi, o vreme. Am umeri puternici şi un spate lat, şi-ţi voi respecta orice hotărâre. Nu mai trebuie să fugi. Te voi ajuta să-ţi găseşti calea înainte, în loc de a te sili s-o iei la sănătoasa. Poţi avea încredere în mine, măcar puţin?

Întorcându-se cu faţa spre mâna lui, Dee şopti:

— Aşa vreau şi eu!

Îl simţi aplecându-se s-o sărute pe frunte. Apoi Mike se retrase, iar mâna i se desprinse de capul ei. Se aşeză pe pat, privind-o cu o expresie răutăcioasă, întrebătoare.

— Foarte bine. În locul unei armistiţiu cu care niciunul dintre noi nu ştia ce să facă, ne uneşte o prietenie, şi nici acum nu ştim ce să facem!

Cuvintele lui o făcură să zâmbească, iar ochii îi porniră într-o doară prin cameră. Se opriră spre hainele împăturite lângă valiză, murdare de praf şi de sânge.

— Ai spus că ai nevoie de timp ca să gândeşti, spuse ea. Şi mie mi-ar prinde bine un răgaz – de ce nu ni l-am petrece aici? Aş vrea să găsesc o spălătorie unde să-mi pot curăţi unele lucruri, şi sunt sigură că şi unele de-ale tale au nevoie să fie spălate. Hai să amânăm orice decizie majoră până diseară sau mâine, bine?

Mike o privi înclinând capul.

— Mult mai e până atunci! comentă el ironic, râzând când îi văzu roşeaţa din obraji.

— Pot să mă hotărăsc repede, îi spuse Dee cu demnitate, iar Dumnezeu mi-e martor că am făcut-o şi în trecut! Am nevoie doar de puţin timp ca să revăd posibilităţile şi posibilele consecinţe, atâta tot.

— Foarte bine, consimţi el ridicându-se. Atunci, să spălăm rufele!

Găsiră o mică spălătorie la câteva mile spre vest, după ce trecură printre câteva grupuri mici de clădiri. Dee se răsuci în scaun, râzând când îl văzu pe Mike scrutând strada pe care tocmai o parcurseseră.

— Pariez că pentru cei de-aici ăsta trece drept un adevărat oraş! chicoti ea, arătând spre micul cartier administrativ.

Mike intră într-o parcare şi opri motorul, apoi întoarse capul în direcţia arătată de ea, cu un uşor zâmbet.

— Se vede că n-ai mai locuit niciodată într-o oraş mic, ghici el, făcând-o să râdă, dând din cap afirmativ. Ei bine, eu da, aşa că nu vreau să mai aud

ironii pe seama orăşelelor! De fapt, oraşul meu natal semăna foarte mult cu ăsta.

Dee îl privi contemplativ, cu un surâs lucindu-i în adâncurile ochilor.

— O familie tipică de categorie medie, presupuse ea. Cu o grădină îngrijită în spatele casei şi doi câini. Tatăl tău a ieşit la pensie şi-ţi vizitezi părinţii în fiecare an la Crăciun. Corect?

Zâmbetul lui se lăţi.

— Aproape ai nimerit-o. Un câine şi o pisică, iar uneori mă duc acasă şi de Thanksgiving.

— Pare minunat. Seri lungi de vară, în balansoarul de pe veranda din spate…

— Pe-aproape. E pe veranda din faţă.

— … şi mama ta nu face decât limonadă de casă, aşa e?

— Cea mai bună din comitat.

— Unde locuiesc?

— În nordul Californiei. E departe, dar am făcut colegiul în Midwest şi se pare că am o iubire înnăscută pentru Est. Totuşi, am o casă şi trec pe-acolo uneori, pentru câte o doză ocazională de seninătate. Mi-e de-ajuns.

În zâmbet i se citea o avuţie de fericire şi amintiri plăcute, iar Dee se simţi dintr-o dată mai tristă, fără să ştie de ce.

— Ei! spuse ea cu neaşteptată vioiciune. Mai bine să spălăm rufele, da?

Şi deschise portiera, dar numai pentru a fi oprită de mâna lui Mike, grea şi puternică, pe braţ.

— Dee, promite-mi un lucru, te rog. Să nu te duci nicăieri singură, bine? Azi stai în apropierea mea.

Ochii ei se dilatară, surprinşi şi răniţi.

— Dar de ce? Tot n-ai încredere în mine, aşa-i? Încă mai crezi că aş încerca să fug.

În voce i se simţea durerea, iar gândurile îi erau tulburate de cererea lui atât de insistentă.

— Nu! replică el tăios, scuturându-i uşor braţul. Nu, Dee. Te rog – am să-ţi explic mai târziu, dacă pot, dar nu te duce nicăieri singură. Nu putem discuta aici, e prea complicat şi nici măcar nu ştiu dacă am dreptate sau nu. Sunt… îngrijorat pentru tine. Încearcă să ai doar puţină încredere în mine, de acord?

Îi eliberă braţul şi, fără s-o mai atingă, continuă s-o privească fix.

Dee fu nevoită să închidă ochii.

— Nu înţeleg, şopti ea, dar primesc.

Apoi îi deschise, privindu-l lung.

— Însă cred că mai târziu vei avea de dat o mulţime de explicaţii.

Mike păru să se relaxeze, dând din cap.

— Ţi le voi da.

Cuvintele lui sunau deosebit de convingător, aşa să Dee se simţi nevoită să-l creadă. Intrară în spălătoria automată, fiecare cu gândurile lui.

Dee îşi puse încet hainele în maşina de spălat, în timp ce prin minte i se învolburau gânduri haotice. Se întâmplaseră atâtea, în ultimele câteva zile! Ştia că viaţa ei n-avea să mai fie niciodată aceeaşi, şi totul numai din cauza lui Mike. În pofida tuturor motivelor logice de a se îndoi de el şi a fi prudentă, toate instinctele o îndemna să-i acorde încredere. În sufletul ei avea loc un război între intelect şi intuiţie, iar Dee se simţea sfâşiată în două.

Nu se simţea în stare să revină în Kentucky de bunăvoie şi îi promisese lui Mike că n-avea să mai fugă fără a-l consulta. Prin urmare, ce posibilităţi îi rămâneau? Trebuia să recunoască o dorinţă aproape covârşitoare de a se întoarce în Kentucky, în pofida tuturor suferinţelor care ştia că o aşteptau acolo, şi era destul de sincer ca să ştie că motivul era Mike. Acesta locuia în Kentucky, probabil aproape de casa ei. Se părea că orice decizie contrară ar fi despărţit-o de el pentru totdeauna, oricât îşi afirma Mike prietenia. Dee nu ştia dacă merita să-şi ia viaţa de la început, într-un alt loc, cu un asemenea preţ.

Nu ştia ce să facă.

O atingere scurtă pe umăr o făcu să ridice capul, tulburată. Mike se dusese la ghişeu să cumpere detergent şi să schimbe bani, şi-i dădu în tăcere câteva monede, cu o privire întrebătoare. Dee zâmbi şi clătină din cap, în timp ce turna detergentul în maşină şi făcea un pas înapoi, pentru ca Mike să poată introduce monedele. Maşina începu să duduie, iar el se întoarse spre scaunele aliniate lângă perete. Când Dee nu-l urmă, o privi surprins.

Dee zâmbi.

— Mă duc să caut toaleta, îi spuse ea, pornind spre holul din spate.

Coridorul se afla în spatele ghişeului unde o asistentă plictisită răsfoia nişte reviste, iar Dee o salută din mers, cu o înclinare a capului. În fund se afla o uşă cu inscripţia „Ieşire de incendiu”, care stătea larg deschisă. Părea un lucru destul de neobişnuit, aşa că Dee strigă spre femeia de la ghişeu:

— Auziţi? Ştiţi că uşa de incendiu e deschisă?

Nu primi niciun răspuns, aşa că porni înapoi pe culoar, întrebând din nou:

— Ştiaţi că uşa…

Cineva o înhăţă brutal de la spate, retezându-i strigătul şi făcând-o să ţipe, mai mult de surprindere şi indignare decât de spaimă. În clipa

următoare, totul începu să se desfăşoare cu viteză maximă. Auzi strigătul lui Mike şi un zgomot de picioare alergând, şi începu să se zbată înnebunită, dacă individul din spatele ei îi ţinea braţele strâns imobilizate pe lângă trup. Dee îi observă pe mâna stângă un bandaj şi avu o revelaţie, atât de bruscă şi înfricoşătoare încât i se tăie respiraţia. Apoi îşi regăsi graiul şi urlă din nou, ascuţit, iar cineva o lovi atât de puternic încât simţi sângele ţâşnindu-i din buză. Cu ochii împăienjeniţi de durere, îl văzu pe celălalt individ, cu un obiect mic şi negru în mâna dreaptă – un pistol! Părea să aştepte, şi imediat se auzi strigătul îngrijorat al lui Mike:

— Dee! Dee, e totul în regulă…?

— Mike! răcni ea. Nu veni aici, au pistol…

Apoi individul o lovi din nou, iar Dee scoase un geamăt, în timp ce lumea exploda într-o vâlvătaie de scântei albe. Chiar înainte de a se prăbuşi în beznă auzi un alt strigăt şi detunătura hidoasă, mortală, a pistolului. Mike! strigă chinuit mintea ei. O, Doamne!…

Capitolul 6

Întuneric roşu, mişcător. Un întuneric roşu şi mişcător care torcea, iar Dee se mişcă, oftă şi deschise ochii. Dar nu văzu decât pătura de lână roşie cu care era acoperită. Ceva dureros i se înfigea în şold. Zăcea pe podeaua unei maşini în mers, lângă toba de eşapament, hurducându-se la fiecare denivelare a drumului. Făcu o mişcare nesigură şi constată că avea mâinile şi picioarele legate strâns. Nici nu-şi simţea mâinile, iar ochii i se umplură cu lacrimi de frustrare.

Deodată, un glas bărbătesc necunoscut, chiar în faţa ei, întrebă:

— Crezi că s-o fi trezit?

Alt glas răspunse:

— Nu-ş’. O să mă uit.

Dee redeveni complet inertă, ceea ce nici nu-i venea prea greu, la cât de disperată şi înfricoşată era. Pătura fu ridicată şi, după un moment, căzu la loc.

— Tot dusă e. Ai pocnit-o cam tare.

— Mda… mă rog, ce era să fac, zbiera ca o căpiată. Trebuia s-o opresc, dacă ţie ţi-era prea frică să-i astupi gura, adăugă individul, sarcastic.

Al doilea răspunse indignat:

— Şi ce, poţi să dai vina pe mine? Data trecută, javra asta şi-a-nfipt dinţii-n mâna mea aşa de tare c-am trebuit să mi-o cos! Şi lasă că nici tu nu te-ai descurcat cine ştie ce cu tipu’ ăla! Ce naiba, chiar a trebuit să-l împuşti? Fac pariu că mâine o s-apară-n toate ziarele ce s-a-ntâmplat azi. Şi

cică am lucrat curat, ce să-ţi povestesc!

— Tacă-ţi gura! se auzi un mârâit încet care-i trimise lui Dee fiori pe şira spinării.

Celălalt se potoli, bombănind, şi un timp îşi continuară drumul în tăcere.

Mike! strigă în sinea ei Dee, şi imediat ochii i se umplură de lacrimi, umezind pătura. Nu putea înţelege ce se întâmpla. Nu înţelegea ideea că Mike murise. Dintr-o dată, avu viziunea înspăimântătoare a trupului lui robust şi plin de viaţă zăcând într-o băltoacă de sânge şi fu nevoită să-şi înghită un val de durere şi greaţă. Apoi, cu un gâfâit scurt, se sili să-şi recapete controlul. Avea să-l plângă pe Mike mai târziu, pe moment trebuia să se concentreze asupra prezentului şi a supravieţuirii.

Era atât de şocată, încât un timp nu fu atentă la discuţia celor doi. Treptat, însă, îşi dădu seama că vorbeau din nou şi se sili să-i asculte.

— … aproape-am ajuns, tocmai spunea primul.

— Următoarea la stânga. N-avem nicio şansă să facem să pară un accident, cu semnele astea pe mutra şi gâtul ei, comentă al doilea.

O străbătu un şoc atât de violent, încât simţi că-i sărea inima din piept. Cei doi vorbeau despre uciderea ei, la fel de firesc ca şi cum ar fi făcut planuri pentru un picnic! De ce i se întâmpla aşa ceva? Ce voiau? Prin minte începură să i se înşire viziuni oribile, fugărindu-se ca nişte mici căpcăuni. O podidi panica, adunându-i-se în gât ca un ţipăt sufocat, bubuindu-i în tâmple. Şi-o înfruntă, dar lacrimile continuau să i se prelingă pe nas, picurând de pe vârful acestuia. „O, Mike, unde eşti? Am nevoie de tine…”

Maşina încetini, apoi coti la stânga, iar Dee reveni cu gândul la pericolul iminent care o pândea. Frecându-şi faţa de umăr, într-o încercare de a şi-o şterge, îl ascultă pe primul individ, care spunea:

— Eu deschid portiera şi tu o cari afară. Eşti sigur că nu-i nimeni p-acilea?

— Mdea, ăştia-s plecaţi în vacanţă. Am avut baftă c-am auzit, în cabinetu’ doctorului. Şi casa-i şi destul de retrasă… Nu-i nimeni prin jur care s-audă…

Nimeni prin jur, care să audă… Maşina se opri şi portierele fură deschise, iar Dee se simţi săltată brutal pe un umăr. Rămase moale ca o cârpă, abia respirând, cu ochii închişi. După câteva zguduituri, avu impresia că era dusă în sus pe o scară şi aruncată pe o suprafaţă moale. Paşii se îndepărtară, o uşă se închise. Dee auzi clănţănitul unei chei în broască.

Deschise prudent ochii, privind în jur. Era singură. Adunându-şi

curajul, ridică puţin capul, pentru a cerceta dormitorul în care fusese adusă. Era o cameră nu prea mare, cu un pat de o singură persoană. Observă animalele de pluş puse pe masa joasă de toaletă şi înţelese că era camera unei fetiţe. Tremurând, căută să se ridice, dar căzu la loc, aşa că încercă din nou şi de astă dată reuşi să se salte în şezut. Cu inima grea şi lipsită complet de voinţă, privi banda adezivă pe care o avea înfăşurată împrejurul gleznelor şi bărbia încep să-i tremure. Mike…

Apoi, deveni mai atentă. Bandă adezivă? Desigur, putea imobiliza un om, dacă se folosea destul de multă, dar era uşor de tăiat. Privind prin jur cu mai mult interes, începu să se întrebe cu ce ar fi putut-o tăia, când auzi un scrâşnet dincolo de uşă. Se trânti la loc, dar în cameră nu intră nimeni. Cei doi umblau de colo-colo, făcând tot felul de zgomote, şi le auzi glasurile certându-se. Apoi unul dintre ei trecu prin dreptul uşii, strigând:

— … atunci, fă treaba odată şi să ieşim dracu’ d-acilea!…

Celălalt răspunse ceva, dar era prea departe ca să-l audă bine şi nu-i înţelese cuvintele.

Zgomotele se îndepărtară, iar Dee ridică din nou capul în căutarea unui obiect ascuţit. Curând, trebui să se lase păgubaşă. Nu exista nimic tăios care să fi fost lăsat la îndemâna copiilor. Îşi lăsă faţa pe cuvertură, ca să n-o orbească soarele după-amiezii, şi, în mod uimitor, adormi.

* * *

Buimacă, Dee întoarse capul şi se strâmbă de durere când simţi un junghi prin muşchii gâtului. Se uită spre fereastră, unde cerul se întuneca, înaintea înserării. Cât timp dormise?

Un miros slab de fum o făcu să strâmbe din nas, apoi îşi scuturǎ capul ca să se dezmeticească. Se întrebă un moment cine era imprudentul care ardea gunoaiele într-o zi atât de uscată – apoi încremeni complet. Fereastra era închisă. Fumul nu venea de afară. Din casă venea.

Casa ardea.

Dee era în casă, legată fedeleş, fără nicio posibilitate de scăpare. După primul moment de şoc, cedă obosită. Ce mai conta? Avea toate şansele să moară uşor. În caz de incendiu, majoritatea oamenilor mureau din cauza monoxidului de carbon inhalat, înainte de a fi arşi. Era prea descurajată şi obosită ca să mai lupte. La ce bun? Mike murise.

Se întoarse cu faţa spre cuvertura moale decorată cu caricaturi zâmbitoare şi începu să aştepte.

Fumul apăru uimitor de repede. Dee privi primele fuioare subţiri, gândindu-se că cei doi pregătiseră foarte bine focul ca să se răspândească

atât de curând. Apoi, fumul începu să se îngroaşe, iar pe Dee o apucă tusea, mirosul acru arzându-i gâtlejul şi făcându-i ochii să lăcrimeze din belşug – sau, poate, plângea pentru Mike şi pentru ea însăşi, ca şi după viaţa pe care n-avea s-o mai trăiască până la capăt?

Apoi auzi zgomotul, mugetul feroce al monstrului care urca neabătut spre cer, devorând din mers lemnul, casa şi fata închisă înăuntru. Se întrebă ca prin ceaţă dacă aveau să-i poată recunoaşte cadavrul după dantură, sau urma să fie îngropată într-un mormânt anonim, carbonizată, neagră şi sfărâmicioasă. Se cutremură convulsiv, neputându-şi imagina inexistenţa totală a persoanei pe care lumea o numea Dee…

— … Dee!… eşti, pentru Dumnezeu?… Deirdre? Dee, la naiba, eşti aici?… Unde eşti, fată?

Întoarse puţin capul pe cuvertură, tuşind, şi se întrebă dacă nu cumva glasul răguşit al lui Mike, strigând-o cu disperare, era o halucinaţie. Pesemne înnebunise.

— Dee, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi unde eşti!

Capul îi sări în sus. Nu avea halucinaţii. Urletul acela îngrozit, temător şi furios era adevărat – glasul lui Mike.

— Mike! zbieră ea. Aici sunt, sus! O, Doamne, au spus că te-au împuşcat şi-am crezut c-ai murit şi mi-e aşa de frică… Mike!

— Strigă într-una, Dee, vin imediat! Nu te da bătută…

Dee se împinse de pe pat, căzând pe podea cu o buşitură înfundată. Apoi se întoarse pe spate, fără să ia în seamă durerea muşchilor maltrataţi ai umărului, şi lovi din răsputeri podeaua cu picioarele. Scândurile erau calde. Panica absentă în momentele când zăcuse fără niciun ajutor o cuprinse dintr-o dată, făcând-o să ţipe după Mike.

Peste vuietul continuu şi inuman al focului, auzi nişte paşi tropăind pe culoar, pentru a se opri în apropiere.

— Dee! strigă din nou Mike. În care cameră?

— Aici! se tângui ea.

Clanţa se înclină, se zgâlţâi, apoi ceva greu izbi uşa.

— Da, da! O, Doamne, scoate-mă de-aici… te rog, numai scoate-mă de-aici…

Uşa se despică, iar Mike năvăli înăuntru, cu părul căzut peste frunte, ochii scăpărând ca două pietre preţioase şi dinţii dezveliţi de o grimasă feroce. Într-o secundă, după ce o privi scurt cum zăcea pe podea, cu ochii holbaţi spre el, o smuci spre el şi începu să-i acopere faţa cu sărutări furioase, flămânde, pe care Dee abia le simţea, căci îl săruta şi ea, peste tot unde ajungea – pe bărbie, pe obraz, pe frunte… şi, în sfârşit, pe buze.

Iar buzele lui le striveau pe ale ei, sorbind, dăruind, lovind, iar durerea

era delicios de minunată, minunat de vie. O ridică în picioare, dar Dee începu imediat să cadă din nou, ţipând. Mike o cuprinse smucit în braţe şi o aşeză pe pat, începând să-i scoată banda care-i imobiliza gleznele. Termină în câteva secunde şi o atacă şi pe cea de la încheieturile mâinilor.

— Iartă-mă, n-am observat…

— O, iubitule… gâfâi Dee, cu un râs nesigur şi lipsit de veselie; nu-i simţea degetele. N-o să folosească la nimic. N-am să pot merge… mi-a fost tăiată circulaţia prea mult timp…

Banda îi fu înlăturată de pe încheieturi, iar Dee vru să-şi mişte mâinile, nesigur… Niciun rezultat.

— Nu-ţi face grijă, iubito, o linişti Mike, incredibil de calm după mugetele turbate pe care le scosese. Am să te duc în braţe. Nu vei fi prea grea, eşti atât de mică, în fond… Uite-aşa am să te iau pe umăr, şi mergem…

Porni spre uşă, cu ea petrecută peste un umăr, apoi pe culoar, ferindu-i nasul şi gura. Fură nevoiţi să se retragă în cameră, căci scara era devorată de flăcări roşii, furioase. Urletul monstrului de foc părea aproape omenesc.

Mike închise uşa cu piciorul şi se duse la fereastră, lăsând-o pe Dee, din mers, pe pat. Încercă fereastra, constată că era bătută în cuie, aşa că-şi înfăşură ceva pe antebraţ şi sparse geamul, curăţind repede cerceveaua de cioburi. Privi un moment afară, apoi se întoarse spre Dee. Părea să se fi hotărât şi, în timp ce se apleca s-o ia din nou în braţe pentru a o muta pe podea, îi râse în faţă.

— Nu ţi-am spus eu să nu-ţi faci griji? întrebă el glumeţ, sărutând-o.

Dee îi zâmbi nesigur, încercând să răspundă tot cu o glumă:

— Iartă-mă, am avut o zi cam proastă…

Ochii lui Mike deveniră incredibil de blânzi, după care se mişcă rapid, smulgând dintr-o mişcare aşternutul şi legând cearşafurile unul de altul într-un timp uluitor de scurt. Legă un capăt de piciorul patului, smuci patul spre fereastră şi aruncă afară capătul celălalt.

Apoi se întoarse spre Dee şi, fără un cuvânt, întinse braţele. Dee se săltă în genunchi, cuprinzându-l strâns pe după gât şi sărutându-l pe obraz şi ureche. Îl simţi sărutând-o la rândul lui, după care o duse la fereastră.

— Suntem doar la etajul întâi, iubito. Crezi că te mai poţi ţine un timp de gâtul meu cu braţele astea adorabile, mmm?

— Mâ-mâinile mele… se bâlbâi Dee. Nu pot… să mă ţin… de nimic…

Mike îi mângâie obrazul cu un deget.

— N-am să te las să cazi.

Şi, privindu-i ochii minunat de sclipitori şi vii, Dee îl crezu. Îl strânse pe după gât, iar el îi încercui talia cu un braţ, după care trecu peste pervazul

ferestrei. Peste o clipă coborau prin aer, în timp ce Mike, cu muşchii gâtului şi ai umerilor încordaţi dureros, se lăsa rapid în lungul frânghiei improvizate.

Imediat ce ajunseră jos, Mike o săltă pe Dee mai bine în braţe, îndepărtându-se repede cu ea de casa în flăcări. La o oarecare distanţă se opri, lăsând-o pe capota unei maşini. Era un sedan verde închis.

— Dee, iubito, trebuie să chemăm pompierii până nu ia foc tot oraşul. Eşti bine, fată dragă?

Tonul lui tandru şi mâna cam nesigură pe care i-o trecu prin păr o făcură să se sufoce, şi nu putu decât să dea din cap, şovăitor. Mike o ridică iar şi o aşeză în maşină, rezemată pe o pătură moale scoasă din portbagaj. Apoi se aşeză repede la volan, pornind rapid pe alee, într-un scrâşnet de pneuri. Chiar când ajunseră la şosea, unde cotiră la dreapta, din depărtare începu să se audă o sirenă.

— Ei, au ajuns aici mai repede decât ne aşteptam noi, nu-i aşa?

Mike trase pe dreapta, îşi rezemă capul de tetieră, obosit, şi o privi.

— Ce e, iubito? Ai păţit ceva, totuşi?

Dee întoarse capul, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Durerea devenea insuportabilă.

— Mâinile, picioarele… îngăimă ea, în timp ce Mike o strângea iar la piept. Nu sunt rănită nicăieri, dar… parcă mi-au luat foc, mă ustură îngrozitor şi… şi atât. Ştiu că-i o prostie, dar am plâns atât de mult, şi… Mike, am crezut că muriseşi! Am crezut că muriseşi!

Şi, dintre toate experienţele nenumărate din acea zi, unele atât de terifiante, altele atât de insuportabile şi câteva atât de plăcute, cel mai puternic i se întipări în minte această înserare când, suspinând de durere, oboseală şi uşurare, se lăsă în voia braţelor lui Mike. Sirenele trecură pe lângă ei, apoi se pierdură în depărtare, pe când o mână nevăzută îi mângâia părul.

* * *

Nu era sigură când adormise. Îşi mai amintea doar că Mike o aşezase comod într-un colţ, iar maşina pornise, cu motorul torcând slab. Dormise mult, iar când se trezi înălţă capul, privind în jur uimită. Afară era întuneric beznă, cu stele albe ca nişte ace de gheaţă licărind deasupra. Chipul lui Mike era nepătruns şi abia vizibil în lumina slabă a lămpilor de bord. Dee îl privi, după care întoarse capul spre şoseaua nesfârşită pe care maşina o devora cu lăcomie. Apoi se uită din nou la el, tocmai la timp ca să-l vadă aruncându-i o privire scurtă, lipsită de expresie.

— Suntem pe şoseaua interstatală, nu-i aşa? întrebă ea încet.

Mike dădu din cap. Dee se uită din nou în jur şi i se păru că peisajul, atâta cât se distingea în întuneric, era cel din nordul statului Kentucky. Întoarse capul spre Mike, nedumerită, dar el nu scoase o vorbă.

— Oriunde mergem, să mă trezeşti când ajungem, murmură ea. Doar dacă nu cumva vrei să conduc şi eu, desigur. Oricum, în cazul ăsta nu garantez pentru securitatea ta, şi nici că maşina asta o să scape fără nicio zgârietură!

Chicoti puţin, apoi îşi frecă obrazul de umărul lui cald. Simţi că era încordat şi se întrebă la ce se gândea.

Mike oftă, relaxându-se.

— Te-ai simţi mult mai comod dacă te-ai întinde pe bancheta din spate, spuse el încet, punându-i o mână pe genunchi.

— Nu e nevoie. Vrei să-mi schimb poziţia? Dacă te incomodez…

— Nu, răspunse el simplu. În niciun caz.

O strânse uşor de genunchi, apoi ridică din nou mâna pe volan.

— Stai aşa cum eşti. Îţi mulţumesc, Dee.

— N-ai pentru ce.

Dee se ghemui în pătura moale şi adormi din nou, pe apucate, trezindu-se în răstimpuri şi simţindu-i mâna caldă rezemată pe gât.

După un timp, mişcarea maşinii se schimbă, iar Dee se foi în loc. Mike se pregătea să iasă de pe şosea. Spuse cam repezit:

— Stai nemişcată un moment. Să nu te loveşti la cap.

Dee îşi feri capul, în timp ce maşina cotea, apoi privi în jur cu ochi tulburi.

— Am ajuns? întrebă ea cu vocea îngroşată de somn.

Îi auzi chicotitul slab şi-l privi tocmai la timp pentru a-i observa dinţii albi lucind într-un zâmbet.

— Draga mea scumpă şi răbdătoare – nici măcar nu ştii unde trebuie să ajungem, aşa-i? Nu, n-am ajuns, dar nu mai pot conduce, de teamă să nu adorm.

— Aş putea conduce eu, mormăi Dee, închizând din nou ochii.

— Nu suntem într-o situaţie chiar atât de disperată, replică el sec. Vom lua o cameră şi-o să dormim omeneşte. Eşti frântă de oboseală, şi eu la fel.

Intrară în parcarea unui motel de la marginea şoselei, iar Dee coborî împleticită, împreună cu Mike. Acesta se opri, privind-o lung.

— Aşteaptă în maşină, la căldură, până te chem, o îndemnă el, rezemând-o cu o mână când Dee se clătină pe picioare.

Încăpăţânată, Dee dădu din cap a negaţie.

— Vreau să vin cu tine.

Clipind din ochi, privi în jur. Nu voia să rămână singură în maşină. O prostie, probabil, dar asta era. Îl urmă spre motel, fără să-i observe zâmbetul obosit. Nici nu-şi dădea seama că avea pătura pe ea şi se uita pe sub marginea ei ca un copil al străzii în zdrenţe, mirosind a fum. Braţul lui Mike îi cuprinse umerii, sprijinind-o, iar Dee se rezemă de el cu aerul cel mai firesc posibil.

Mai târziu, după ce-şi duseră înăuntru bagajele, Mike încuie uşa şi se întoarse spre unul dintre cele două paturi, dezbrăcându-se cu mişcări economice care exprimau o oboseală copleşitoare. Numai în chiloţi, fără să ia în seamă privirea fascinată a lui Dee spre trupul lui, se strecură sub pătură, rezemându-şi capul pe pernă, cu un oftat. Şi ea frântă se oboseală, Dee se dezbrăcă fără să-i mai pese dacă Mike o vedea sau nu. Luă pe ea o cămaşă de noapte curată, căscând de-i trosniră fălcile, şi tresări la auzul glasului neaşteptat al lui Mike, somnoros şi amuzat:

— Cu chestia asta pe tine, parc-ai avea doar vreo doişpe ani.

Dee zâmbi, în timp ce Mike se întindea din toate încheieturile, şi se întoarse spre comutator să stingă lumina. Apoi, paralizată dintr-o dată, rămase încremenită în mijlocul camerei întunecate. Un fior spasmodic o cutremură din creştet până-n tălpi.

Cearşafurile lui Mike foşniră.

— Dee? întrebă el încet, cu un glas profund care o ademenea mai mult decât ar fi putut să bănuiască. De ce stai aşa acolo? S-a-ntâmplat ceva?

Încet, foarte încet, Dee înaintă până când atinse cu picioarele patul lui. Tremura, întrebându-se ce şi-ar fi spus Mike dacă i se strecura în pat fără o vorbă. Îndrăznea, oare? Dacă o refuza. Dacă o alunga?

Glasul lui se auzi din nou, nedumerit, răbdător şi foarte, foarte obosit:

— Dee? Unde eşti? Nu văd nimic, în bezna asta. E totul în regulă, iubito?

La auzul acestor cuvinte, dintr-o dată, Dee ştiu. Dădu la o parte pătura cu un gest sigur şi se culcă direct lângă trupul lui prelung, cald şi musculos. În timp ce se acoperea, îl simţi străbătut de un şoc. Trupul lui o încălzea ca un calorifer electric, şi totuşi era mult mai îmbietor şi comod, căci era viu, respira şi-i putea dărui sentimentele de care avea nevoie.

— Dumnezeule… mormăi el sugrumat. Dee, ce faci…?

— Încerc să mă încălzesc, şopti ea, străbătută la rândul ei de un tremur. Înţelegi, sunt egoistă. Vreau să fiu ţinută în braţe, şi încălzită, şi vreau să adorm ştiind că nu voi fi singură când am să mă trezesc. Nu vreau să fiu singură, Mike.

Vocea i se stinse treptat.

După câteva momente de nemişcare, braţele lui Mike o cuprinseră,

trăgând-o spre trupul lui vibrant şi fierbinte. Dee se cuibări mai bine, cât putea de strâns. Nu era nimic sexual între ei – şi totuşi, în chip destul de curios, se simţea şi o asemenea stare. Cu o mişcare rapidă şi uşoară, Dee îşi lipi buzele de gâtul lui, apoi se relaxă din nou.

— Îţi mulţumesc, Mike.

— Pentru puţin, Dee.

Adormiră.

* * *

— Eu sunt…

Din spatele ei vibră un glas scăzut, răguşit:

— Hmm, mi-am dat seama. Cum am putut uita? Bună dimineaţa.

— Mhm, ’neaţa.

Dee încremeni, când mâna lui Mike îi încercui încet coastele, spre piept. Îi simţi buzele pe ceafă. Plăcerea fizică pură care o străbătu în acel moment era complet nouă şi neaşteptată, iar Dee se topi până în măduva oaselor, oftând.

Mâna îşi continua căutarea. Găsi marginea cămăşii de noapte, se strecură dedesubt.

— Dee…

Îi rostise numele foarte, foarte încet, şi totuşi Dee recunoscu tremurul întretăiat care-i străbătea glasul. Mâna se opri un moment, cu degetele încordate.

— Mai bine pleacă imediat din patul ăsta. Te rog, du-te.

Spunea două lucruri diferite. Cu mâinile îi cerea să rămână lângă el, iar din cuvinte o alunga. Iar Dee constată că dorea foarte mult să rămână.

Sigur că-l iubea. O ştia încă din ajun, când fusese distrusă la gândul că era mort. O ştia din momentul acelei explozii de bucurie când îl auzise strigând-o pe nume, peste zgomotul focului. O ştia de când Mike o strânsese la piept, seara, şi adormiseră îmbrăţişaţi.

Se răsuci în braţele lui şi-l privi cu ochi limpezi, lăsându-l să-i citească emoţia şi dorinţa din expresie, iar zâmbetul pe care i-l adresă era ca soarele dimineţii răsărind şi răspândindu-şi strălucirea peste o întreagă ţară întunecată. Îl auzi ţinându-şi respiraţia, îl simţi cum se ridica într-un cot, privind-o.

— Poţi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui deschis că vrei să plec? întrebă ea încet. Fiindcă, dacă poţi, am să plec, dar înainte, nu.

Ochii lui coborâră spre buzele ei, apoi se închiseră, în timp ce înghiţea în sec.

— Orice s-ar întâmpla? murmură el, cu mâna strângându-i-se convulsiv.

Dee îl atinse şi simţi reverberaţiile acelei atingeri străbătându-l cât era de lung.

— Mai ales pentru ceea ce s-ar întâmpla, şopti ea.

Mike deschise ochii, privind-o lung. Coborî încet capul spre ea, fără s-o scape din privire un moment, iar inima lui Dee începu să bată treptat tot mai tare, ameninţând s-o asurzească. Mike se apropia din ce în ce mai mult, până ajunse cu buzele la un milimetru de ale ei. Dee îi văzu ochii închizându-se tremurător. Chiar înainte de a o săruta, îi şopti:

— Nu pot.

Capitolul 7

Când se trezi din nou, Dee zâmbi involuntar. Să fie ţinută în braţe, să-i fie cald şi să fie iubită – ce-şi putea dori mai mult de la viaţă? O greutate îi apăsa picioarele şi talia, iar mâna dreaptă îi stătea în părul lui Mike, la ceafă. Întoarse capul să-l privească. Era atât de aproape, încât ca să-l atingă nu trebuia decât să întindă puţin buzele. O făcu şi, sub sărutarea ei uşoară ca pana, Mike se trezi şi el, sărutând-o la rândul lui.

— Bună dimineaţa din nou. Mare minune, să se trezească omul cu faţa ta sub ochi, murmură el zâmbindu-i alene.

Dee se întinse, gemând când îşi simţi muşchii îndureraţi.

— O minune în tonuri vinete şi negre, fără-ndoială, replică ea pe un ton răutăcios. Am avut un vis splendid.

— Aşa? Şi ce-ai visat?

— L-am visat pe omul cald şi sensibil pe care l-am cunoscut acum câteva zile, răspunse încet Dee. Fugeam, fugeam încontinuu, iar el alerga după mine. Până la urmă m-a prins şi, când ne-am uitat înapoi, am văzut că alergaserăm ca doi nebuni, în cerc, aşa că şi eu fugisem după el. Pe urmă a apărut un monstru uriaş, care urla şi ne gonea peste tot şi a început să plouă. Ploaia ne-a topit hainele…

— Dee? o întrerupse el cu un zâmbet.

Se opri să-l privească, nevinovată, cu ochi mari.

— Inventezi în timp ce spui?

Dee dădu din cap, cu o lucire ştrengărească în ochi.

— Dar, se grăbi ea să adauge, am întâlnit într-adevăr un om cald şi sensibil, acum câteva zile.

— Serios?

Mike se aplecă şi începu să-i depună un şir întreg se sărutări de la gât la

umăr, apoi în sus spre gură şi din nou îndărăt, pe gât.

— Întâmplător, îl cunosc şi eu? Sunt sigur că-mi convine să te împrieteneşti atât de uşor cu un străin…

— Sigur că-l cunoşti, îi şopti Dee la ureche. Îl mai ţii minte pe Chuck, camionagiul, nu-i aşa?

Scoase un ţipăt de veselie şi surprindere, când Mike o înhăţă cu ambele mâini, mârâind ameninţător. După câteva minute de zbenguială, o plesni pe şold, spunând cu un oftat:

— Pariez că e o oră neruşinat de târzie. Jos din pat, fata mea.

O luă în braţe şi o învârti într-un cerc ameţitor, după care o aruncă la loc pe pat. Dee căzu pe aşternutul mototolit, cu părul răsfirat şi ochii de un albastru atât de strălucitor, încât atraseră atenţia lui Mike, făcându-l să rămână nemişcat.

Dee îl privi lung, simţind cum toate întrebările şi ciudăţeniile din ajun îi reveneau în minte. Fusese prea epuizată, prea copleşită, prea secătuită ca să se gândească la ele, în seara trecută.

— Mike, în legătură cu ieri – nu înţeleg nimic. Nu-mi dau seama de ce m-au atacat oamenii aceia. N-are… n-are niciun sens, nu-i aşa?

Ceva se aşternu peste chipul lui, subtil, nedefinit, dar de o realitate tangibilă. Era, în mod inexplicabil, o barieră.

— Ce nu înţelegi, iubito? întrebă el calm, aşezându-se pe pat.

— Păi… de exemplu, de ce crezi că m-au răpit, după ce în noaptea dinainte nu reuşiseră? O dată, ar putea fi o întâmplare, dar de două ori…?

Fălcile lui Mike se strânseră un moment, iar Dee simţi dogoarea unei furii mocnite care încă nu se stinsese.

— Probabil se temeau că-i văzuseşi în noaptea trecută şi au vrut să te elimine înainte de a-i reclama la poliţie, replică el netulburat.

— Dar în noaptea aceea fusese aproape întuneric beznă! protestă Dee. Nu mi-am putut face nici cea mai vagă idee despre felul cum arătau.

— Da, dar pe unul l-ai însemnat categoric, cu muşcătura ta feroce, îi aminti el, după un moment de gândire.

Dee îşi roase o unghie, încruntându-se îngândurată.

— Într-adevăr. Însă tot mi se pare puţin cam mult, nu crezi?

Mike nu-i răspunse şi, după un moment, Dee ridică din umeri, nervoasă.

— Of, în fine, bine că s-a terminat! Dar tot ciudat e, mă pune pe gânduri. Unul dintre ei spunea că avea nu ştiu ce treabă de terminat, şi nu pot pricepe despre ce era vorba. A, şi ştiu că găsiseră întâmplător casa aceea. Auziseră în cabinetul medicului că era neocupată.

— Poftim! spuse imediat Mike. Ăsta-i răspunsul. Probabil că treaba pe

care o aveau de terminat era să prade casa.

Dee îl privi lung.

— La asta nu m-am gândit, spuse ea încet. Cred că e posibil. Apropo, cum ai reuşit să mă găseşti atât de repede?

— Reuşisem să ajung la maşină şi să-i urmăresc o parte din drum, răspunse el cu un zâmbet strâmb. Pe urmă, le-am pierdut urma, în cartierul rezidenţial unde se găsea casa. Străzile erau foarte întortocheate, şi m-au trecut toate năduşelile de teamă, înainte de a observa fumul ieşind din casa unde te închiseseră. M-am dus să văd dacă era cineva acasă. Am văzut că broasca fusese forţată şi asta mi-a dat de bănuit. Am intrat, am strigat după tine, la întâmplare, şi mi-ai răspuns. Restul îl ştii.

— Ei! răspunse ea râzând fără chef. Mă bucur că ai o fire iscoditoare. Altfel, acum nu mai ştiam nimic.

În urma acestui gând înfricoşător, un fior îi străbătu umerii.

Deodată, Mike se însufleţit:

— Gata acum, hai, sus! Azi avem multe de făcut şi ne-aşteaptă încă drum lung.

Dee zâmbi fără tragere de inimă, dar ceva o sâcâia într-un cotlon al minţii, chiar şi în timp ce se ridica ascultătoare pentru a intra în baie. Nu putea spune despre ce era vorba, nefiind sigură că înţelesese corect mesajele nerostite pe care le emisese Mike.

Impresia vagă că era ceva în neregulă continuă s-o urmărească pe când mâncau într-un restaurant din apropierea motelului. Mike participa la conversaţie, dar Dee observă că ochii i se tot abăteau spre fereastră, când credea că ea nu se uita la el.

Mai târziu, îl ajută să ducă valizele la maşină, observându-l pe furiş. După ce Mike duse cheia la recepţie, îl văzu ieşind încet din clădire şi oprindu-se, cu capul întors spre sud, în lungul drumului. Avea umerii încordaţi. Apoi porni din nou, intră în maşină, vârî cheia în contact, dar nu mai făcu nicio altă mişcare pentru a porni. Dee, pierzându-şi răbdarea, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Tăcere. Niciun cuvânt, niciun semn că o auzise.

— Mike, toată ziua te-a frământat ceva. Ce este? Unde mergem? de ce nu-mi vorbeşti?

Fără s-o privească, Mike răsuci cheia de contact. Motorul se trezi la viaţă.

— Cum adică, nu-ţi vorbesc? întrebă el fără nicio expresie. Am stat de vorbă toată ziua.

Maşina porni, făcând-o pe Dee să se smucească în scaun.

— Nu-i adevărat. Ai vorbit doar de formă, ca să nu mă neliniştesc. De fapt, nu mi-ai spus nimic, de când ne-am dat jos din pat. Am spus eu… sau am făcut ceva… care te-a supărat?

Pe ultimele cuvinte, vocea începu să-i tremure. Îşi trase respiraţia, furioasă că era atât de sensibilă.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Mike aruncându-i o privire. Mâna i se repezi spre a ei şi-i strânse degetele dureros de tare.

— Din câte înţeleg, te referi la cele întâmplate aseară, spuse el încet. Dee, îţi pare rău? Ştiu că te-a durut puţin dar, sincer, iubito, nu întotdeauna…

— Of, Doamne! explodă ea, ascunzându-şi toate incertitudinile sub această izbucnire furioasă. Nu mă lua de sus! Ştiu că sunt tânără, dar cunosc şi eu realităţile vieţii – se învaţă şi la şcoală, să ştii!

Se opri brusc, îi simţi mâna retrăgându-se, iar tonul i se schimbă.

— Asta e, nu? Tu regreţi e s-a întâmplat azi-noapte, nu eu. Fiindcă sunt atât de tânără? Cred că se numeşte „corupere de minori”, în limbaj legal.

Vorbea sacadat şi tăios, în timp ce-şi înfrunta plânsul care o podidea.

— Termină odată! se răsti Mike, făcând-o să amuţească. Bine, poate că mă întreb dacă e bine ce-am făcut azi-noapte, ei şi ce-i rău în asta, pentru numele lui Dumnezeu? Am douăzeci şi nouă de ani, Dee, cu unsprezece mai mult decât tine! Nu nici măcar optsprezece n-ai împlinit!

— Şi dacă aş fi avut patruzeci? întrebă ea cu o voce rece ca gheaţa. Atunci n-ar mai fi contat atât de mult, nu-i aşa, că aveai cu unsprezece mai puţin decât mine? Te-ai fi considerat absolut capabil să faci faţă situaţiei, nu? Nu?!?

— E ridicol, scrâşni el.

Mâinile i se strânseseră spasmodic pe volan, cu degetele albite de încordare.

— De ce e ridicol?!? strigă Dee, lăsând să i se reverse toate emoţiile turbulente. Ştiam ce naiba făceam, nu? Dacă aş fi fost o fată bătrână de patruzeci de ani? Tot n-ar fi contat la fel de mult – nu clătina aşa din cap – n-ar fi contat! Ţi se citeşte în ochi. Fir-ar al dracului să fie, iar începi cu statisticile, iar pe mine nici măcar nu mă vezi! Când o să se termine cu toată porcăria asta, Mike? Când vor înceta oamenii să se mai uite la mine şi să spună: „uite-o pe milionară” sau „uite-o puştoaică de şaptişpe ani”? Ştii câte am înghiţit la restaurant, numai fiindcă oamenii credeau că dacă eram chelneriţă nu eram prea înzestrată la cap?

— Nu pot trece cu vederea faptele, oricât de mult ai vrea tu! se răsti el, cu fruntea înnegurată.

— Nici nu vreau! Faptele sunt că eram fecioară, nu mai sunt, iar tu mi-

ai luat virginitatea! şuieră ea. Şi tot fapt e că noaptea trecută a fost cu totul deosebită pentru mine şi cred că, dacă nu te-ai mai împotrivi, ar fi şi pentru tine! Şi, domnul meu, tot fapt e şi ăla că poţi considera ceea ce-am făcut noi azi-noapte „sex”, sau „dragoste”. Nu vreau să ignori faptele, vreau doar să le vezi aşa cum sunt! Ţi-ai mai fi făcut atâtea scrupule dacă nu eram fecioară?

În mod uimitor, buzele lui se arcuiră scurt într-un zâmbet.

— Probabil că nu m-aş mai simţi atât de vinovat, recunoscu el cu amărăciune.

— Ei bine, replică dur Dee, urmărindu-i atentă reacţia, dac-aş fi ştiut, mi-aş fi pierdut virginitatea cu cine ştie ce străin, într-o cameră prăpădită de motel, şi-acuma n-ai mai fi avut de ce să te simţi atât de prost.

Fu complet nepregătită pentru înjurătura lui obscenă şi zguduitura maşinii, care părăsi şoseaua pentru a se opri pe acostament. Mike o apucă de umeri, începând s-o zgâlţâie din răsputeri.

— Niciodată să nu mai spui una ca asta! mârâi el. Dumnezeule mare! Chiar atât de puţin te respecţi? Niciodată n-am…

Dee îl întrerupse brusc, acoperindu-i buzele cu ale ei. Apoi se retrase, zâmbindu-i.

— Şi nu te bucuri că mă respect mai mult decât atât, şi pe mine şi pe tine, făcând ca noaptea trecură să însemne ceva cu totul deosebit, nu doar o aventură frivolă? întrebă ea încet. Mike, chiar atât de mult regreţi? Dacă da, îmi pare rău. Numai că eu, pur şi simplu, nu pot să regret.

Mike slăbi strânsoarea şi oftă.

— Poate cred, numai, că ar trebui să regret. Poate că de-asta trec prin asemenea remuşcări chinuitoare, nu ştiu… Şi, da, a fost foarte, foarte deosebit şi pentru mine, şi va rămâne o amintire nepreţuită.

Îşi coborî buzele spre ale ei, într-un sărut mângâietor.

Dee, însă, se retrase, încruntându-se.

— Mike, de ce nu-mi spui unde mergem? Ştiu că mi-ai cerut să am încredere în tine, dar nu ţi se pare că exagerezi puţin?

O privi un moment.

— Am amânat, mormăi el, frecându-şi ochii cu degetele. Şi ai dreptate, trebuia să-ţi spun mai devreme. Mergem la Knoxville.

Era o declaraţie seacă, simplă, care nu admitea replică, dar Mike tăcu totuşi, privind-o atent. La auzul cuvintelor lui, Dee simţi o lovitură în adâncul pieptului, dar se strădui s-o învingă, spunându-şi: „Ai încredere. Vrea să ai încredere-n el. Ai încredere, Dee.” Trase aer în piept, adânc, tremurător, şi întrebă:

— Cât vom sta?

Nu-şi putu ascunde din priviri întrebarea: de ce? De ce acasă, de ce tocmai acum? păreau să-l întrebe ochii ei, neliniştiţi.

Mike se destinse uşor, cu un mic zâmbet, şi-i cuprinse obrazul în felul acela familiar.

— Îmi depăşeşti toate aşteptările, spuse el încet. Mergem la apartamentul meu, fată dragă. Îţi vom pune la încercare teoria şi vom vedea dacă într-adevăr singurul loc unde nu te caută nimeni e acasă. Apartamentul meu e în centrul oraşului, la nici cincisprezece minute distanţă de casa ta. Iar dacă am ghicit corect şi dacă reuşeşti să stai cât mai bine ascunsă, ne vom descurca acceptabil o vreme.

Dee era uimită, năucită.

— Dar de ce? De ce nu putem merge în altă parte pentru un timp? De ce trebuie să ne întoarcem acasă?

Îl privea cu ochi mari, simţind iar bariera aceea ciudată de dimineaţă, cu sentimentul straniu că Mike îi ascundea ceva.

— Nu înţeleg.

Mike se îndreptă în scaun, privind afară.

— Nu demult, mi-ai spus că cel mai mult ai nevoie de un timp de gândire, ca să hotărăşti ce vei face. Ai luat vreo hotărâre?

Dee ezită, înecată de incertitudine, nedumerire şi dorinţa de a-i spune ce simţea de fapt pentru el. Dar toate erau prea noi pentru ea, era încă prea devreme, aşa că mai tăcu câteva momente. Apoi, ezitant, spuse:

— Nu, n-am hotărât nimic.

Chipul lui Mike se înăspri.

— Ei bine, am să-ţi obţin timpul de care ai nevoie.

După o clipă de tăcere, mai adăugă ceva printre dinţi, un mormăit scurt şi furios, şi foarte ciudat. Dee bănui că de fapt nu voise ca ea să-l audă.

— Am să-ţi obţin tot timpul din lume.

Nu înţelegea sensul acestei afirmaţii, la fel cum nu pricepea nici latura inexplicabilă a comportării lui, dar de vreme ce forţase atât de mult lucrurile încă nu voia să-i mai pună şi alte întrebări.

Mike porni din nou maşina, pe şoseaua pustie, şi mult timp domni tăcerea. Dee stătea rezemată de spătar, cu gândul la nenumăratele mistere fără nicio explicaţie apărute în viaţa ei.

* * *

În apartamentul lui Mike domnea un miros închis, iar praful se aşternuse pe mobilele neacoperite şi pe câteva cutii puse pe ici pe colo, pline cu diverse obiecte. Dee îl tachină necruţător, în timp ce făceau

curăţenie. Mobila era în stare bună, descoperi ea, iar cele câteva podoabe erau alese cu gust şi păreau scumpe. Admiră uriaşa colecţie de discuri a lui Mike în timp ce ştergea de praf dulapurile şi se uită cu interes şi admiraţie la cărţile lui. Mike dispăruse în dormitoare, ca să facă ordine şi acolo, după ce verificase bucătăria şi sistemul de încălzire.

Când terminară ordinea şi curăţenia, ieşiră la cumpărături. La întoarcere, puseră împreună alimentele în cămară, iar Dee îl întrebă curioasă:

— Ce vei face cu Judith şi Howard? I-ai sunat şi le-ai spus că vii înapoi cu mine. Ce-o să se întâmple dacă nu apărem, aşa cum le-ai promis?

Mike se aplecă, aranjând produsele perisabile în frigider.

— Le-am telefonat din nou şi le-am spus că scăpaseşi, aşa că va mai trece un timp până să te găsesc iar.

Cu un sentiment ciudat, Dee întrebă încet:

— Când ai vorbit cu ei?

Mike îi zâmbi vesel.

— Azi dimineaţă, când tu făceai duş. Cred că amândoi avem nevoie de mult timp de gândire, ce zici?

Absentă, Dee dădu din cap, cu o expresie cam nedumerită, iar mâna lui, care-i plesni fundul pe neaşteptate, o făcu să tresară, cu un mic ţipăt.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea indignată, încercând zadarnic să-l lovească la rândul ei.

Mike îi râse în faţă:

— Ca să te pun să-mi pregăteşti cina, sclavo! mârâi el, la care Dee îi răspunse, făcând o mutră rebelă.

— Nu gătesc, nu spăl geamuri, nici rufe, nici vase… începu ea să enumere pe degete, cu un aer trufaş. Mike se arătă extrem de ofensat.

— Şi când te gândeşti câţi bani am dat pe-o sclavă bună de nimic! Atunci ce faci?

Privirea pe care i-o aruncă Dee pe sub gene era răutăcioasă şi provocatoare.

— Aş putea deveni o maseuză destul de bună, replică ea contemplativ, iar Mike păru să se înduplece imediat.

— Ei, atunci e bine. Dar cum vom trăi?

Dee îi făcu cu ochiul:

— Cu mâncare la pachet?

Pufni în râs când îi auzi geamul involuntar. Apoi se însufleţi:

— Nu, nu, am să pregătesc ceva de mâncare, din moment ce tu ai condus toată ziua! Haide, du-te de-aici, ieşi! Mergi în living şi relaxează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

* * *

A doua zi dimineaţa, Dee se trezi treptat, lenevind ca o pisică satisfăcută. După ce căscă alene de câteva ori, se dădu jos şi făcu patul repede şi cu multă grijă. Lipăi desculţă în mica baie de lângă dormitor, se spălă şi se îmbrăcă, apoi porni vioaie pe culoar, nerăbdătoare să-i dăruiască lui Mike primul sărut de dimineaţă.

Sunetul vocilor o izbi cu o fracţiune de secundă înainte ca inerţia s-o aducă în living, şi fu atât de nepregătită pentru şocul care o aştepta, încât avu impresia că o lovise cineva din răsputeri.

— … chiar ai fost foarte, foarte abil, nu-i aşa, domnule Carridine?

Cunoştea vocea aceea. Era a mătuşii ei Judith. Iar Dee nu se mai putu opri, căci muşchii primiseră mesajul de a merge mai departe, deşi şocul revelaţiei o străpungea ca un cuţit. Judith continua să vorbească, iar ea auzea cuvintele, deşi ar fi preferat să asurzească pentru totdeauna.

— Cum Dumnezeu ai dus-o de nas ca să vină tocmai în Knoxville, fără să te dai de gol?

În secunda următoare trecu pragul, intrând în cameră, şi din acel moment fu prinsă în capcană, complet şi irevocabil. O învălui un întuneric adânc, devorându-i sufletul. Mintea îi ţipa de groază, în timp ce o vedea pe Judith stând lângă Mike, care privea afară pe fereastră, cu spatele drept, ţeapăn. Mătuşa ei, mai scundă şi mai îndesată, îi auzise intrarea şi se întorsese spre uşă, privind-o acum cu un zâmbet secretos şi triumfător pe faţa ei grăsulie. Un zâmbet plin de răutate. Howard, constată Dee aproape absentă, stătea într-un fotoliu, tolănit în poziţia lui tipică, sfârşită, ca şi cum viaţa ar fi fost prea grea pentru el. Numai Mike, în dreptul ferestrei, nu se mişcase. Stătea încremenit ca o statuie.

După prima privire stupefiată, cu ochii mari, expresia lui Dee reveni la o aparenţă de normalitate, deşi nu înaintă mai mult. Spera cu disperare să mai existe o şansă, să nu fie adevărat ce vedea. Totul nu putea fi decât o confuzie uriaşă, monstruoasă, o colosală eroare de logică, o subestimare a opoziţiei. Era clar că Judith şi Howard îi puseseră apartamentul sub urmărire. Cu siguranţă, asta era explicaţia.

Judith, însă, risipi iluzia cu o precizie crudă.

— A fost foarte priceput, scumpo, nu-i aşa? întrebă ea cu un zâmbet maliţios şi vocea plină de afecţiune prefăcută. Nicio clipă nu ne-am pierdut încrederea în el…

Ironia cuvintelor pe care le alesese o făcu pe Dee să tresară violent.

— … atâtea luni. Ştiam noi că te va aduce înapoi, fată dragă. Desigur, a

avut un stimulent splendid, nu-i aşa? Dar nu cred că ţi-a spus ce primă fabuloasă i-am oferit pentru întoarcerea ta. Şi a câştigat-o pe merit. Pe merit, într-adevăr! Ei, fetiţo, ai valizele făcute? Azi sunt multe de făcut şi nu prea avem timp să te aşteptăm. Camera ta, fireşte, e gata să te primească.

Ochii ei spălăciţi, aproape incolori, o priveau avid pe Dee, în căutarea celui mai mic semn de vulnerabilitate.

Dee, însă, nu-i dădea nicio atenţie mătuşii sale, căci privea numai spatele drept şi ţeapăn al bărbatului de la fereastră. Traversând încet camera pe lângă Judith, pe care n-o învrednici nici cu-o privire, se opri în spatele lui Mike, căruia îi şopti cu voce tremurătoare:

— Mike, oh, Mike! Nu-i cred. N-ai putut face asta. Au pus să-ţi supravegheze apartamentul, nu-i aşa? Nu le-ai… spus, nu?

Încredere, îşi spuse ea, simţind un gust amar de cenuşă în gură. Îi cerea varianta lui, dar nu-şi credea propriile cuvinte. Era cântecul de lebădă al propriei ei încrederi.

— Ba da.

Cuvintele erau abia şoptite, ca ale ei. Iar Dee îi puse o mână pe umărul cald, solid, ca o stâncă vie. Mike nici nu tresări.

— Dumnezeule!

Oricât de încet şoptise, era un ţipăt – un ţipăt de pasăre rănită.

— Mi-ai spus să am încredere! Aseară mi-ai spus să am încredere! Cum mai pot avea încredere, când sunt înconjurată numai de trădători?

— Am spus să ai încredere în umanitate, Dee.

În sfârşit, Mike o privi, cu ochi lipsiţi de emoţie, complet goi de orice expresie.

— Nu în mine.

Ceva muri într-însa. Rămase cu capul în piept, iar când ridică privirea, leşul acelei părţi moartea din sufletul ei i se ivise în ochi, înfiorător la vedere. Mike o privi un moment, apoi se întoarse spre fereastră, ca un automat.

— Mă poţi privi în ochi, şopti ea cu voce surdă, ca să-mi spui că nu vrei să fiu aici?

Tăcere. Mike se încordă. Dee îşi simţea fiecare nerv din trup, fiecare fibră a sufletului.

Capitolul 8

Imediat, însă, Dee râse, cu un sunet înfiorător.

— Lasă, nu contează, spuse ea. Fiindcă, ştii ceva? Nu mai cred în umanitate.

Se întoarse în loc, foarte încet, pentru că altfel ar fi căzut de pe picioare şi nu s-ar mai fi ridicat niciodată. Şi, cu paşi măsuraţi, porni încet spre uşă. „Nu simţi, nu simţi – ah, Mike, nu!” Gândurile îi urlau încontinuu şi se întreba dacă aveau să se mai oprească vreodată. Nici măcar nu ştia de ce; tot restul făpturii ei părea atât de mort încât n-avea să mai simtă nimic, niciodată, iar aceasta era o binecuvântare. Coşmarul era real, însă realitatea era un coşmar, şi urma să se trezească în curând. Era timpul să se trezească. Era timpul să se smulgă din vis, dar nu putea, căci ştia că se prefăcea, ca să-i fie mai uşor. Când ajunse în hol, îl auzi pe Mike vorbind, iar cuvintele pe care le rostea erau atât de incredibile, atât de oribil de cumplite, încât Dee se opri brusc şi se întoarse din nou, albă la faţă, cu mâinile încleştate şi tot trupul atât de încordat încât avea senzaţia că ceva într-însa urma să se frângă.

— Doamnă Kimble, spuse Mike cu glas profund, întorcându-se în loc, profilat pe lumina din fereastră. Trebuie să discutăm mica problemă a primei. Înţelegeţi, ştiu despre complotul pentru a o ucide pe Dee. Două eşecuri în tot atâtea zile indică o eficienţă destul de jalnică, nu credeţi? Era puţin prea mult ca să fie credibil, puţin prea evident. Trebuia să-mi spuneţi de la început, doamnă Kimble. V-aş fi putut ajuta să puneţi la punct detaliile. Dar acum… mă rog, acum e altceva. Totul e complet diferit. Ştiu şi mă simt cam omis, nefiind şi eu inclus în plan. Din acest motiv, s-ar putea să vă coste puţin mai mult, doamnă Kimble.

Lumea se opri în loc, încremenită. Apoi se înclină atât de ameţitor, încât Dee simţi că-şi pierdea echilibrul şi începu să cadă. Silueta de la fereastră se mişcă fulgerător, prinzând-o înainte de a atinge podeaua. Dar nu-şi pierdu cunoştinţa, fiindcă viaţa era prea crudă pentru a o lăsa să leşine. Când simţi în jurul ei braţele acelea minunat de familiare şi în acelaşi timp înspăimântător de nefamiliare, începu să urle şi să se zbată atât de violent, încât Mike fu nevoit să-i dea drumul înainte de a se răni.

Căzu la podea ca un animal rănit, spunându-şi ca prin ceaţă: „Şi crezusem că mai multă durere de-atâta nu poate să existe. Nu va trebui să mă omoare. Sunt moartă deja.”

— Eşti într-adevăr foarte isteţ, spuse Judith, admirativ dar rece. Va să zică, tăntălăii ăia chiar au făcut-o de oaie, nu? Când ai ghicit totul?

— După prima tentativă. Nu mi-a luat mult.

— Deci, vrei un mic supliment… murmură Judith, pornind încet prin cameră. Un mic adaos ca să-ţi ţii gura, sau ca să-ţi oferi serviciile? Nu, cred că dacă vrem să fim siguri c-ai să taci trebuie să-ţi cerem ajutorul. Astfel, vei deveni complice, la fel de vinovat ca noi, ceilalţi.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Ai putea face asta, domnule Carridine? Poţi să ne ajuţi?

— Fără discuţie, răspunse el cu glas ferm.

Dee îl auzea, dar nu avea nicio reacţie. Camera începea să se piardă în ceaţă. Apoi, deodată, deveni mai limpede ca înainte. Dee se îndreptă în scaun, cu ochii albaştri extrem de strălucitori şi rotiţele minţii învârtindu-i-se frenetic. Dacă Mike era un mercenar, de ce nu fusese deştept şi nu trecuse de partea ei, moştenitoarea propriu-zisă, cea care în cele din urmă îi putea oferi cel mai mult?

Ce proastă fusese…! Ochii i se îndreptară spre silueta lui Mike şi avu impresia că o privea. Dacă motivele pentru care o dăduse pe mâna tutorilor ei, însemna că urmărea cu totul altceva.

Ceilalţi vorbeau, discutau termeni, făceau planuri, planuri cumplite, macabre, dar Dee nici măcar nu asculta. Stătea perfect calmă, cu paloarea de pe faţă dispărută, judecând. Habar n-avea că silueta de lângă fereastră o urmărea cu atenţie. Dacă avea anumite motive, putea să le afle, mai devreme sau mai târziu. Îşi revenea din şoc şi nu mai voia să se încreadă în aparenţe. Şi ceva nu era în regulă…

Nici măcar nu mai era şocată de uşurinţa cu care putea accepta faptul că tutorii ei îi doreau moartea. Nu demult, îi spusese lui Mike că viaţa ei dinainte o ucidea. Poate că subconştientul ei simţise că nu era doar o figură de stil.

Iar Mike urma să-i obţină tot timpul din lume. O privi pe Judith cu ochii îngustaţi ca ai unei pisici, calculând, şi deodată totul deveni limpede. Acum ştia ce urmărea Mike.

— Ce proastă eşti, Judith, îşi auzi ea propria voce spunând, cu o limpezime ca a cristalului. Incredibil de proastă.

Cealaltă femeie se răsuci în loc, privind-o cu atâta duşmănie şi ură în ochii ei mici încât Dee înghiţi în sec.

— Pare-mi-se, domnişoară, şuieră Judith, apropiindu-se ca şi cum ar fi vrut s-o lovească peste faţă, că nu eşti în poziţia de a spune mare lucru pe moment, aşa că eu în locul tău mi-aş ţine dracului gura!

— Aşa se pare, replică Dee calmă şi, în sfârşit, văzu silueta de la fereastră mişcându-se. Dar nu cred totuşi c-am să tac. Nu… pur şi simplu nu te înţeleg. De ce mă urăşti atât de mult? De ce faci asta? Sunt bani destui, mai mult decât destui, pentru noi toţi! Nu-ţi dai seama că dacă mi-ai fi arătat măcar o dată puţină bunătate sinceră aş fi împărţit cu plăcere totul cu tine? Dumnezeule, nu ştii că dacă… dacă ai fi avut pentru mine puţină iubire, în locul ostilităţii ăsteia cumplite şi fără sens, ţi-aş fi dat luna de pe cer…?

În ochi i se iviră lacrimi, nedorite şi inutile, pe care şi le şterse

nervoasă. Nu trebuia să plângă, nu pentru ei. Nu meritau. Mărgăritare aruncate porcilor – o picătură caldă îi căzu pe mână, apoi încă una.

Fu şocată de râsul aspru şi batjocoritor al lui Judith, care reverberă prin toată fiinţa ei, urmând s-o bântuie destul timp după aceea.

— De ce presupui că te-am considera demnă de efortul ăsta? mârâi femeia, apropiindu-se pentru a o măsura cu o ură vizibilă. Şi de ce crezi că ne-am mulţumi cu firimiturile pe care ai găsi tu de cuviinţă să ni le arunci, când putem avea totul? O, e atât de uşor! Incredibil de uşor! Nu ştii că te pot strivi ca pe o gânganie, doar cu un deget, fără să vărs o lacrimă după tine? Alice a fost o proastă, dintotdeauna! Chiar se aştepta să mă bucur că-i cresc copilul, că sunt gata să accept povara cuiva care stătea între mine şi tot ceea ce mi-am visat o viaţă întreagă! A fost o batjocură prostească, mizilicul ăla de alocaţie! scuipă ea cuvintele cu ură, invidie şi lăcomie supremă. O insultă la adresa mea! O palmă în faţă, dracului!

— Ba n-a fost! strigă Dee, îndurerată pentru memoria unei mame atât de iubite şi de care-i era atâta dor, o mamă plecată pentru totdeauna. N-a fost o palmă! Ai fi putut pune deoparte destui bani, dacă economiseai alocaţia în timp ce locuiai în casă şi ţi se plăteau toate cheltuielile! Ce importanţă au banii? Nu înţeleg! Mi-au adus mai multe necazuri şi suferinţe decât orice! Îi urăsc, auzi ce-ţi spun – îi urăsc!

— Vai, ce comod! replică Judith, învârtindu-se în jurul ei cu mişcări de fiară care o făcură să se chircească pe scaun. Fiindcă nici n-ai să-i vezi! Toată viaţa am stat pe margine şi m-am uitat cum Alice căpăta totul – totul!

Mâna îi zvâcni cu o mişcare convulsivă, de ură oarbă, iar Dee îl văzu cu coada ochiului pe Howard tresărind, ca şi cum Judith l-ar fi lovit.

— Avea de partea ei tinereţea! Avea frumuseţea, şi un farmec afurisit pe care eu n-am putut să-l imit niciodată, oricât am încercat! Şi până l-a urmă l-a avut şi pe dragul de Charles, şi atâţia bani pe care i-ar fi putut împărţi cu mine, o avere întreagă şi – Dumnezeule! — nici nu i-ar fi simţit lipsa! Pe când Howard aci de faţă, făcu ea un gest dispreţuitor, iar Howard se cocoşă şi mai mult în fotoliu, n-avea destulă minte nici cât să rămână într-o slujbă decentă mai mult de câteva luni, cel mult un an o dată! Şi până la urmă, draga şi scumpa de Alice a păţit-o! Cu toată tinereţea şi frumuseţea şi bogăţia ei, n-a ajuns nicăieri, nicăieri!

Dee nu putea opri potopul de durere care o zguduia auzind cât de dispreţuitor era terfelită persoana iubită şi dragă care cândva însemnase totul pentru ea.

— Propria ei soră! O, Doamne, propria ei soră…!

Îşi auzi mătuşa spunând repezit:

— Ei bine, asta e. Mare păcat că oamenii ăia pe care i-am angajat au

fost nişte tolomaci, altfel acum totul ar fi fost gata. Dar Carridine o să ne ajute, iar asta e o surpriză, Howard, nu-i aşa? Îl crezusem altfel, dar şi el nu-i decât tot un Iuda, la fel ca toată lumea.

Înclină capul, arătând ca o pasăre caricaturală, grotescă, privind-o pe Dee cu o expresie respingătoare.

— Sinucidere, poate. O tăiere a venelor ar fi murdară, dar eficientă. O putem pune în baia de lângă camera ei, ca să nu facem prea multă mizerie. Sau, se mai poate şi prin strangulare. Ai putea să te spânzuri – dar unde să te agăţăm?

Înecată de un dezgust oribil, Dee izbucni necontrolat:

— Doamne, cum poţi să stai aici şi să-mi spui atât de calmă că poţi… chiar poţi să te întrebi… dacă să-mi tai venele sau să mă spânzuri? Ce fel de bestie eşti?

— Una dementă, interveni în sfârşit un glas profund şi calm, ca o adiere de normalitate în toată acea confruntare teribilă.

Toţi se întoarseră spre omul care vorbise. Stătea rezemat de perete, lângă fereastră, cu mâinile în buzunare, privind totul atent cu ochii lui verzi.

— O lepădătură a umanităţii. O căzătură. O manifestare a răului, dacă vreţi. Există multe, multe calificative pentru chestiile ca ea.

Cuvintele îi cădeau de pe buze cu cel mai deplin dezgust şi dispreţ. O privi pe Dee, zâmbind încet.

— Aşadar, ai înţeles, exact cum mă aşteptasem. Am observat chiar în ce clipă ţi-a venit în minte. Mult mai repede decât mă aşteptasem, iubito. Poţi să intri, Darrell.

Şi, la aceste cuvinte ciudate, un tânăr blond şi solid intră din hol. Ieşise din dormitorul de musafiri.

Pe chipurile lui Howard şi Judith se aşternu uluirea şi şocul. Ochii aproape că le săriră din orbite la vederea acestei întorsături neaşteptate. Păreau mai capabili să şantajeze oamenii şi să comploteze crime decât să accepte demascarea.

— Vreau să-ţi prezint un prieten şi coleg al meu, pe Darrell Krause, îi spuse Mike lui Dee. Am fost colegi de şcoală, cândva. L-am sunat azi dimineaţă, înainte de a-i chema pe tutorii tăi, şi am instalat câteva microfoane, în timp ce tu dormeai fără nicio grijă.

Se întoarse spre soţii Kimble, care-l priveau uluiţi şi disperaţi.

— Am înregistrat tot ceea ce s-a spus aici. Avem pe bandă mărturisirea vinovăţiei voastre. Nu mai aveţi nicio scăpare.

Auzindu-l, Dee dădu din cap, deloc surprinsă, şi se ridică în picioare, cam buimacă, frecându-şi fruntea. Apoi privi în jur cu o expresie mată şi

spuse încet.

— Ce se întâmplă aici nu-i adevărat. Viaţa nu poate fi atât de bizară, chiar nu poate fi. Oameni care vor să mă omoare, detectivi particulari ieşind din camere ascunse – o nebunie, asta e! Mi-am pierdut minţile.

Lumea părea mai tulbure, mai împăienjenită, ca şi cum în jurul lui Dee s-ar fi înălţat un strat subţire de vată. Avea o senzaţie de izolare destul de plăcută. Auzi paşi apropiindu-se, iar Mike o întrebă îngrijorat:

— Dee, te simţi bine?

Dee îl auzi, întoarse capul şi vru să-i răspundă, dar în acelaşi moment se produse o mişcare rapidă în stânga ei şi se uită instinctiv într-acolo, să vadă ce era. Privi tocmai la timp pentru a o vedea pe Judith vârând repede mâna în buzunarul jachetei pentru a scoate un obiect care arăta cumplit de ameninţător, oricât de mic era. Un pistol.

Abia avu timp să-şi spună: „De data asta, chiar am păţit-o”, şi lumea explodă în jurul ei. Ceva se catapultă în partea ei dreaptă, aruncând-o tocmai în perete, pe care-l lovi înfundat, dureros. În timp ce era împinsă brutal într-o parte, auzi o detunătură seacă şi simţi o arsură pe obraz, ca şi cum ar fi înţepat-o o viespe. Apoi îl văzu pe blondul numit Darrell aruncându-se ca un fotbalist asupra făpturii dolofane a lui Judith şi amândoi se prăvăliră ca doi saci unul peste altul, Judith dedesubt, urlând de furie şi durere. Howard o tuli spre uşă ca un iepure, dar Mike se ghemui la picioarele lui Dee şi ţâşni ca o rachetă ghidată, nimerind drept în spatele lui Howard, la fel cum o placase Darrell pe Judith.

Howard se clătină dar nu căzu, şi se întoarse să dea o lovitură. Mike se mişcă invizibil de repede, şi deodată Howard se pomeni căzut pe covor, cu o mână peste nasul şi gura care-i sângerau din abundenţă. Mike, scuturându-şi mâna ca şi cum l-ar fi durut, se întoarse să vadă ce se întâmpla cu Darrell şi Judith. Dee întoarse şi ea capul la stânga, pentru a-l vedea pe Darrell ridicându-se de deasupra mătuşii ei, cu pistolul în mână. Îşi freca un obraz, unde părea să aibă o zgârietură. Judith gâfâia pe jos, cu părul cărunt în dezordine şi ochii plin de o ură şi o furie atât de animalice încât Dee se bucură că nu se afla în imediata ei apropiere.

Apoi, din gura ei începu să se reverse un asemenea torent de obscenităţi, încât Mike se întoarse obosit spre ea şi spuse scurt:

— Gura, până nu ţi-o-nchid eu.

Vorbise calm, dar cuvintele lui Judith se întrerupseră ca şi cum în faţa ei s-ar fi închis o uşă.

Dee, cu părul răvăşit, stătea aşezată ca un copil mic pe jos, lângă biblioteca în care fusese împinsă, printre cărţi căzute. Îşi ridică mâna la obraz şi, când simţi ceva umed şi cleios şi-şi văzu degetele înroşite, înţelese

că glonţul tras spre ea o atinsese razant.

Darrell întrebă:

— A păţit cineva ceva?

Toate capetele se întoarseră spre Dee. Fata auzi o exclamaţie, iar Mike porni spre ea, dar imediat se auzi vocea lui Judith.

— Păcat, spuse femeia cu răutate, nu voiam să ratez.

Mike o cuprinse pe Dee cu braţul şi scoase din buzunar o batistă albă pe care i-o apăsă pe obraz. După ce-i tamponă sângele, o îndepărtă şi-i inspectă rana.

— Nu-i deloc grav, o linişti el cu blândeţe. Are doar un deget lungime şi cred că hemoragia se va opri în câteva minute. Uite, ia asta şi apas-o pe tăietură, iar eu mă duc după trusa de prim ajutor.

În timp ce Mike îi aplica un dezinfectant usturător pe mica rană, Judith şi Howard începură să se adune de pe jos. Nimeni nu-i dădea atenţie lui Howard, care-şi ştergea de bine de rău faţa. Dar în fond, îşi spuse Dee, Howard fusese întotdeauna neluat în seamă. Asta era povestea vieţii lui.

Mike şi Darrell discutau, părând să facă nişte planuri, dar Dee nu era atentă la ei. Încerca să înţeleagă de ce se simţea atât de singură, de zguduită, când tot ceea ce se întâmplase fusese de aşteptat. Nu era genul care să facă istericale. Totuşi, îşi spuse ea în timp ce privea fix spre fereastră, cu bărbia tremurându-i uşor, nu în fiecare zi i se întâmpla să se tragă cu pistolul asupra ei, iar în cele două zile trecute mai fusese de tot atâtea ori la un pas de moarte. Aşa ceva era suficient ca să tulbure pe oricine.

Dar ceea ce nu reuşea să accepte era faptul că Mike omisese să-i împărtăşească planurile lui. Nu numai că o pusese într-o situaţie foarte periculoasă, ci o şi manipulase cu o aroganţă fină, fără a o respecta măcar atâta încât să-i spună. Acest lucru o înfuria atât de tare încât nici nu era sigură ce-ar fi făcut dacă Mike se apropia de ea în acel moment. Constată că nu răspundea de faptele ei, în timp ce strângea convulsiv în mâini draperiile groase de lângă ea.

Apoi auzi paşi venind în spatele ei şi ştiu cine era. Ştia prea bine cui îi aparţineau acei paşi, iar Mike venea prea aproape, şi prea curând, căci furia lui Dee încă nu se dezlănţuise. Pândea ca un animal ghemuit, gata să lovească. „Fii atent”, spuse ea în gând, „nu mă atinge acum, că nu ştiu ce-s în stare să fac. Sunt prea furioasă, prea scandalizată de ceea ce mi-ai făcut.”

…Iar mâna lui i se lăsă uşor pe umăr, aşa cum se aşteptase, masându-i muşchii încordaţi de la ceafă, şi furia incandescentă din sufletul ei explodă, la fel cum iar se aşteptase. Pentru a doua oară în mai puţin de-o săptămână, se răsuci în loc, cu pumnul strâns, şi fără nicio remuşcare îl lovi cu toată

puterea în falcă. Şi, în timp ce Mike se clătina, făcând un pas înapoi ca să-şi păstreze echilibrul, Dee ţâşni din loc, alergând spre uşă şi repezindu-se pe culoar mai repede decât se mişcare vreodată în viaţa ei.

Capitolul 9

Darrell stătea rezemat de canapea, cu pistolul în mână, privindu-i pe Judith şi Howard, care se aşezaseră în două fotolii. Spuse blajin:

— Vezi? Ţi-am spus eu c-o s-o doară.

Ridicând spre el un chip alb şi sever, Mike replică aspru:

— Ai de gând să taci din gură?

Şi se repezi spre uşă, adăugând peste umăr:

— Mai bine fă şi tu ceva cu rost şi cheamă poliţia!

Dee ajunsese deja afară şi alerga repede. Trecu printre câteva blocuri de apartamente, îndreptându-se spre stradă. Era în avantaj faţă de Mike, care-i putea pierde uşor urma în acel cartier de blocuri.

În scurt timp, ajunse la o distanţă destul de mare, alergând cu viteză constantă, iar efortul fizic îi mai risipi o parte din emoţiile care i se acumulaseră în suflet. Până la urmă ajunse lângă grădina zoologică a oraşului, şi-şi dădu seama că parcursese câteva mile. Se opri pe loc, gâfâind, şi văzu că în ziua aceea era intrarea liberă. Cu mişcări mai încete, trăgându-şi respiraţia, intră pe poartă. După un timp, văzu o bancă liberă pe marginea aleii şi se aşeză la soare.

Voia doar să-i treacă timpul mai repede. Dacă voia, probabil că ar fi putut să fugă chiar atunci şi să supravieţuiască, deşi nu avea niciun ban. Marea evadare fusese o aventură palpitantă şi o cale excelentă de a rămâne cu mintea întreagă, dar existau unele lucruri de care nu putea fugi. Şi mai era şi problema diferenţei de vârstă. Personal, n-o deranja cu nimic, dar ştia că Mike se simţea cam ciudat într-o relaţie cu o fată atât de tânără ca ea şi nu putea să garanteze că totul urma să decurgă normal.

După-amiaza era pe sfârşite, când o umbră căzu peste capul ei aplecat. Dee ridică privirea, îl văzu stând tăcut în faţa ei şi se uită la ceas.

— Cam slab, comentă ea calmă. Mă aşteptam să te văd aici cam acum o oră şi jumătate.

Mike nu arăta la fel de calm. Avea mâinile încleştate, chipul palid şi ochii sticlind de emoţie.

— Azi n-am gândit prea logic, puse el încet, aşezându-se alături. Privindu-l cu acelaşi calm neclintit, Dee îi zări vânătaia de pe obraz.

— Prima dată când te-am lovit, am regretat, remarcă ea. Azi nu mi-a mai părut rău.

Mike nu făcu decât s-o privească.

— Ştiu. Am meritat.

— Într-adevăr. Ştii, cred că avem concepţii diferite despre prietenie şi încredere, atâta tot. Pentru tine înseamnă altceva decât pentru mine.

— Nu, şopti el, cu glas întretăiat. Te rog, nu. N-am vrut să iasă aşa. Zău că n-am vrut.

— Ba da!

Dee se opri o clipă, apoi continuă:

— Ai vrut. N-ai avut încredere în mine că puteam face faţă situaţiei, aşa că ai încercat să mă împingi cu forţa, fără să ştiu ce se întâmpla, nu-i aşa? Numai pentru ca tu să-ţi joci marea scenă de eroism!

— Nu e chiar aşa, Dee, spuse Mike încet. Dă-mi voie să-ţi explic.

Ezită o clipă.

— Într-un fel, mi-am dat seama în ce pericol te pusesem, la scurt timp după primul atentat la viaţa ta.

— Într-adevăr.

Dee îşi amintea expresia lui stranie, şocată, nemişcarea, seriozitatea aceea stranie.

— Te-ai purtat destul de ciudat, dar am crezut că era doar ceva trecător.

— Probabil că o premeditau de mai mult timp. Acum câteva zile nu s-a întâmplat mare lucru, şi nu eram sigur, dar a fost destul ca să mă sperie de moarte. Apoi, au încercat să te omoare a doua oară. Înţelegi, eu am fost de vină că ajunseseră la tine. I-am dus drept la ţintă, şi dacă te ucideau aş fi fost la fel de vinovat ca ei de moartea ta.

— Nu! protestă Dee, îngrozită să vadă cât de departe îşi împingea vinovăţia. N-aveai cum să fii responsabil. N-ai ştiut!

— Am bănuit! scrâşni el. Am bănuit, şi m-am amăgit singur! Mi-am spus că era prea ridicol, prea tras de păr, că exageram semnificaţiile unui incident oarecare! De aceea am avut să te ştiu în siguranţă şi m-am hotărât să acţionez repede şi să le întind tutorilor tăi o cursă, înainte ca tu să-ţi dai seama ce se întâmpla. Mai aveai nevoie doar de puţin timp, aşa că l-am chemat pe Darrell şi am instalat microfoanele, azi dimineaţă. A reuşit de minune.

Îşi lăsă un moment capul în mâini, adăugând încet:

— Am crezut că-mi sunase ceasul.

— Dar, Mike, tot nu înţeleg. Nu ştiu de ce ai făcut-o. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Mike îşi frecă obosit faţa cu o mână, privind spre un grup de vizitatori care treceau prin apropiere.

— Poate că am gândit greşit. Nu susţin că am avut dreptate. Am făcut

doar ce-am considerat că era cel mai bine în situaţia-n care ajunsesem. Voiam ca tutorii tăi să fie convinşi că fuseseşi trădată şi n-am avut timp să-ţi pun la încercare talentele actoriceşti. Nimeni n-ar fi putut să simuleze expresia aceea nefericită din ochii tăi, azi dimineaţă. Nu că n-aş fi avut încredere în tine – ştiam că te descurci în orice situaţie. Dar trebuia să fiu sigur de reacţia lor. Totul depindea de asta, totul. Dacă se îndoiau doar o clipă, ar fi putut să te ia cu ei în mod legal şi scăpau basma curată.

Se gândise la toate. Tot timpul fusese cu mult în avans faţă de ea. Iar Dee era cea care-l trădase.

— Deci, eu am fost de fapt cea nedemnă de încredere, spuse ea cu tristeţe.

Mike o privi lung.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu m-ai fi predat unchilor mei, îi explică Dee, şi să caut un motiv imediat, nu să dau crezare aparenţelor. O, Mike, îmi pare atât de rău!

— A, nu – nu spune asta, iubito, te rog! M-a durut să te văd atât de rănită! N-am să mi-o iert. Chiar dacă totul a reuşit perfect, în privinţa asta am greşit îngrozitor. Eu sunt cel care îţi cer iertare, Dee.

Zâmbind, Dee îi puse un deget pe buze.

— Gata cu auto-acuzaţiile, te rog! murmură ea. Cred că va trebui să discutăm problema asta la cină. Aseară mi-ai cerut să am încredere şi în tine, nu numai în umanitate. Nu era nevoie s-o spui în cuvinte. Am prins sensul, dar am fost nedemnă de tine. N-am să mă mai îndoiesc de tine niciodată.

Coborî ochii, iar expresia îi deveni dintr-o dată atât de nesigură şi abătută, încât Mike o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Dee îşi mută privirea, tulburată.

— Nimic, numai că… of, Mike, aş vrea să ştiu ce se va întâmpla de-acum încolo!

Mike o cuprinse cu braţele, strâns, parcă nevrând să-i mai dea drumul niciodată.

— Dee, şopti el, am nevoie de tine. Am nevoie de căldura şi de veselia ta, de spiritul tău de aventură, de dragostea ta de viaţă… Şi sunt prea bătrân pentru tine.

Auzind, Dee făcu o mişcare instinctivă de protest, hotărâtă să nege, să-i contrazică vorbele rostite pe tonul acela serios. Privind-o, Mike o amuţi cu o singură privire.

— Dar sunt un om egoist, dintotdeauna am fost aşa, continuă el cu auto-ironie. Şi n-am să te las să pleci.

În ochii lui verzi se citea un zâmbet blând, iar Dee simţi dintr-o dată un nod în gât de emoţie.

— Nici acum nu ştii? şopti ea, privindu-l cu nişte ochi de un albastru umed şi scânteietor. Nu ştii că am tot atâta nevoie de tine, de iubirea ta? Că, fără ea, viaţa mea e pustie?

Mike, însă, clătina din cap, cu un zâmbet straniu.

— A, nu. Nu, tu eşti una dintre acea persoane deosebite care n-au niciodată o viaţă pustie.

— Şi tu nu eşti? întrebă Dee râzând. Nu pot să cred şi nici nu vreau! Cu meseria ta?

— Mda, murmură el meditativ, am avut o viaţă destul de plină. Dă-mi voie să-ţi spun că profesiunea de detectiv particular mi-a prilejuit unele experienţe foarte interesante! A fost plăcut…

Dee îl privi alarmată.

— Vorbeşti… vorbeşti de parcă s-ar fi terminat, spuse ea cu voce nesigură.

— Aşa e, răspunse simplu Mike.

Aşteptă explozia. Spre surprinderea lui, Dee nu făcu decât să-l privească lung, reuşind în cele din urmă doar să scoată un sunet sugrumat.

— Nu… înţeleg, şopti ea.

În ochii lui se citea amuzamentul – un amuzament blând, mângâietor.

— Dee, iubirea mea, începu, cu ironie drăgăstoasă. Meseria mea a fost aspră, cu destule riscuri. Dar înainte nu trebuia să mă gândesc decât la mine, pe când acum te am şi pe tine. Nu vreau să primeşti noaptea un telefon, sau vizita vreunui poliţist bun la inimă şi stânjenit, ceea ce ar fi foarte posibil, dacă nu m-aş lăsa acum de meserie. Te iubesc, şi vreau să-mi petrec viaţa alături de tine. Ascultă ce-ţi spun, Dee. Sunt cuvinte simple, dar în mintea mea au o întâietate covârşitoare.

Ochii lui Dee se înceţoşaseră, şi-şi mută privirea, cumplit de tristă şi incredibil de mişcară.

— Am investit nişte bani, continuă el vesel, după ce-i studie atent o clipă expresia. E o sumă frumuşică, suficientă ca să obţin un beneficiu anual decent. Şi s-ar putea şi să înfiinţez o agenţie de detectiv, punându-mi în aplicare cursurile administrative pe care le-am urmat în colegiu.

Dee începea să se înveselească.

— Asta ar fi o idee. Iar eu aş putea să fiu secretara ta.

— Ştii să baţi la maşină?

— N… nu…

— O s-o rezolvăm, îi promise el blând, iar expresia ei îl făcu să râdă. Spui că vrei să guşti succesul după regulile tale. Azi ai dovedit că banii nu

pot fi scopul tău în viaţă.

Râzând la rândul ei, Dee se strâmbă.

— Tocmai am scăpat de o problemă, iar tu încerci să-mi creezi alta! De fapt, nici nu ştiu ce stil de viaţă mi-ar conveni, sau ce ocupaţie. Cred că voi fi doar fericită să fiu fericită, orice-aş face. Şi mai ştiu, adăugă ea, cuibărindu-se la pieptul lui, că voi fi fericită.

Îmbrăţişarea lui era atât de plină de căldură şi iubire, încât Dee ştiu că-şi găsise deja fericirea, care-i ajungea cu prisosinţă. Mike începu s-o sărute cu poftă, cu pasiune, apoi se întrerupse, îşi rezemă capul în adâncitura sufletului ei, iar Dee îl simţi zâmbind. Zâmbi şi ea şi întrebă murmurat:

— Ce-i, ce este? Spune-mi.

Mike îi şopti la ureche:

— Trebuie să-ţi mărturisesc că am unele ambiţii, deşi tu pari să nu râvneşti la niciuna.

— Hmm… Şi ce ambiţii sunt? întrebă ea nu prea atentă, căci mâinile lui îi distrăgeau delicios gândurile.

Apropiindu-şi şi mai mult buzele de urechea ei, Mike o muşcă delicat înainte de a-i şopti câteva cuvinte care-o făcură să deschidă larg ochii. Inima începu să-i bată mai puternic, iar Dee râse, cu răsuflarea tăiată.

— Îţi arde de glumă! Chiar din seara asta? Vai de mine, da’ ambiţios mai eşti, nu-i aşa?

Sfârşit